

Κοζιερί
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΠΡΕΜΙΕΡΑ

Πόσο πλανώσθε, κυρίες και κύριοι, αν νομίζετε ότι μπορεί κάποιος, χωρίς ανησυχία, να εγκαταλείψει τη γνώση του με ένα κοινό, με το οποίο δεν έχει ναρρήσει, τώρα σε έπαυση. Όσο μακρά γελώ, είναι αδύνατο, σε κάθε περίπτωση συνεργασίας, να μη νοιώσετε το σοκ του ήσυχου που παρουσάζεται για πρώτη φορά στη σκηνή.

Το παλιό κοινό το συνηθισάτε. Είπε μια πελατεία, με την οποία έχετε εξοικειωθεί, βρισκόσθε μαζί της τις προτιμήσεις, τα γούστα, τις ιδιοτροπίες, τις αδυναμίες, τις ιδεολογικές κατευθύνσεις, τις γνώμες της, ακόμη για κάθε ζήτημα, γιατί συμβαίνει να χι' απ' αυτές.

Είτε ένας κόσμος που αν δεν σας επιδοκμάζει πάντα, τουλάχιστον είστε βέβαιος ότι σας ανέχεται. Καλή - κακή, ή συμβίσιος έχει καθιερωθεί. Το ήπιον απόφασι ότι θα ζήσει μαζί σας. Σας θεωρεί κατάστασι και με τον καιρό συνηθίζει τόσο τη συντροφιά σας ώστε το γινώσκει απαραίτητος, όπως το ταίγιο, ο καφές, όλα τα κακά πάθη.

Ο νέος όμως αναγκαστής; Τι καπνό φουμάρει αυτός; Πάτε ψάχνοντας. Ζητείτε να του βρείτε το σφυγμό, να του πάρετε τον άκρα, να καταλάβετε τις επιθυμίες του, να προσανατολισθήτε στα γούστα του, όχι ίσως για να τα κολακεύσετε, αλλά, τουλάχιστον, για να μην του πάτε κόντρα και τον χάσετε από τα χέρια.

Εκτός αν είστε πολύ - πολύ μεγάλοι, γόης του λόγου, περιφρονητής της μάζας και κυλιώμενος της γροθιάς, πείτε στον κόσμο σας: - Αυτό είναι. "Αν σας άρεση.

Δεν άνηκο - Ω, θα πεισθήτε μόλις με γνωρίσετε - στη χορεία ούτε των πολύ, ούτε των μετρίων, μεγάλων. Και μια που τόφερε η κουβέντα, να σας κάνω και την πρώτη εξομολόγηση: Δεν έστρεψα ποτέ τα όνειρά και τις φιλοδοξίες στα ύψη τους. Ο μεγάλος βρισκόταν σε απόστασι από τους πολλούς. Και θέλω τόσο να είμαι μαζί τους... Ούτε εμπρός, ούτε πίσω τους. "Ανάμεσά τους, ένα μ' αυτούς, δικός τους, μέτοχος στις χαρές, στις λύπες, στους καύμους, στις συγκινήσεις, στις ανησυχίες, στους ένθους, στις ελπίδες, στους φόβους, σε ό,τι αποτελεί το «κλίμα» της ζωής τους.

Με την ηλικρινή αυτή διάθεσι αντιμετώπιζω κατά τη σημερινή έναρκτηριο συνάντησι το κοινό του «Εθναυρού».

συμπλήρωμα. Δεν είναι η βάση. Το διαβάζουν κι' αυτό. Άλλα με πόση απροθυμία και πρό πάντων σε τι απίθανες στιγμές: όταν τους γυαλίζουν τα παπούτσια, στο τραίνο, στο τραπέζι την ώρα που τους σερβίρουν, στην ούρα που περιμένουν, στο δρόμο ενώ περπατούν... Διαβάζουν βιαστικά, αδιάφοροι. Ρίχνουν ματιές ως που να νομίσουν ότι κατάλαβαν τι θέλετε να πείτε. Δεν το καταλαβαίνουν πάντα. "Οχι γιατί το θέμα είναι δυσνόητο, ή ασφαλής η διατύπωσις του άρθρου, αλλά γιατί, έτσι που διαβάζουν, με μια ματιά στην αρχή και μια ματιά στο τέλος, θα ήταν δύσκολο να παρακολουθήσουν και τις πιο άλλες σκέψεις. Δεν ενδιαφέρθηκαν να καταλάβουν τι γράφετε, ενδιαφέρονται όμως να πάρουν γρήγορα και καλάμυρι για να σας στείλουν ανώνυμη την πανταχού τους, με δριμύτατες παρατηρήσεις για τις γνώμες που σας αποδίδουν και που είναι ακριβώς αντίθετες από εκείνες που εκθέτετε. Συμβαίνει κάποτε και να σας συγκαρδύνει. Πάλι περί παρεξηγήσεως θα πρόκειται. Τα συγκαρτήρια είναι για όσα νομίζουν ότι γράφατε. Σπανίως για όσα πραγματικά έχετε γράψει.

Εντελώς διαφορετική είναι η μεταχείρισις του γράφοντος από το κοινό του περιοδικού. Για το κοινό αυτό δεν είστε το παραγέμισμα. Είστε ο θεμέλιος λίθος. Και σας διαβάζει, όχι βέβαια με προσοχή, ασφαλώς όμως με λιγότερη επιπολαιότητα.

Έχει δέ και το άλλο πλεονέκτημα το περιοδικό. Έγγυασι στο συνεργάτη του κάποια σχετική ακροβιότητα. "Αν στις στήλες της εφημερίδας η ζωή δεν παρατείνεται πέραν από τις οκτώ ώρες, στις σελίδες του περιοδικού έχει εξασφαλισμένη την εβδομάδα του. Κατά το διάστημα δέ αυτό κυκλοφορεί από χέρι σε χέρι, κάνει το γύρο της γειτονιάς, ανεβαίνει στο ρετιρέ, κατεβαίνει στο ισόγειο, καταποντίζεται στο υπόγειο, πλανάται σε όλη την πολυκατοικία, ως που να βγη το νέο τεύχος και να αρχίσει πάλι η ίδια μηχανή. Συνήθεια επιζήμια ίσως για την επιχείρησι, αλλά ικανοποιητική για το συνεργάτη, όταν ξέρη ότι ο ένας αγοραστής σημαίνει δέκα αν όχι και περισσότερους αναγνώστες. Την ίδια ικανοποίησι δεν του τη δίνει ο αναγνώστης του ημερησίου τύπου, που πετά την εφημερίδα του μισοδιαβασμένη ή τη χρησιμοποiei για να τυλίξη το βέμα του, για να μην αγοράφωρα δραματικότερες ακόμα περιπέτειες του καθημερινού εντύπου.

Άλλα υπάρχει και κάτι ακόμα που κάνει ευνοϊκότερη για τους γράφοντας την ατμόσφαιρα του περιοδικού. Χρειάζεται να σας το πώ, κυρία μου: Το ξέρετε. Είναι η παρουσία σας. Διαβάζετε και την εφημερίδα. Το περιοδικό όμως είναι η αδυναμία σας. Μ' αυτό συνδέεσθε. Πιστός σας σύντροφος νευρίζει τα κενά της ζωής σας, διαλύει την ανία σας, σας δίνει τον καιμω για να κεντάτε τα όνειρά σας, ξεκουράζει και παρηγορεί την ψυχή σας, όταν νοιώθετε την ανάγκην παρηγορίας και αναπαύσεως. Λιγότερο βιαστική έσεσι από την αναννώση της εφημερίδας, σκύβετε με συμπάθεια στο έργο των χειρών του συνεργάτου, το πονάτε, αποσιώνεσθε με στοργή στην ανανώσι και δέκτης εύπαθής, σε κάθε έκτομη δονείσθε με περισσή τρυφή ευαισθησία και κατανόησι. Ένα τέτοιο κοινό πώς να με άφιση αδιάφορο τη στιγμή αυτή τ' πρώτης γν ριμίας μας;

Π. ΠΑΛΛΙΟΛΟΓΟΣ

ΣΤΙΧΟΙ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Καλή συμπεριφορά
Οι τρόποι κι' οι ευγένειες έχθηκαν για πάντα
κι' εμπήκανε στην πάντα.
Ουδείς ενδιαφέρεται για τους καλούς τους τρόπους
διότι αυτοσυνηθισμένοι διέπει τους ανθρώπους.
Σ' αυτό το ζήτημα κι' εγώ άπειρος συμφωνώ
και βρίσκω ότι είναι φυσικά το δικό τους βουλό.
Γιατί, φαντάσου, φίλε μου, να πιά στην αγορά
να στέκης, το λιγότερο, τρείς ώρες στην ούρα,
και για να δείξης την καλή την συμπεριφορά σου,
να απεύσης, από ευγένεια, να δώσης την... σειρά σου.
"Ας πούμε ότι δεχόσαστε στο σπίτι επισκέψεις,
- αυτό δεν είναι θετικό, αλλά μονάχα... σ κ έ ψ ι ε.
Πάντως, ας πούμε, δεχέσαστε γνωστούς σε μια γιορτή
και θέλετε να κάνετε γι' αυτούς το κάθε τι.
Φα τους προσφέρετε, λοιπόν, ως είθισται γλυκό,
ένα... σκαλτσούνι των Πατρών ή κάτι βολικό.
"Αλλά πώς είναι δυνατόν, εάν δεν αμφιβάλλω,
σους φίλους κι' επισκέπτες σας να πείτε: ...πα ρ' τε κι' άλλου!
"Αν σας καλέσουν, - πιθανόν, - σ' ένα τραπέζι τώρα,
να μη μιλάτε, προς Θεού! στού φηγητού την ώρα.
Να μη μιλάτε συνεχώς και να μη φλυαρήτε,
αλλά σ' αυτό το διάστημα να... τρώτε όσο μπορείτε.
Δεν επιτρέπεται ποτέ να πιάνετε κουβέντα
γιατί, μοιραίως, το φαί θα τώχουν φάει οι άλλοι
και δεν υπάρχουν σήμερα... κορόιδα με πέντα
για να σας κάνουν φυσικά το... τραπέζιaki πάλι.
Για να φανήτε κύριος ψηλής περιωπής,
με λίγα λόγια τζέντλεμαν και αξιοπρεπής,
μη δείχνετε στους διπλανούς πως έχετε λεφτά.
Κι' αν έχετε χιλιάδικα, να μη σας βλέπη μάτι,
γιατί καθώς θα ξέρετε, στα χρόνια μας αυτά,
οι... λευστροι κι' οι χαμάληδες είναι λεφτά γεμάτοι.
"Οσάκις μπαίνετε στο τραίνο και πιάνετε μια θέση,
... κρηνηλής, εί δυνατόν, ή κι' εν... αποσυνθέσει,
να μη παραχωρήσετε τη θέση σας εις άλλον,
γνωστόν σας φίλον, ή απλώς στα χρόνια πιο μεγάλων,
γιατί μια θέση μες το τραίνο σπανίως αποκτάται
κι' έλτες αυτού, παρακαλώ, τη... θέση σας κρατάτε!
Αυτή είναι φίλε κύριε, εν πάση συντημία,
η τελευταία μέθοδος, ή ζώσα κι' η γραπτή
και χάν' τε στην... λεπτότητα λιγακι οικονομία,
εφ' όσον οι σήμερα γινίκαμε... λε π το ι!

ΚΑΛΙΕΡΓΕΙΕΣ

Καλλιεργούνται σήμερα
οι κηποι και τα πάντα,
και τα λουλούδια μπαίνουν
προς το παρόν στην μπάντα.
Φυτεύονται λαχανικά,
πατάτες και ντομάτες
και πικάνες στο φύτευμα
κι' έκεινται οι άκαματες.
"Ολοι φυτεύουν σήμερα,
φυτεύουν πλέον όλοι,
κι' αυτότερο δεν έμεινε
κανένα περιβόλι.
Καλλιεργούν όλοι τη γη
και σπέρνουν άραβόσιτον
ή κάθε τι φαγώσιμον
πανάκριβον κι' άπρόσιτον.
Μόνον κυρίες, μερικώς
της άριστοκρατίας,
έναν καμμάτι άφροσύνης
και σοβαράς αϊτίας
παρ' όλο που παντρεύτηκαν
πρό χρόνου φου! όλιγου,
καλλιεργούν το... με τω πον
του δολιου των αυτών.
ΤΑ ΤΣΙΓΑΡΑ
Την άνιούσαν πήρανε
και πάλιν τα τσιγάρα
και την τιμή τους βλέπουμε
οι πάντες με λαχτάρα.
Οι διάφοροι άσυνείδητοι
μας έχουν άφανισει
πουλώντας όσο θέλουνε
και όσο τους... κ α π ν ι σ ε ι!
ΔΙΚΑΙΩΣ
Με τα μούτρα στα βιβλία
το κοινόν έβει ριχτεί,
κι' όλους βιβλιοναγιά,
τους κατέλαβε φριχτή!
Παλαιοί και νέοι τόμοι
και παμπάλαια κομμάτια,
τον καιρό τον τελευταίο,
τρώγουν' όλα με τα μάτια.
Με τα μούτρα στα βιβλία
έχει πέσει όλη η Ελλάς,
και διαβάζονται άκμα
αί ό Σ τ υ ρ οί, ό Μ ε λ αί.
Πλίν, παρ' όλη τη μαγία
και την τέρση την παλάσσα,
άποφύγουν όλοι κι' όλες
να διαβάζουν τον... Λ α υ ρ α.
Γιατί, βλέπετε, το βέρες
κι' ός έκ τούτου μας ψήνει
να διαβάζουν τον... Δ ρ ο σ ί ν η.
Βιβλιόφιλοι έχουν γίνει
όλοι, πιά, φανατικοί
και χορταίνουν κάθε μέρα
με... τρώφ πνευματική.
ΣΤΑΘΜΑ
Ευρέθη νέα μέθοδος
υπό των πωλητών
εις βάρος πλείστον άφελών
κι' άδωων πολιτών.
Λιμάρουν τα δράκρια τους
τούτέστιν τα σταθμά
και κλέβουν και από ζύγισμα
χωρίς πολλά λιμά.
Δι' ό καί για τις ζυγαριές
να γίνη πρέπει νόμος,
και πλείστα... με τ ρ α ν ά λ η -
φθοδον
για τα σταθμά συντόμως.
Μά πρέπει κι' οι αγορασταί,
όλους οι πτωχοί,
να δίνουιν στο ζύγισμα
μεγάλη προσοχή.
Κοινώς, να μη πληρώνουνε
τά είδη όσα όσα
και να κυτάνε πάντοτε
να τώχουν... τ ε τ ρ α κ ό σ α ι!
ΓΙΩΡΓΓΟΣ ΘΙΕΒΙΩΣ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

12 Ποτέ δεν είχε παρατηρήσει η Μάρθα πόσες φωνές έκρουε η σιγαλιά της νύχτας. Χίλιες άοριστες φωνές. Κι' όλες τραγουδούσαν γι' αγάπη.

Τό προηγούμενο βράδυ, τ'όνομα Ντίνο, ακουγόταν σαν θρήνος κάπου. Απώψε, τ'όνομα αυτό ήταν ένα θρηνητικό έρωτικό τραγούδι. Τόν αγαπούσε! Και τό βαθιά ήταν πώς κι' αυτός την αγαπούσε. "Ω, η ζωή μπορεί ν' ανόσιχη ξαφνικά, με παραμυθένια όμορφα!"

Ένα τρελλό φίλι

— Μάρθα, της είπε την άλλη μέρα ο Ντίνο, μπαίνοντας όρμητικά στο δωμάτιό της. Πές μου, τό ήξερες πώς θ' άρχιζονταν κά σήμερα; Με περίμενες; "Η καρδιά σου στόλεγε πώς θ' άρθω;"

— Ναί! άποκρίθηκε η κοπέλλα, και τή μάτια της βυθίστηκαν στή δική του τή ματιά.

— Αγάπη μου! Έκανε αυτός βραχνά, σφίγγοντας τό χέρι της στο στήθος του.

Τράβηξε αλακά η Μάρθα τό χέρι της. Με άφάνταστη προσπάθεια κατόρθωσε να πάρη τό συγκρατημένο της ύφους πάλι, και να καθήση άπέναντί του, με τή χέρια σταυρωμένα στή γόνατά της, σάν να θεωρούσε τυπική τήν επίσκεψή του.

— Ο Ντίνο, της κούταξε, προσπαθώντας να την ψυχολογήση. Μα κάτι στήν έκφραση τής κοπέλλας τοούδω να καταλάβη τήν πάλή που γινόταν μέσα της. Χαμογέλασε αυτός κούφα, και τή ζύγωσε πάλι.

— Μάρθα, της είπε σιγά. "Αλήθεια, θέλεις να μείνι η επίσκεψίς μου τυπική; Αλήθεια, μπορείς να κάθσαι έτσι ψυχραιμή τήν ώρα που έγω νοιώθω μέσα μου ν' ανάβη κάποια φωτιά;"

— Ντίνο, είπε η κοπέλλα. Συνήθισα σ' όλη μου τή ζωή να πνίγω τή αίσθημάτά μου όταν πρέπει. — Αυτό είνε τό μόνο σου έλάττωμα, Μάρθα. "Άφισε τήν ψυχή σου έλευθερή. Πιο εύθυσιμένη δά εισαι όταν άφήσης τή ψυχή σου να μιλήση."

— Όχι! Έκανε με τρόμο η Μάρθα. "Όχι, Ντίνο. Δεν μπορώ..."

— Ήταν πολύ κοντά της. Αιτή, δ. ταν ένοιωσε τή χέρια του να ζυγώνουν στή μαλλιά της, πετάχτηκε, σάν να είχε περάσει άπ'όπου της ηλεκτρισμός. Μα ο Ντίνο, δέν της άφησε καιρό να μιλήση. Τήν άρπασε παράφορα στήν άγκαλιά του. Τό φίλι πού της έδωσε τότε, δέν έμοιαζε με τή φιλία πού της είχε δώσει μία φορά κι' έναν καιρό. Τό φίλι αυτό έκλεινε χρόνον πόθο, χρόνον λαχτάρα. "Η Μάρθα παράλυσε δόλοληρη. Κατάλαβε πώς έκείνη τή στιγμή έκανε όριστική τόν έαυτό της. Δινόταν σ' αυτόν κι' άν δέν έβρινε τό κορμί της; Τούδινε τήν ύπαρξή της όλη."

Κρατώντας τήν άγκαλιασμένη, πήγε και κάθισε μαζί της σ' ένα μικρό ντιβάνι. "Ακούμπησε τό κεφάλι του στόν ώμο της, και ψιθύρισε."

— Σήμερα είμαι εύθυσιμος, μάτι. "Ου νύχτα δέν έκλεισε δά σέ ξανάβλεπα σήμερα. Άν δέν έρχόμουν πώς θά σ' ένοχλήσω, δά αλήθεια. Εμπόρεως δέ σκερδήσι τήν άλλο από χθές παρά τή συνάντησή μας."

— Ντίνο! Έκανε η κοπέλλα άχνά. Σ' άγαπώ. Δεν μπορώ να σκεφθώ "Η ματιά της βυθίστηκε, πνιγμένη από άγάπη στή δική του."

— Τώρα εισαι αληθινή γυναίκα, άφισες τήν ψυχή σου έλευθερή. Τώρα, όμορφη πού εισαι, Μάρθα, έτσι κα άναμμένη, με τή μαγούλια σου βυζαντινής Παναγίας, μεταμορφώμένο από τήν αγάπη. Θά έσέ ζω.

γραφίσω έτσι, κι' όλοι θά χάνουν τό νού τους μ' αυτό τό κράμα τής ντροπαλής παρθενιάς και τής ανήλικης αγάπης. Δεν έξερεις τί όμορφη πού εισαι τώρα.

— Η φωνή του ήταν σάν παιάνας της αγάπης. "Η Μάρθα δέν σκέφθηκε πιά ν' αντίσταθ. "Έγινε άπάνω στόν ώμο του τό κεφάλι της, και γιά κάποιες στιγμές, δέν καταλάβαινε τίποτε άπ' ότι της έλεγε. Τό μόνο πού νοιώθε ήταν μία άπόλυτη εύτυχία κοντά του."

— Άξασνα, μέσα από τή τρελλά του λόγια, ξεδιάλυνε:

— Δεν μου άποκρίνεται. Σέ ρωτάει και πάλι. Θέλει να γίνις γυναίκα μου; Βλέπεις σού κώνω έπίσημη τήν πρότασή μου.

Με μιάς τροβήχτηκε από κοντά του. Αιτή, έφυνες από κοντά μου; Έκανε σιγά. Μήπως σέ δυσάρεστησαν τή λόγια μου; Δεν θέλεις να παντρευτούμε;

— Πέρασε πολλή ώρα πριν άποκριθ. η η κοπέλλα. Στό τέλος η φωνή της ακούστηκε άχνή.

— Ντίνο. Χθές δέν μουσκανες έπίσημη πρόταση, μά θά κατάλαβες πώς διατάξω.

— Άκουσε Μάρθα. Πρέπει να παντρευθ. "Η μητέρα μου από κ' ιρό με γκρινιάζει να τ' άποφασίσω."

— Κι' έχει δίκιο. Αιτή είνε άρνηση, πιασμένη, όπως σου είπα.

— Έγώ δέν έχω τήν ανάλογη περιβαση. Μου χρειάζεται μία γυναίκα να μ' άγαπά, να με πονή, να με χαϊδεύη λιγάκι σάν παιδί της. Τέτοια είνε η φύσις μου. Μέσα σέ μία τέτοια ζεστή και μαλακιά άτμόσφαιρα, καταλαβαίνω πώς θά μπορούω κάτι να κάνω κι' έγώ, κάτι καλλίτερο. "Από τόν καιρό πού άρρώστησε η μητέρα μου, σ' άν έξουριόστηκε κάτι μέσα μου."

— Έλα έσύ να μου δώσης αυτό πού μου λείπει. "Έλα έσύ να γίνις γυναίκα μου, κι' έρωμένη, και μητέρα μου, κι' αδελφή μου. Τό σπiti σέ περιμένει. Τό σπiti δλο σέ ζητεί."

— Η Μάρθα μου μούδωσε χθές τό βράδυ τήν εύχή της. Σέ περιμένει κι' αυτή άπόψε, θά πάμε μαζί, να μάς εύλογήση. Δεν έβγαλα στό νού μου πώς θά συναντούσα διαταγμό.

— Σώπασε, και τήν κούταξε με μάτια όυρά από συγκίνηση.

Τό στήθος της Μάρθα άνεβοκατέβαινε τρελλά. "Όλα τήν έσπρωγχαν να πέση στήν άγκαλιά του. Νά φωλιάση στή δύνατη αυτή άγκαλιάς, και να ξεχάση τόν κόσμο. Μα ήταν και πράματα πού δέ μπορούσαν να ξεχαστούν. "Ανάμεσα τους, ύψωνόταν, βουδ άδιάρητο, τό παιδί. Και πιδ μεγάλο βουδ άκόμα. Τό ψέμα πού του είχε πη."

Με φωνή άχνή, του άποκρίθηκε σέ κάμπος όρα.

— Ντίνο. Λυπάμαι πού μάς περιμένει η μητέρα σου. Δεν θέλω να τή λυπήσω. Μα καταλαβαίνεις πώς πρόκειται γιά τήν εύτυχία μιάς δόλοληρης ζωής;

— Κι' έχεις άμφιβολίες πώς μπορούμε να ζήσουμε εύτυχοίμενοι; — Ναί, Ντίνο. Δεν μπορώ να τ' άποφασίσω.

— Θέλες άκόμα να σκεφθής;... Μα τόσα χρόνια, δέν σέ φθάνουν; Τί τίς θέλεις και τίς άλλες αναβολές; Δώσε άμέσως μία άπάντησι.

— Άν θέλεις άμέσως άπάντησι, —

Παρακολουθήσατε τό νέο μας

έξαιρετικό μυθιστόρημα

Φλορίτα, η πεντάμορφη πριγκηποπούλα της Κόρδοβας

άρχίζει σήμερα στή σελίδα 12

Ντίνο, θά σου πώ όχι!... Τό αίμα άνέβηκε με μιάς στο πρόσωπό του και τό σκοτεινίασε. "Ήταν φανερό πώς η άρνησή της τόν χτυπούσε κατάκαρδα. "Άρνησε να μιλήση. Η φωνή του ήταν βραχνή όταν της είπε:

— Μάρθα. Αυτό δέν μπορώ να τό καταλάβω. "Όστε ψέματα μούλεγες πώς μ' άγαπάς;

— Όχι, Ντίνο!... Σ' άγαπώ... Δεν μπορείς να φανταστής πόσο σ' άγαπώ."

— Τότε; Αυτό πρέπει να μου τό εξήγησης.

— Ύπάρχει κάποιο έμπόδιο, Ντίνο. "Ένα έμπόδιο άνυπέρβλητο."

— Κουταίωρες! Πές μου τί είνε; "Έγώ σέ βεβαίω πώς δέν θά είνε τόσο φοβερό όσο τό φαντάζεσαι."

— Είνε άνυπέρβλητο, σου λέω. Δεν μπορείς να τό παραβλέψεις."

— Μη με βασανίζεις, Μάρθα. Δεν καταλαβαίνεις πώς γιά μένα δέν ύπάρχει έμπόδιο; Τό θεωρώ κωμικό, και τραγικό μαζί, άφού άγαπώμαστε, άφού η αγάπη μας δοκιμάστηκε και βάσταξε τόσα χρόνια, να μου λές τώρα γιά έμπόδια. Πές μου τήν αλήθεια με θάρρος."

— Ότι και να είνε, θά τό καταλάβω. — Ντίνο, τόν έκοψε η Μάρθα με άπελπισμένη ήρεμία. Μην έπιμένης. "Έγω κάποιο μυστικό. Τό μυστικό μου δέν θά τό μάθης ποτέ. Μα, δέν μπορούμε να παντρευτούμε, πιστέψέ με."

Σηκώθηκε. "Έκανε πολλές φορές τό γύρο τού δωματίου, με μάτια θαλά. Αιτή τόν κούταζε, κι' ένοιώθε μέσα τήν καρδιά της να σχιζεται."

Στάθηκε πάλι μπροστά της ο Ντίνο.

— Μάρθα, είπα. Μη παίζεις με τήν αγάπη και με τήν εύτυχία μας. Δεν μπορώ βέβαια να έπιμείνω να μου δώσης άμέσως άπάντησι. Μα σ' άρνηση λίγες μέρες να σκεφθής."

— Όχι, Ντίνο. "Όσο και να μ' άγαπάς, η Μάρθα δέν πρό- άφησις η άπάντησίς μου δέν πρό- κείται ν' αλλάξη. Σου λέω πώς δέν μπορούμε να παντρευτούμε."

— Έμενε άκίνητος σάν κεραυνόχτυπημένος.

— Πολύ καλά, Έκανε σέ λίγο, άναστενάζοντας βαρεία. Γελάστηκα κι' άλλη μία φορά στίς έλπίδες πού στήριξα σέ σένα, Μάρθα."

Προσπαθούσε να κάνει κρύα τή φωνή του. Μα άνάμεσα στή ψυχρά λόγια του, άντισταλούσε κάτι άν- λυγμός. Τήν άλλη στιγμή, τής έ- πιασε τό χέρι παράφορα.

— Μάρθα, έκτενσε βραχνά. Σ' άγαπώ. Σ' άγαπώ τρελλά. Δεν μπορώ να τό βάλω στό νού μου πώς θά σέ χάσω πάλι. "Η υθεινή νύχτα ήταν δόλοληρης αϊδώς γιά μένα. "Έπλεσα πού δόνειρο τής ζωής μου. Δεν μπορώ να ζήσω χωρίς έσένα. Αυτό τή χρόνια πού έ- ρισα έτσι τή λογαριάζω χαμένα."

— Έλα, άφισε τίς κακές ιδέες. Πές μου πιά λέξι μονάχα. Τή λέξι πού δά σφραγισή τήν εύτυχία μας."

— Δεν τού άποκρίθηκε άμέσως. "Η φωνή της ήταν βραχνή όταν του είπα έπί τέλους:

— Ντίνο. Μη με βασανίζης. "Υπο- φέρο κι' έγώ" δέν φαντάζεσαι πό- σο ύποφέρω... Μα η άπόκρισίς μου, δέν μπορεί να αλλάξη."

— Έμενε πάλι πολλή ώρα άκίνη- τος μπροστά της. Κι' έπειτα έφυγε σιγά, δίχως να τή άποχαιρετήση, με τό κεφάλι χαμηλωμένο."

Τρελλά από αγάπη

Πέρασαν δυό τρεις ήμέρες. "Ο Ντίνο, δέν έφάνηκε. "Η Μάρθα είχε τήν έντύπωση πώς δέν ζούσε. "Άλλη δουλειά δέν έκανε παρά να κυττάξη από τό τζάμι Τόν περιμενε τήν άλλη κιόλας ήμέρα. Φοβόταν να τόν άντικρύση, άλλα και τό πο- θούσε. "Όταν δέν ήλθε δό τό βρά-δυ, έπεσε στο κρεβάτι της, ντυ- μένη, κι' έκλαψε ως τό πρωτ. "Ε-

κλαιγε όλη τήν ήμέρα από τότε. Τό μωρουδάκι τήν κούταζε με όπο- ρια, και τής σκούπιζε τή μάτια. Λές κάποιον ρόλο στο δράμα πού παίζονταν. Τόσκιγγε η Μάρθα στήν άγκαλιά της, και τού ψιθύριζε λό- για άσυνάρτητα:

— Άθωό μου μικρό! Νάφερες η γέννησίς σου πώς κατάρτησε τήν ζωή μου. Τώρα, άν δέν ήσουν έσύ, θά μπορούσα να γίνω η πιδ εύτυ- χισμένη γυναίκα του κόσμου. Μα δέν βαρυκόμω. "Όχι, κορούλα μου γλυκαίε. Τήν ζωή μου, τήν θυσία- ζω γιά σένα, όπως σ'όταξα. Μα πονώ, πονώ άφάνταστα... Φανίτσα μου... Δεν καταλαβαίνεις και γε- λας πού με βλέπεις να κλάω, έ; Μα άν καταλάβαινες... Πόσο δύ- σκολο είνε να άποφύγης τόν άν- θρωπο πού άγαπάς. Μορό μου, άν πεθάνω από άγάπη, τί θά γίνις έσύ; Δεν θέλω να πεθάνω μονάχα γιά σένα."

— Έλεγε, έλεγε, χώνοντας τό πρό- σωπό της στο κεφάλι του παιδιού, και βρέχοντας τή χρυσά μαλλιά του με καυτά δάκρυα."

— Η σπιτονικοκρά της τήν άκου- γε πούκλαιγε, και πήγαινε να τήν παρηγορήση, έκτενδόμενος τήν να τής μαρτυρήση τί έχει. Μα η Μάρθα δέν μπορούσε να πη σέ άνθρωπο ζωντανό τό φοβερό μυστικό της. "Ε- το έλυωνε με τόν κρυφό τής πόνο."

Τήν τετάρτη μέρα, είχε γίνιει χλωμή σάν φάντασμα. "Έτσι, τήν ήδρε να κλαίη η Ρένα πού κατά- φερε να ξεκαλετή και νάρθη έκείνο τό πρωτ."

— Η μικρή τρούαζε.

— Μάρθα! φώναζε. Τί μάτια είνε αυτά! Γιατί κλαίς; Τί έχεις; "Η- σουν άρρωστη;"

— Δεν έχω τίποτε, άποκρίθηκε η Μάρθα, και σκούπιε τή μάτια της προσπαθώντας να χαμογέλαση.

Τά δάκρυα όμως έτρεχαν άκόμα στή μάγουλά της.

— Η Ρένα πέρασε τή χέρια της γύρω από τήν αδελφή της."

— Θά μού πής τί έχεις, Μάρθα; Μη μ' άναστατώνης και δέ μού λές τί έχεις."

Τό στήθος της μεγάλης φύσκωσε από τήν πάλή πού γίνιε πολλή ώρα μέσα της."

— Έπί τέλους άποκρίθηκε με άνα- φυλλία."

— Ρένα, δέν μπορώ άλλο. Δεν μπορώ. Θά πεθάνω. Είνε άνώτερο τών δυνάμεών μου."

— Έχασες τό θάρρος σου; Έκανε η Ρένα, κутτάζοντας τήν με τό πόθο."

— Ναί, Ρένα, έχασα τό θάρρος μου. "Ο ρόλος πού ανέλαβα στή ζωή, ήταν ως τώρα εύκολος. "Από τήν ήμέρα όμως πού τόν ξαναείδα..."

— Ποιόν, Μάρθα;

— Τό Ντίνο!

— Τό Ντίνο! Τί λές! Γιά διηγή- σου μου. "Έλα, πές μου τά όλα. Μην κλαίς!"

— Άρχισε η Μάρθα να διηγήται από τήν άρχη, στήν αδελφή της, τήν συνάντησή της με τό Ντίνο, τό ψέμα πού του είπα, πώς η Ρένα είνε πεθαμένη, και στή τέλος τήν πρότασή του."

— Η Ρένα τήν κούταζε με άγωνία. Στό τέλος είπατε πού τό ζωηρότης ύφους; — Άκουσε, Μάρθα. Δεν μπορείς να θυσιάσης τήν εύτυχία σου. "Αν ύπάρχει τρόπος να συντελέσω στήν εύτυχία σου..."

— Τό ξέρεις, Ρένα, πώς δέν ύπαρ- χει. "Αν τού πούμε τήν αλήθεια πώς χαμένη έσύ. Και δέν μπορώ να βασίσω τήν δική μου εύτυχία έπάνω στή δική σου καταστροφή."

— Τό ξέρω, αδελφούλα μου, πώς δέν θά εισαι εύτυχής άν κατα- στραφώ έγώ. Γι' αυτό, δέν σέ συμ- βουλεύω να τού πής τήν αλήθεια."

— Τότε;

— Δέξου τήν πρότασή του. Παν- τρέψου."

— Και να τόν άφήσω να πιστεύη πώς εισαι πεθαμένη έσύ;

— Τί θά πάρη κι' άν τό πιστεύη; Μιά φορά τήν συνειδησί σου τήν έχεις ήσυχη. Τό παιδί δέν είνε δικό σου."

— Ναί, μά άν ανακαλύψη πώς ζής; Τί θά τού πώ τότε;

— Θά εισαι γυναίκα του. Και θά τού πής πώς τό παιδί είνε δικό σου, και τόν γέλασες."

— Ρένα! Πώς μπορώ να τού πώ τέτοιο πράγμα όταν θά είμαι γυ- ναίκα του; Θάχη τό δικαίωμα να με σκοτώση, να με ποδοπατήση."

— Άφού σ' άγαπάει τόσο, δέν θά κάνει τίποτε. Θά σέ συγχωρήση. Δεν είνε σάν τό Θέμο ο Ντίνο. Είνε ποιητής, η καρδιά του είνε μαλακιά."

— Συγχωρέσέ με!... Δεν έχω πιά δύναμι... Τό κεφάλι μου είνε ά- δυνα... "Η καρδιά μου φουσκώνει

Μιά τραγωδία στο ΤΗΛΕΦΩΝΟ

... "Ο "Άρθουρο Περόνε, τεντώ- θηκε, χαμογυρήθηκε, άναψε ένα τσι- γάρο, και τό πέταξε, με τήν τριτή ρουφηγή. Μόλις είχε βγή από τό μπάνιο του. "Ενοιώθε τόν έαυτό του έλαφρό, άρρορε, ευδιάθετο. Τό χρώμα του ήταν ζωηρό, τό βλέμμα του άκαταρπτό. "Άρχισε να σφυ- ρίζει κάποιο έδωμο τραγουδάει, να χτυπά τή χείρα του έπάνω στο τρα- πέζι, και καθώς κυτάχθηκε στόν καθρέπτη, έσκασε στή γέλια."

— Ένα γκαρόνι μπήκε μέσα στο σαλονάκι, άφισε προσεκτικά έπάνω σ' ένα στοργυλάκι τσασέκι τό δί- σκo με τό πρόγευμα κι' έφυγε."

Τό λεπτό άρώμα του τσιγιού πλημμύρισε τή θερμή άτμόσφαιρα τού δωματίου, μαζί με τό άρωμα τού μελιού και τού λεμονιού."

— "Ο "Άρθουρο, έσπάλθηκε σέ μία πολυθρόνα και ήρεμα, με κάποια ευχαρίστησι, άρχισε να συλλογίζε- ται τό δόνητρο μάθημα, πού ύστερα από μία σκληρή θυμολογία πέλαμα- τος, είχε δώσει χθές στήν γυναίκα του, και ύστερα από τήν όποια έ- φυγε από τό σπιτι του γιά να έγ- καταστήσει προσφωρινά στο ζενοδο- χείο."

Είνε αλήθεια πώς ήταν ζηλιάρης, πολύ ζηλιάρης μάλιστα και τή σκη- νή έκλεινε τήν είχε προκαλέσει η ζήλεια του "Ωστόσο, ήταν ευχαρί- στημένος, γιατί και βάθος ήξερε πώς η γυναίκα του τόν αγαπούσε με πάθος."

— Ένώ γέμισε τό φλυτζάνι του με τσάι, ακούσθηκε τό τηλεφώνο."

— "Ο "Άρθουρο, πήρε τό ακουστικό κι' άμέσως τή μάτια του έλαψαν από ευχαρίστησι, ένώ τή μάγουλά του είχαν κοκκινίσει, στο άκουσμα μιάς γυναικίς και άγαπημένης του φωνής:

— "Εμπρός! "Εμπρός! "Εσύ εισαι "Άρθουρο; τόν ρωτούσε η γυναίκα του με μία φωνή τόσο έξοσθενισμέ- νη και τόσο λυπημένη, πού μόλις άκούγονταν."

— Προς ποιόν έχω τήν τιμή να όμιλώ; ρώτησε έκείνος ειρωνικά."

— Μία νύχτα λοιπόν πού έθρασε γιά να ξεχάσης τόν ήχο τής φωνής σου."

— Με συγχωρείτε! Άλλά φαίνεται πώς τό τηλεφώνο δέν διαβιβάζει καλά τή φωνή σας."

— Κοιμήθηκε καλά μόνος σου; — Υπνέομαι, έχω ευχαριστώ."

— Τί να σου πώ; "Όσο γιά μένα, δέν έκλεισα μάτι όλη τή νύχτα."

— Μπα;

Προσπαθούσε να φαίνεται άδιά- φορος στίς έρωτήσεις της και στούς άπάντησμούς της, να τής άπαντά, σάν σέ μία ξένη πού του χολούσε τήν ήσυχία. "Έβλεπε με τήν φαντα- σία του τό χαριτωμένο προσώπακι της τσακισμένο και χλωμό, τή μά- τια της από κάτω κομμένα με μία γραμμή μελανή, τή χείλη της σκα- σμένα από τήν έσση, τή χέρια της να τρέμουν, τό ύφος της καταβε- βλημένο. "Εβάρμυρε, κι' ήταν γε- μάτος άγαλλιασί γι' αυτό."

Τό τηλεφώνημα αυτό, ήταν έξ έλ- λου μία τρανή άπόδειξις τής νίκης του "Η γυναίκα του, είχε τή άπορ- ρωσία να τού πη πώς δέν κοιμή- θη-ε καθόλου τήν περασμένη νύχτα."

— "Ηθελε, λοιπόν, να τήν τυραννήση πρώτα λίγο, γιά ν' άπολαύση όστε- ρα καλύτερα τήν συμφιλίωσι, γιά να τή κάνει πού περιπαθ."

— Δεν με λυπάσαι, κακέ, δέν ντρέ- πσαι πού με κάνεις να ύποφέρω τόσο; έξακολούθησε η Μαρία."

— Ποιός φταίει; ρώτησε έκείνος. — Θά έπρεπε να φύγω κι' έγώ, από τό σπιτι!"

— Θά σάς παρηγορούσα φαίνε- ται κάπως έξω από τό σπιτι μου! — Σου άποφάρω ν' άστεινέσαι κατ' αυτόν πόν τρόπο."

Μπορείτε να διαλέξετε όποιον θέλετε από τούς φίλους σας."

— "Άρθουρο, δά μετανοήσης γι' αυτά τά άδίκια και πρόστυχα λό- για σου."

— Πιστεύετε;

— Συγχωρέσέ με!... Δεν έχω πιά δύναμι... Τό κεφάλι μου είνε ά- δυνα... "Η καρδιά μου φουσκώνει

και πάει να σπάση, όταν μου μιλάς έτσι σκληρά σάν δήμιος... Σου όρκίζομαι στή δυστυχισμένη και με- γάλη μας αγάπη, πώς έψάξα μέσα στήν ψυχή μου και στή συνείδησί μου, σάν να έπρόκειτο να παρουσι- ασθώ μπροστά στο Θεό, και δέν βρήκα να είμαι καθόλου ένοχη... και όμως σου ζητώ συγγνώμη... Θά κάνω ό,τι μου ζητήσης. Θά φύ- γουμε μαζί από τό Μιλάνο, θά πά- με να ζήσουμε όπου θέλεις έσύ. Σέ λατρεύω "Άρθουρο, σέ λατρεύω!... Κάνε με να πιστέψω πώς τέλειωσε ο φρικτός αυτός έφιάλτης, και πές μου πώς θά ξαναγυρίσης στήν άγ- καλιά μου άμέσως... "Άρθουρο, σου τείνω τό χέρι, σου προτείνω τή χείλη μου, όσο γιά τήν καρδιά μου έξερεις ότι αυτή δέν χτυπά παρά μόνο γιά σένα!"

— Άκούσθηκε μία στιγμή άγωνίας και άπογνώσεως."

— "Άρθουρο, έξακολούθησε έκείνη τραγυμένη, "Άρθουρο, θά τρελλο- θώ... Γιατί δέν άπαντάς;"

— Έκείνος σκέφθηκε, πώς ήταν προτιμότερο να έξακολουθήση να παίξη τήν κομωδία του, όσο μω- ροίσε καλότερα."

Τής άπάντησε, λοιπόν, μ' ένα ύ- φος ψυχρό, τονίζοντας κάθε συλ- λαβή:

— Δεν έχω ν' άλλάω όδτε ένα γιώτα από τίς άποφάσεις πού έχω πάρει."

— Είνε η τελευταία σου λέξις, "Άρθουρο; "Η τελική σου άπόφασις; Και η άπελπισμένη Μαρία ξε- σπασε σέ λυγμούς."

Δέν θά τήν λυπόταν, δέν θά τέ- λειωνε επί τέλους τό μαρτύριό της; Μα άν η ταραχή της κι' η λύπη της δέν έφθαναν ως αυτό τό σημείο, δέν θά ένοιώθε ο "Άρθουρος τή γλώσσα της συμφιλίωσης, όπως τήν ήθελε αυτός."

— Είνε η τελευταία σου λέξις; "Άρθουρο, επανέλαβε η Μαρία. Τό- σο τό χειρότερο!"

— Ικανοποιημένος από τήν συμ- περιφορά σου, έτοιμάζοταν ν' άφή- σι τό ακουστικό και να ντυθ, όταν η Μαρία τόν ξαναφώναζε:

— "Εμπρός! "Εμπρός! Κάνε μου τή χάρη να μείνις στή τηλεφώνο λίγες στιγμές μόνο. Και άκουσε καλά... Αυτό πού θ' άκούσης θά

σις... "Εκείνη: Τίποτ' από όλ' αυτά. Δεν έχω τί να πώ, γι' αυτό δέν μι- λώ..."

— "Εκείνος: Και τότε, γιατί μένου- με ο ένας κοντά στόν άλλο; "Αφού δέν έχουμε να πούμε τίποτα, άς πά- ρουμε ο ένας τό όρόμο δειξά, ο άλλος τό όρόμο άρριστερά, κι' άς ά- πωλλώμενες άπ' αυτό τό βάρος τής άναγκασιμένης συμβίωσης..."

— "Εκείνη: Δροσίσε, όμως... Αιτή η βροχούλα η προχθεσινή, ήτανε σωτήρια..."

— "Εκείνη: Σωθήκαμε, βρέ αδερφέ, από κείνο τό φοβερό κομίνι, πού μάς τσουρουβίλιζε, σάν κοτόπουλα πάνω στή φωτιά..."

— "Εκείνη:...

— "Εκείνος: Νάτνη, πάλι! Οδτε τώρα δέν βρισκαίς να πής τίποτα... Σου άναφέρω τό χωρισμό, σάν ά- ναγκασιτική λύσι, σά μοιράλα δέν- λότασι, κι' έσύ, κου

ΤΑ ΑΝΟΜΟΙΑ ΓΟΥΣΤΑ

40όν. — Ήμπορούν
να γίνουν άφορμή
διαζυγίου;

Κύριε,

Είμεθα παντρεμένοι έξι χρόνια κι' ως τώρα ζήσαμε με απόλυτη άνομία, τελευταίως δε κληρονομήσαμε ένα φροιάτο έξοχικό σπίτι και άποφασίσαμε να μόνουμε σ' αυτό έξι μήνες το χρόνο. Άνιστοιχάται κατή- σις αυτή έκροιάσε μεταξυ μας μια διενέξη, ή όποια επιδενάσεται κατή- μερινός. Ο άνδρας μου θέλει να διαρρηχθεί το σπίτι με παλιά έπιπλα, προσεχόμενα απ' την ίδια κληρονομία. Δέν λέγω ότι δέν είνε άδύνατο, μά δέν θά μπορούσα να ζήσω σ' αυτή την άτμοσφαιρα παλαιών τοίχων και γιατί άναπό μόνο τά μοντέρνα διαμερίσματα, τους άπερουν τοίχους και σ' άνοιχτόρροφα έπιπλα. Ζούμε στο 1942, δέν είνε έτσι κύριε. Κεί τώρα τό βάλαμε πείσμα να μην υποχωρήση κανείς απ' τους δύο μας. Τό σπίτι αυτό είνε έτσι μια αλονία αίτια διενέσεων και καταλήξαμε να κάνουμε λόγο και για διαζύγιο, πόσκιμια παρόλογο μεταξυ μας. Ο άνδρας μου, λοιπόν, μου έπρότεινε να ζήτηση την γνώνη σας.

ΧΑΡΙΣ

Κυρία, Ομολόγω ότι τό γράμμα σας με βάζει σε πίο στενόχωρο θέσι, παρά τά πίο σοβαρά αίσθηματικά ζητή- ματα. Τά τελευταία εξαρτώνται ά- πό μερικά ανθρώπινα έλατήρια που δίδουν σ' αυτά οχεδόν πάντοτε ένα γενικό χαρακτήρα, ενώ ή πα- ροδική διενέξη που σάς χωρίζει από τον άνδρα σας εξαρτάται από δόλοχρονό κόσμο λεπτομερειών που δέν θά μπορούσα να μού έκθέση και τό μ- κροσκέλεστο γράμμα. Έπί πλέον, είνε ένα αίσθηματικό πρόβλημα που δέν είνε ποτέ άντι- μετώπιση, γιατί δέν έπίσταται ποτέ ότι μια πολυβόρνα Λουδοβίκου 15ου και μία πολυβόρνα «κλάμα» θά

μπορούσαν με την εοιδά τους να μεταβάλλουν σ' έχθρες, καρδίες που αγαπώνται. Ή περίπτωσις αυτή με κάνει να σκέπτομαι την περιφημή διενέξη των Παλαιών και των Συγ- χροών που είχε τάξει άντιμέτωπα όλα τά πνεύματα του Λουδοβίκου ή και την «Μάχη των Βιβλών», τό διασκεδαστικό αυτό βιβλιαράκι του Ίωαννάν Σουίφτ.

Όπωσδήποτε, κι' άφού μού κάνε- ται την τιμή να με καλέσετε για δι- αιτητή, θά με διευκολύνει πολύ άν μού λέγατε που βρίσκεται τό μοιραίο αυτό, για τους έρωτές σας, σπίτι, και ποιά είνε ή ήλικία του και ή άρχιτεκτονική του. Γιατί έχουν βεβαίως άποψήν ότι οι τοίχοι έχουν

ψυχή και χαρακτήρα και πρέπει να ξέρουμε να σεβώμεθα στην έσωτερική διάκοσμήσι.

Ένα σπίτι, τό 18ου αιώνος μού φαίνεται καμωμένο για έπιπλα της ίδιας έποχής, στολισμένα, άν θέλε- τε, με μοντέρνα υπειλελό, γιατί τά υπει- ελό δέχονται την ήλικία τους λιγώτερο απ' τά έπιπλα. Ένα σπίτι, πολύ μοντέρνο θάπρεπε αντίθε- τως νάχη ελάχιστα έπιπλα, περιο- ρισμένο σε μια κομψή άνεσι. Τό σύγχρονο πνεύμα άποτελείται από χώρο και όχι από οικειότητα, οι δε άσπροί τοίχοι δέν έχουν ανάγκη να ντυθούν. Τό σπίτι λοιπόν και ή ψυχή του πρέπει να κρίνουν για τίς έπιπλάσι. Ποτέ όμως να μη κάνουν σάν κάποιον που γνώνισαι στην Τύνιδα και που είχε γεμίσει τό φοτεινό άραβικό σπίτι του με άγγλικά έπιπλα τά όποια είχε κι' αυτός κληρονομήσει. Οι νεκροί κά- νουν άσχημα στέια εις βάρος μας πολλές φορές... Νά με συγχωρήτε, αλλά δέν μπορώ να πάρω σ' ά- βαρτά τί διενέξη σας ές αίτίας των ρυθμών των έπιπλων σας. Είνε βέ- βαια δύσκολο να συνδυαλαγούν οι δύο ρυθμοί, αυτό όμως δέν είνε άρκετός λόγος για να καταφύγετε σ' άδικαστήριον. Στή χειρότερη πε- ρίπτωσι, καλύτερα να πουλήσετε τό σπίτι παρά να χάσετε τον έρω- τά σας, γιατί είνε περιττόν άν έ- χετε έστω και μια καλύβα θαν ά- τή δέν μπορεί να στεγάση δύο καρ- δίες.

Θά σάς όμολογήσω, κυρία μου, ότι είδα με κάποιαν έκπληξη να ζή- τάτε τί συμβουλή μου για ένα ζή- τημα που άνηκει, νομίζω, στην δι- καιοδοσία των διακοσμητών. Κατά βάθος όμως σάς έχετε δίκην, γιατί για μερικά έκκεκτα πλάσματα ό έ- ρως δέν εχειράζει απ' τον διακό- σμο του και ή ίδια άρμονία κυβερ- νά τα χαμώελα, τά λόγια και την διαρρύθμισι της έπιπλώσεως.

ΣΑΙΝ ΠΡΕ

Για να γνωρίσετε τόν

χαρακτήρα σας

Β'—Τί άποκαλύπτει τό πρόσωπό σας

Συνεχίζοντας την έρευνά μας πρós άνακάλυψιν του πραγματικού χαρακτήρος ενός ανθρώπου βάσει των χαρακτηριστικών του, θά έξε- τάσωμε σήμερον γενικώς τό πρό- σωπό του, χωρίζοντας αυτό σε τρία κύρια μέρη.

Τό πρώτο, απ' την κορυφή του μετώπου ως τά βλεφάρα. Τό δεύ- τερο απ' τά βλεφάρα ως την άκρη της μύτης, και τό τρίτο απ' την άκρη της μύτης ως τό τέλος του πηγυριού.

Οι άνθρωποι των όποιων και τά τρία αυτά τμήματα του προσώπου είνε κανονικά, και των όποιων και οι τρεις άποστάσεις απ' τό μετώπο ως τά βλεφάρα, απ' τά βλεφάρα ως τί μύτη και απ' τί μύτη ως τό πηγυριό είνε ίσες μεταξυ της και άκρας άναλογίας, οι άνθρωποι λοι- πόν αυτοί είνε άρμονικοί χαρακτή- ρος και πολύ εύχάριστοι στις σχέ- σεις τους.

Μία σχετική δυσαναλογία των γραμμών αυτών σημαίνει πάντοτε ήθικά έλαττώματα. Όταν έξάρων βρεθούμε άπέναντι έ- νός προσώπου του όποιου ή δυσ- αναλογία των άποστάσεων είνε ή έξής: στενό μετώπο, μεγάλη άπο- στάσις μεταξυ βλεφάρων και της άκρης της μύτης, και με κανονική πηγυριό, μπορούμε να έλμεθα βέ- βαιοι ότι ό άνθρωπος αυτός είνε ίσχυρογνώμων και πεισματάρης. Έάν τώρα έχει και εδού μετώπο, τότε αυτό σημαίνει ότι έχει και άν- τίληψι.

Όταν ή άποστάσις μεταξυ της κορυφής του μετώπου και των βλε- φάρων είνε μικρότερη της άποστά- σεως βλεφάρων και άκρου της μύ- τας, τότε φανερώνει ήλιθιότητα.

Όταν ή άποστάσις μεταξυ του άκρου της μύτης και του πηγυ- ρίου είνε σύντομη, αυτό φανερώνει χαρακτήρα άναποφάσιστο και οχο- λαστικό.

Άπεναντίας, όταν ή άποστάσις μεταξυ βλεφάρων και άκρου της μύτης είνε ή μικρότερη όλων, και όταν τό φαρδύ μέτωπο καταντά πλέον υπερφυσικό, αυτό φανερώνει έναν άνθρωπο χωρίς πρωτοβουλία, δειλό, και που σπανίως έπιτυγχάνει στην ζωή.

Ένας άνθρωπος με κανονικό μέ- τωπο και ίσην άποστάσιν απ' τά βλεφάρα μέχρι της άκρης της μύ- τας, αλλά με μεγαλύτερη άποστάσις απ' τί μύτη μέχρι του πηγυριού, είνε πάντοτε πανούργος και έβυ- πνος, αλλά στερείται μεγάλης άν- τιλήψεως.

Ή τεραστία δυσαναλογίας, της μεταξυ του άκρου της μύτης και του τέλους του πηγυριού άποστά- σεως, προσδίδει άντιθέτως ήλιθί- οτητα όφειλομένην μάλλον στην δει- λία του χαρακτήρος.

Προτού κλείσωμε τό άθροισμα αυτό πρέπει να προσθεώμε ότι οι άνιστες κόρες των ματιών είνε συ- χνά ένδεικτικές ήθικού έκφυλισμού και πρδ πάντων όταν τό λευκό του ματιού είνε στιγματοποιημένο με μαύρο.

ΔΟΚΤΟΡ ΝΕΚΕΡ

τας!... Δέν ήταν αλήθεια, είσαι ό θησαυρός μου!... Άς υπαρήχη για λογαριασμό της τόν νόμο των άν- τιπολών!

Ο Τζιμπέρτο την κούταζε σα- σισιμένως.

—Ναι, ναί, δέ τόν κρατήσας. Τή!... έξακολουθήσε ή Τζινέττα. Έσύ είσαι ό θησαυρός μου, ή αγα- πη μου! Ναι, «Σ' αγαπώ τρελλά»...

Άρχισε τόν σκοπό του πεταχτό έκείνον τραγουδιό, πηδώντας σασ- κοριτάκι.

Ο Τζιμπέρτο προσά- ϑησε να λύση τά χέρια της από τόν λαιμό του, αλλά δέν τό κατάφερε.

—Μά τί κάνεις, Τζινέττα; Τί λές;... ρώτησε με έκπληξη.

—Τό ήξερα εγώ! φώναξε ή Τζι- νέττα, με περισπούδαστο πάθος. Δέν είσαι άπό μέγας... χυμός... πώς τό λένε αυτό;... Πάω να τό πώ στη Ρενάτα, με της τηλεφώνησας ότι δέν είσαι... αυτό που έπαι...

Και πέρασε τρέχοντας την παρα- φέση, ενώ ό άνδρας της την παρα- κολουθούσε με τό βλέμμα, μουρ- μουρίζοντας άπελπισμένα:

—Ω, Θεέ μου! Τρελλάθηκε ή γυναίκα μου!...

Α. ΣΑΝΤΖΟΒΑΝΙ

Υπήρχε στην Άμονίαν κόλπος πομπής σάν δρεπάνι μέσα σε τεντωμένο τένον, του ό- πείου οι βραχιόνες προεξείχαν. Άν τά νερά ήτανε βαθύτερα, θά αχ- μύτίζαν όρατοί όμοιοι... αλλά ή θάλασσα μόλις έσκέπαζε την άμυν. Είχεν άκτινη που δέν διατηρούσε τά ίχνη των όδοιπόρων, ούτε έμπόδιζε τόν δρόμον, ούτε είχε φύκια. Υπήρχε μένος πυκνών δάσος κατάφυτον από δίχρωμες μυρτίνες, στό μέσον του όποιου βρισκόταν μια σπηλιά, άγνωστον άν κατασκευάσμα της φύσης ή της τέχνης. Έκεί ή Θέτις, μια θεατική νύμφη της θάλασσας, συνήθιζε να τριγυρνά νύμφη, κα- θισμένη επάνω σε χαλινωμένο δελ- φινί που είχε γαρνησέν με την έ- μορφή της.

Έκεί την συνήνησαν ό Πηλεύς. Έκθαμβος μπροστά στο εύχρηστο θαύμα της νύφης που καδέταν άμέ- ριμνη, νικημένη άπό τόν ύπνον, ένώ τά νερά την έκνευρούσαν με τά απαλά τους χαϊδεύματα, άρκετι ά- σταθήκη με γοητευμένα τά βλέμματα. Γενναίος ψυχέντας την άγρη έρως, της, κι' έταν έκείνη ευγενής τρυφερότητα, έόκνησε, με τό πίο θερμότατο λαγύ, να έκ- τεύση την συγκρατημένη της στήν έρωτα πού είχαν άναψει και έφλό- γιζε την ψυχήν της.

Άγανακτισμένη ή Θέτις θέλησε να σκηθί, αλλά ή Πηλέως μπλέ- κοντας τά χέρια στην τράχηλό της, κι' άσυγκράτητος από έρωτι- κήν έξαιψιν, θέλησε να μεταχειρι- σθι βίαν. Την είδε τότε ν' αλλάζη μορφή: νομισε πως την έβλεπε να γίνεται τρυφερά πουλί, κι' όμως την έκρατούσε: άλλος δένδρον ά- κίνητον κι' αυτό κρημνιστον από άπάντα τους. Τέλος του φάνηκε τί- γρη — και ποιά γυναίκα δέν γίνε- ται; — και φοβισμένος τότε, τρά- βηξεν απ' τόν λαιμόν της τά χέρια, και νικημένης από τόν φόβον της έξαγριωμένης όρασις, την άφησε κι' έφυγε τρέχοντας.

Έρβασε σε μια κοίλη φαλιά και ριχόντας κρασί επάνω σ' άκμάτια, για σπονδήν πρds τούς θεούς του πελάγους, κι' άλλες θεοίς τελών- τας προσευχόμενος, μέγχις στου ό Κερκάρδιος μνήτης, άπό τό μέσον της θάλασσας του έβουναξε: «Θά πετύχης έκείνον που θέλεις, μένον τότε, όταν την δέσσης με βρόχους και δυνάτα δαμά, ενώ θά κοιμάται μέσα στο ψυχρόν άντρον της. Μη σε γελάσω με τίς μορρές που άλ- λάζει σ' άθωλωνα σου μάτια. Έ- πίμενε έως στου τόν Ιδην, να έκ- νινείται και ήταν προτέρεξ!»

Όταν ό ήλιος έκλινεν πρds την δύσιν και διεσπένοντας πρds τά κάτω τό άρκυ του έφθασε στον κόντον της Έσπερίας, ή όμορφη νύμφη, άφίνοντας την θάλασαν, έπήγε και πάλι πρds την σπηλιά όπου κι' άπεκοιμήθηκεν. Άμέσως τότε ό Πηλεύς, άρπάζε τό παρθε- νικό κορμί της και την έδωσαν. Άλλά τώρα δέν την έβλεπε ν' αλ- λάζη μορφή.

Κάποτε Θεός σ' έβοήθησε να με νικήσης! του είπε στενάχοντας. Δέν έφες πλέον άντιστάση. Κι' ό ήρωϊκός νέος, ό τρελλωμένος από άγνήτην, θριαμβεύων με τό αίσ- θημά του, γίνθηκε κύριος του κορ- μί της και πατέρας του ήρωϊκού Άχιλλεύς, του πρώτσημου πρωτα- γωνιστού της Τρωϊκής τραγωδίας.

Ο Πηλεύς ήταν εύτυχής για την σύζυγον και τό παιδί του, αλλά τόν έτάρασαν πάντοτε ό φόβος του άδελφού του Φώκευ. Γυιός του Αίαχού, του βασιλιά της Αϊγινης και της Ένδονίδας, της κόρης του κενταύρου Χείρωνος, έσάκτασαν αυτός και ό Τελαμώνας τόν άπό άλλην μητέρα αδελφόν τους. Και κυνηγημένος από τόν πατέρα του, έπήγε στην Φθίαν όπου παντρεύ- τηκε την Άντιγεννην, την θυγα- τέρα του βασιλιά Άχαιρος. Στο κορμί του Κελευδώνη κάρπου έσκότασαν άδελά τόν πενθερόν του, άγαπήθηκαν από την γυναίκα του βασιλιά Άχαιου, την Άστυόρμιαν κι' έπειδή δέν άνταπεκρίθηκ στον έρωτά της, αυτή δέν έσυκοφάν- τησε σ' όν άνδρα της κι' έκείνος παρδ λίγο να τόν σκότασας σ' ένα κορμί που γινέταν στο Πήλιον.

Ή Άντιγεννην δέ στην όποιαν ή Άστυόρμιαν είδε έκκλινει της άνήγ- γυιαν ότι ή Πηλεύς έπρόκειτο να παντρευθι άλλην, πύτοκτηνος, χωρίς πρδν να ζητήσει να μάθη άν ή πληρωμή ήταν έλπιθνή.

Ο Πηλεύς τότε σκώσε τόν βασιλιά της Ιολακού κι' έλασε μέρος στην Άργοναυτική άποταρσία. Όταν δ' άγύριον έκαταβηκε κι' έταν-

Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΜΕΤΑΞΥ
ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΥΛΟΥ
ΘΕΟΙ
ΚΑΙ
ΗΜΙΟΘΕΟΙ

ΘΕΤΙΣ

τρεύθηκε την Θέτιδα. Και λένε μάλιστα ότι σ' αυτό γάμο του, πα- ρεωρέθηκαν όλοι οι Θεοί και τού δώσανε πλούσια δώρα.

Έχοντας πάντοτε βάρος στην συνείδησιν του την άδελφοσύνην ό πατέρας του γενναϊότερος ήρωας, έπήγε στην Τραχίνα. Έ- κεί την βασιλείαν, χωρίς βίαν και χωρίς φόβον, την διηύθυνεν ό Κηψός, γυιός του Έσπερου, ό ό- ποιός έκείνον τόν χρόνον υπέ- σθεσε τόν θάνατον του άδελφού του. Όταν έβασεν εκεί ό Αλα- κιδής, ταλαιπωρημένος από τίς σκέψεις και την όδοιπείαν, έχον- τας μαζί του λίγους συντρόφους, άφησεν όσες άγέλες πρds τα είχε μαζί του καντά σ' ά τείχη, σε οικίην κοιλιάδα, κι' αυτές έπήγε σ' άνάκτορα του βασιλιά, κρα- τώντας τά χέρια κλειδιά έκστρηια, κι' είπε ποιός ήταν. Μόνον έκρυψε τό έγκλημά του κι' είπε φέμματα σχετικά με την αίτιαν της φυγής του.

Τότε ό Τραχινίος βασιλιάς, με ήσυχον στόμα έκίνησεν.

—Τά άναβά τά δικά μας, Πηλέα, εύκολα μπορούν να τ' άπολαύσουν όλοι και δέν κατέχω άπείδενην βασιλεία. Σ' αυτή μας τη γυνάμη προσθέτεις Ισχυρά, άπενδυμίσαις, ότι έχεις ένδοξο παρελθόν και πά- τον τόν Δία. Μη χάνης, λοιπόν, τόν καρμόν σου παρακαλώντας, γιατί ότι γυρεύεις θά λάβης.

Και άκαρδύοντας τού δήλωσεν πως από όλα του τά κτήματα, όσα κι' άν ήτανε, τούδινε τά μισά, κι' έλυπότανε μάλιστα που δέν είχε και περισσώτερα.

Άλλά ποιά αίτια τόν έσπρωχνε σε τέτοια λύπη; Ο Πηλεύς και οι σύντροφοί του ζητήσαν να μά- θουν κι' έκείνος απήνησεν:

—Ίσως αυτό τό όννι, που άρ- πάξει και ή και φοβίζει όλα τά πουλιά, νομίστηκε ότι πάντα είχε φερά! Υπήρχεν άνδρας. Και τότε ήταν σ' άταξέρετη της ψυχής του, όσεν ό άδελφός μου, αυτός ήτανε σκληρός και μάχη Λεοντόνα Δαι- δαλίαν και εναννίσθηκαν έκείνον που καλεί την Άδην και βγαίνει από τόν ούρανόν τελευταίος, τόν Έσπερον. Είς έμένα ή ειρήνη είνε θρησκεία κι' ή φροντίδα να την διατηρήσω, σκοπός μου. Στόν ά- δελφόν μου όμως άρσαν οι σκλη- ροί πόλεμοι. Και ή άνδρεία του ήτο υπέταξέ βασιλείς κι' έδην, μετα- βλήθηκε τώρα για να τρομάξη τά περιστέρια.

Κερη του ήταν ή Χιόνη, πού, θεακτική στη μορφή, είχε, σε ήλι- κία δεκαεσσάρων χρόνων πολλούς μνηστήρες. Έτυχά να γυρίσουν ό

Άπόλλων κι' ό Έρμης, ό πρώτος απ' τους άγαπημένους Δελάφους του, ό δεύτερος απ' την κορυφή της Κούληνης, και την είδαν ταύτο- χρόνως για να την άναψήσουν κι' οι δύο μαζί. Ο Φοίβος κακρναίει την νύκτα για να βοηθήση την έλ- πίδα δέν όποφέρει την αναβολή κι' άγγίζει τό κορμί της παρόννου με τό θαυμάσιον ραβδί του, που φέρνει τόν ύπνον κι' έκείνη υπέ- κειν στην βίαν του. Ή νύκτα έστράσε τόν ούρανόν μ' άστέρια ό δέ Άπόλλων μεταμορφώθηκε σε γρηβά κι' άπήλασε πρds την ή- δονην. Και όταν έπέσασεν ό άρι- σμένος κηρύς, έγεννήθηκεν από μέν τόν φτεροπόδα Θεόν ένα πα- νόμορο παιδί, ό Αιδόλυκος, έπι- τήδιος για κάθε κλοπή, που συνή- θιζε να κλέβη — για να μην φαί- νεται κατώτερος από την πατρικήν τέχνην — τά μαύρα έσπρα και τ' ά- σπρα μαύρα. Άπό ό δέν Φοίβον έγεννήθηκε — γιατί έκανε δίδυμα — ό περίφημος κείδης Φιλάμμων.

Άλλα τί την άρέσασεν άν έγέν- νησε δύο κι' άρσας σε δύο Θεούς κι' άν ήτανε κόρη άνδρός του πατέρα κι' είχε πρόγονόν της τόν Δία. Τέλειος να είπη πως ήταν ομορ- πόταρη απ' την Άρτεμιδά και κα- τηγόρεσε την όμορφιά της Θεός. Άλλ' έκείνη έβούλησε, κρύσσας τό τένον κι' άπόλασε βέλος, με τό ό- πόν της διέπρσσε την ύπερβυνη γλώσσαν. Ή γλώσσα σιάπησεν, ή πού έπεγέλησας και προσπαθώντας να μιλήση, άφησε μαζί με τό αίμα και την ζωήν.

Την δυστυχισμένην αυτήν ένώ περιποιήθηκαν, άλλα μάταια όμως προσπάθησε να καρνηγορήσας τόν άδελφόν μου. Και καθώς είδε την άναμμένην φωτιά, όπου θά και- γόνταν τό κορ- ή της, τέσσερες φο- ρές άρπασε να πέση μέσα κι' όταν πέσε τις τέσσερες φορές τόν έκρά- τησαν, άρχισα να φωνή όμοιος σάν ταύρος, με γυρμένον τόν άβρό- νη: και, σάν να τόν ταιμπουνασε σφήκες, έτρεχε σε μέση άπρόστα. Νομίζε κανείς πως δέν έτρεχε σάν ταύρος, αλλά σάν πουλί, κι' ό- ταν έμάθαμε την αλήθεια, τότε κα- τάλάζαμε: Ο Άπόλλων δέν είχε λυπηθι και για να μη γκρεμισθι, δέν έκράτησε μετώπον με τά φτερά που τούδασ έφαινα... τούδσας έ- κόρη γυρτό στόμα και γαμψά νύ- χια, διατηρώντας την άρχαίαν άν- δρείαν του. Και σκληρότερος τώρα δέν λυπάται κανένας: ρίχεται έ- πάντα σ' όλα τά πουλιά και, λυπη- μένος αυτός, σκεπρίζει τη λύπη σε όλους τους...

Ο ήρωϊκός Πηλεύς, φοβισμένος για την δέαν της, καρδίας του, όρ- μισε να την βοηθήση. Τό λυσσα- γμένο θρίπν πηδός έκάθεσεν έ- ναντίον της. Άλλ' έκείνη τεντώ- νει τό τένον και βυδίζει τό βέλος στον τράχηλόν του.

Άπό τότε, σ' έκείνο τό μέρος, ό διαβάτης διακρίνει ένα βράχον που μοιάζει με λύκον, πεσμένον με τό κεφάλι στή γή, με τόν λύκον τόν όποιον ή Θέτις έσκότασε με την δύναμιν της άγνήτης της.

Άλλ' ενώ ό γυιός του Έσπερου διηγείτο αυτά τά τέρατα, έβασεν ένας απ' τούς άνδρόπους του Πη- λέως, ό όποιος άπηνήθηκε τρομα- γμένος τρυφερά έκείνην έλπίαν στή θάλασσα έκείνην νύκτα, κοντά στον όποιον έκρηκίστηκαν έλως. Άπ' εκεί άκούστανε βουητό με μουγκρίσματα, που βόλιζαν τους περίοικους. Ένα μεγάλο θρίπν, φοβερός λύκος, έβγαίνε από τό δάσος, γεμάτος άρρώ κι' έχοντας ραντισμένο τό στόμα με αίμα, και τά μάτια λαμπερά από κόκκινη φλόγα, ούρλιαζε φοβερός από πεί- να και λύσσα, τέτοια λύσσα που δέν έφρόντιζε πως θά ίκανοποιήση την πείναν του, αλλά έδωκάτης την έλπιην απαράσοντας όλα τά πρόβτα. Ένας άπο τούς βοσκούς έκκοτώθηκε και τά νερά του έλους έκκοκκίνασαν από τό αίμα των πλη- γωμένων βοδιών.

Ο Πηλεύς, εύδελήνης έτοιμός για τό κυνήγι κι' ό βασιλιάς που τόν φιλοέμευον έδωσαν εντέλημα να έτοιμασθούν οι άνδρουοί του, κι' έτοιμάσθη κι' ό Ισίος για τό έπικίνδυνον έπιχείρημα. Άλλ' ή σύζυγός του Άλκυονή άνησθήσεν απ' τό κρησθάπι της, φοβισμένη από τόν θόρουδον, με έσπλεγμένα μαλλιά: κι' άγκαλιάζοντας τόν τράχηλόν του άνδρός της, τόν πα- ρακαλούσε με όακούς να μην μιν- δυνεύσας ό Ισίος, γιατί θά έδωκά- ζεν έτσι μαζί δύο ζωές.

—Τά λαμπρά, ό βασιλιάς, κι' έπαινατά λόγια άφησε, της απήν- τησε. Μεθ' όβαν ή χάρη των συμβουλών σου... Δέν μού άρέσει να κινδύει άνατίον του τέρα- τος. Άρκετά να προσφέρουμε λα- τρεία εις την θεότητα του πελάγους.

Υπήρχεν έκεί ένας μεγάλος πύργος, όψηλ ήρόπολις της πό- ρας, εύχάριτος φάρος σ' ά πόλιν. Άνέβηκαν κι' από εκεί βλέπανε τους σκοτασμένους ταύρους και τό άγριο θρίπν, που είχε καταμμένο τό σώμα και τίς τρίχες του.

Ο Πηλεύς απευθύνει στους θεούς έκείνης, αλλά ό λύκος έξακολουθεί τό καταστρεπτικόν έργον του και γίνεται όλοένα σκληρότερος από την γλυκάδα των ήμιας.

Άλλ' ή Θέτις τότε πρόχωρε έ- ναντίον του, λαμπερή στην μορ- φήν και μεγαλόπρεπη εις τό βά- δισμα. Κρατεί σ' ό χέρι τό τένον, σάν την Άρτεμιδά και άνηφώντας τό θρίπν και την μακίαν του, κα- τευθύνεται πρds αυτό που ούρλια- ζει, κι' έκινήθηκε έναντίον της με κοκκινισμένα τά μάτια.

Ο ήρωϊκός Πηλεύς, φοβισμένος για την δέαν της, καρδίας του, όρ- μισε να την βοηθήση. Τό λυσσα- γμένο θρίπν πηδός έκάθεσεν έ- ναντίον της. Άλλ' έκείνη τεντώ- νει τό τένον και βυδίζει τό βέλος στον τράχηλόν του.

Άπό τότε, σ' έκείνο τό μέρος, ό διαβάτης διακρίνει ένα βράχον που μοιάζει με λύκον, πεσμένον με τό κεφάλι στή γή, με τόν λύκον τόν όποιον ή Θέτις έσκότασε με την δύναμιν της άγνήτης της.

Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΣΠΙΝΘΕΡΕΣ

*Τό τραγουδι είνε πολλές φορές έκδηλως λύπη, όπως και τά όά- κρυα είνε έκδηλως χαράς.

*Οι μεγαλύτερες ίδεες γεννώνται συγχρόνως από τό κεφάλι και την καρδιά.

*Οι πόθοι είνε ό πλούτος των φταχών και ή καταστροφή των πλουσιών.

*Όσο λιγώτερες επιθυμίες έχωμε, στείμεθα.

*Η όπλοισις είνε ήπνος, τόν ό- ποιόν όλοι έπιθυμούν να ίπνεύ- σουν, κανείς όμως να τόν θράψι.

*Τρέξι τάξεις ζούν εις βάρος των- τας. Οι διηγήροι από τούς ζών- τας, οι γιατροί απ' τούς νεκρούς.

*Πολλές φορές ήπτα κανείς την εύτυχία, όπως τά όματογυάλια που φέρε στην νύχτη του.

*Όλοι θεωρούμε τις λύπες μας μεγαλύτερες απ' τις λύπες των άλ- λων ανθρώπων. Και όμως άν μαζί- κει τις άνδρασύς σου με τά πόθους και μες προτείνωμε σε μια πλατιά τις λύπες μας με τις λύπες των άλλων. Θά προτιμήσας να ήραστή- σουμε τις δικές μας.

*Η όρημια δύναμιν είνε ή βάσις όπεί της όποιος εταρξίεται ή εδω- κημία και ή ίαχός μιας χάρας.

«ΤΡΕΛΛΑΘΗΚΕ Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΟΥ!»

ΜΙΑ ΤΡΙΣΧΑΡΙΤΩΜΕΝΗ
ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

*Η Τζινέττα Πόλι, μπήκε στο σα- λόνι της, μαζί με την φίλην της Ρενάτα, που φορούσε ένα κομψό φό- ρημα περιπάτου. Έβγαλε τό κα- πέλλο και τό παλτό της και τά έ- δωσε στην καμριέρα. Έπειτα έπαι στή φίλην της, που είχε εξαπλώθι σε μια πολυβόρνα.

—Όστε λοιπόν, άν δέν σε πρό- φθαναι στο σκάλα, θάφουγες;... —Έξω έκ πείρας ότι, όταν μια γυναίκα βγαίνει από τό σπίτι της για δύο λεπτά, γυρίζει... σε δύο όρες!

—Μά δέν σοφ είπε ή Λουκία ότι είχα πάει στο γυναικό άνθρωπάκι; Ο Τζινέττα γύρισε και ρώτησε την καμριέρα:

—Πές μου, Λουκία, βγήκε ό κύ- ριος; —Όχι, κυρία. Είνε ακόμα στο γραφείο του!

Ή Λουκία βήκε, άφίνοντας μό- νες τις δύο όρες. Ή Τζινέττα έ- είδε την πόρτα του γραφείου έ- κείνη χαμηλωμένα:

—Άς μιλούμε πίο σιγά, για να μην ένοχλώμε τόν Τζιμπέρτο... Έπήγα, έξέρις, να παραγγείλω μια όρατα γλάστρα για τό γραφείο του. Θά μού την φέρουν αύριο, που έ- χουμε την δεύτερη επέτειο των γά- μων μας.

Ή Ρενάτα έμεινε άμλητη για λίγο, κυττάζοντας τά συννεφάκια του καπνού του τσιγάρου της. Έ- πειτα έπαι με κάποια πικρία:

—Ευτυχισμένοι είσαι που έορτά- τεις ακόμα έτσι ποικιλία: τάς έπεί- τάς πράγματα, αυτά, έχουν σβήσει πιά σάν τόν καπνό του τσιγάρου... Κι' —Τού είπα ότι θά ήθελα μερικώς διακόσμωμε τόν χώρο μου, με τά τελευ- μούσικη... όσο και τόν Τζιμπέρτο... —Πάλι καλά, και τόν Τζιμπέρτο... να άκούς γραμμόφωνο! Έγώ δέν βρίσκω την ώρα...

—Μά έμεις περνούμε συνήθως τά βράδια μας σ' ό σπίτι, άκούοντας ράβδους ή παίζοντας χαρτιά... Κατάλαβα! Είσαι ακόμα σάν άναπημένα περιστρεφάκια Άπτευσ- τό, έπειτα από δύο χρόνια συζυγι- κής ζωής...

*Η Ρενάτα έκούνησε τό κεφάλι της και πρόσθεσε με σκεπτικισμό: —Θά περάση όμως κι' αυτό. Δέν μπορεί να διαρκέση. Οι άνδρες είνε δόλι στασιτοί έκ φύσεως. Έχουν ά- νάγκη να αλλάζουν, να άναζητούν νέους έρωτες... Κι' έμεις οι γυναί- κες δέν τό καταλαβαίνουμε. Έξακο- λουόμμε να τους αγαπούμε άπο-

Η ΣΕΙΡΑ της Ρίτας

Υπό ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Αυτή η σκηνή έγινε εδώ κι' εξη χρόνια. Ήταν σ' ένα δωμάτιο με συνηθισμένη επίπλωση. Μέσα σ' αυτό το δωμάτιο ήταν ένα κρεβάτι, μια ντουλάπα, ένα τραπέζι, μερικές καρέκλες, μια πολυθρόνα, ένα πρόχειρο μπουντούρ, ο Σπύρος και η Ρίτα. Ο Σπύρος, λοιπόν, είχε βαρεθεί πια τη Ρίτα και της δόχε πη θρόνο-κορφή.

— «Αν κι' έπρεπε να τόχεις καταλάβει, της είπε στο τέλος. Αυτό τον καιρό δεν είμαι όπως ήμουνα πωτά μαζι σου. Δεν έβλεπες πως βαρυμούν να σου μιλήσω κι' εγώ;» — «Ναι... Μα νομίζω πως ήταν από τις συνηθισμένες κακοτυχίες σου, απάντησε η Ρίτα, πτυγμένη στα δάκρυα.

— «Όχι, δεν ήταν. Σου φερνόμουν έτσι για να σου δώσω να καταλάβεις μόνον σου πως ως εδώ ήταν αυτή η ιστορία και να φύγεις χωρίς να σου το πω, με την αξιοπρέπεια σου, άξιζε. Ήθελα να σου δώσω την ευκαιρία να φύγεις με την έγκρισή σου. Άλλα δεν το κατάλαβες. Κι' έτσι μ' αναγκάζεις να στο πω όλο σήμερα...»

— «Να φύγω, και πού να πάω;» — «Δεν θα χάθεις, Ρίτα. Δεν είσαι κανένα μικρό κοριτσάκι να χαθείς. Είσαι είκοσι δύο χρόνων. Τη ζωή την έβρεις. Την ευιάσεις μαζι μου...» — «Δεν ήταν αυτή η ζωή που ήθελα να μάθω.

— «Η ζωή δεν είναι αυτή που θέλουμε να μάθουμε. Είναι αυτή που μαθαίνουμε...»

— «Όποτε με βαρέθηκες, λοιπόν. Αυτό είναι το συμπέρασμα.

— «Ακριβώς. Μια μέρα θα γινόταν αυτό. Ο ένας από τους δυο μας θα βαρύνταν τον άλλο. Λυπάμαι που πού ήμουν ο πρώτος... Μην ξεχνάς πως είμαστε τρία χρόνια μαζι...»

— «Τρία χρόνια... Ναι... Τρία χρόνια πέρασαν από τότε που ήρθες στην πόλη που ζούσα ήσυχη με την οικογένειά μου, που σήκωσες τα μυαλά κι' έκανες να σ' άκουσθώ, εγκαταλείποντας τα πάντα...»

— «Μπορείς να ξαναγυρίσεις στους δικούς σου.

— «Ξέρεις πολύ καλά ότι αυτό δεν γίνεται. Όχι πως θα μούλειαν την πόρτα οι δικοί μου, μα δεν έχω μάτια να τους αντικρίσω πια. Έχει μια φορά δεν πρόκειται να ξαναγυρίσω...»

— «Αυτό είναι δικαίωμά σου. Δεν μπορώ να επέμβω στην άτομηκή σου ζωή πια. Κάνε το καλύτερο σου...»

— «Όπως έκανες και συ το δικό σου... Πως μιλούσες άλλοτε όμως... Και πως μιλάς τώρα. Ήθελα να ήξερα πότε είσαστε ελκρινείς έσεις οι άντρες. Όταν μάς μεθάτε...»

— «Ενα σωρό υποχώσεις και μάς κάνουν σκληρές σας, ή όταν μάς μιλάτε όπως μιλάς εσύ τώρα.

— «Και στις δύο περιπτώσεις είμαστε ελκρινείς, Ρίτα. Άλλα αυτά είναι φιλολογία. Τι τα θέλεις τώρα;» — «Σωστά... Είστε φιλολογία... Άς την αφήσουμε, λοιπόν, και δς τραβήξουμε το δρόμο μας. Και η Ρίτα σι κώθηκε.

— «Πού πές τέτοια ώρα; Είπε παραμένοντας άσπυχτα. Και κάνει κρύο.

— «Κι' έπειτα;» — «Μα πού θα πάς;»

— «Τι σου κυνηγεί το ενδιαφέρονι... Τι σε νοιάζει; Μια φορά δεν πρόκειται ν' αυτοκτονήσω. Ί' αυτό μπορείς ν' αναστήσεις...»

— «Δεν κάθασα απόψε εδώ; Και φεύγεις το πρωί...»

— «Όχι, όχι. Γιατί να σου δώσω βάρος κι' αυτές τις λίγες ώρες...»

— «Τι περιέργες εθιμίες που έχετε έσεις οι γυναίκες...»

— «Ναι... Είδες...»

— «Η Ρίτα ετοιμάσε σιωπηλά τα πράγματά της και τράβα σε μια μεγάλη βαλίτσα. Έπειτα φόρεσε μια παλτό, έριξε μια τελευταία ματιά στο δωμάτιο που άποχαίρετο και τράβηξε ν' ανοίξει την πόρτα.

— «Στάσου, είπε ο Σπύρος. Έχεις λεφτά; Νά σου δώσω μερικά νάχης μαζι σου.

— «Της βάλε στο χέρι μερικά χα-

τονομκράτης, που για μια στιγμή η Ρίτα τα κράτησε αψηχημένη. Μα για μια στιγμή μόνον. Έπειτα το πάλι πέταξε στα μούτρα με περιφρόνηση.

— «Πάρε τα λεφτά σου. Μπορεί να σου χρειασθούν.

Κι' έκλεισε την πόρτα.

— «Έξω έκανε ένα κρύο διαβολικό. Ένας δυνατός βορραξ έσφύριζε κι' έκανε τα δέντρα να τρέμουν... Και η Ρίτα, τυλιγμένη στο παλτό της, με κλονιζόμενο βήμα και με τη βαλίτσα από χέρι, χάρηκε μέσα στη χειμωνιάτικη νύχτα...»

Είπαμε ότι αυτά γιναν

εξη χρόνια.

Κι' ύστερα από αυτά τα εξη χρόνια, ξαναβαρύνουμε τη Ρίτα μέσα σ' ένα δωμάτιο επιπλωμένο με γούστο και πολυτέλεια. Δεν είναι το μόνο δωμάτιο που άνηκε στη Ρίτα. Το σπίτι έχει άλλα τέσσερα. Έχει μπάνιο μαρμαρίνο, έχει ηλεκτρική κουζίνα, έχει καλοριφέρ, έχει βεράντα, έχει επιπλά από ακριβό ξύλο, έχει περσικά χαλιά, έχει κι' ένα σκυλάκι πεκινούζα. Έχει ακόμα και τηλεφώνω, έχει και μια όπρητρία που όπρητρεί τη Ρίτα.

Και η Ρίτα, που φορεί μια εξίσου ασημένια, είναι έαπλωμένη με νυχέλεια σ' ένα φαρδύ ντιβάνι με πολλά μαξιλάρια, κανιζέλι, τ' άρωματικό της τσιγάρω βαλμένο σε μια μακρά μαύρη πίπα από έβανο και ακούει τα τσιγγανικά βιολιά που σκορπίζουν τις πιο τρυφερές νουσταλγίες και εύθειαν από τη Βουδαπέστη... Πρέπει νάναι έννις, βράδυ...

Σε μια στιγμή η Ρίτα χτυπά το κουδούνι. Έρχεται η όπρητρία.

— «Είπε όλα είμαι; Ρωτά.

— «Μάλιστα κυρία.

— «Ρωτά. Πήγαινε και θά κάνης δπως σου είπα.

Και η Ρίτα σκέπτεται. Σκέπτεται τη χθεσινή της συνάντηση. Είχε ίδη το Σπύρο έχτες. Ή μάλλον την είχε ίδη πρώτος εκείνος και της μίλησε:

— «Ρίτα, τί γίνεσαι;

— «Η Ρίτα τον κούταξε. Τοδωσε το χέρι.

— «Εγώ, καθώς βλέπεις, είμαι καλά. Έσύ; τον έρωτσε μ' ένα χαμόγελο.

— «Καλά Ρίτα... Πόσο έχεις αλλάξει!...»

Και είχε αλλάξει η Ρίτα. Έτσι πλούσια που ήταν ντυμένη, έβλεπε τη γυναίκα που κολυμπούσε στον πλούτο και στην ευτυχία. Ναι, η Ρίτα είχε αλλάξει. Είχε αλλάξει πολύ. Είχε παχύνει κάπως. Και είχε αποκτήσει το περήφανο ύφος του ανθρώπου που δεν έχει κανέναν άναγκη, το ύφος που δίνει στο πρόσωπο, στα μάτια, στις κινήσεις όμορφη και γοητεία.

— «Τρόμαξα να σε γνωρίσω, Ρίτα!... Πόσο έχεις αλλάξει!...»

— «Μοι το είπες, Σπύρο. Μα κι' εσύ έχεις αλλάξει!

Αυτή η παρατήρηση είχε και άρκετη ειρωνία. Άλχηθηκε κι' ο Σπύρος είχε αλλάξει. Δεν ήταν ο ίδιος, όπως έδω κι' εξη χρόνια. Το παλτό του ήταν τριμμένο, το καπέλλω του ξεθαρισμένο. Ήθελας και το πρόσωπό του, ξεθαρισμένο και τα μάτια του. Έδειχναν τον

άνθρωπο που δεν τα περνούσε καλά.

— «Πως τα περνάς Ρίτα;

— «Θαυμάσια.

— «Θάθελα να σε ιδώ καμιά μέρα. Ναι, αβείο.

— «Η Ρίτα τοδωσε τη διευδωνίστη.

— «Ελα αβείο κατά τις έννις, λοιπόν, θά είμαι μόνη μου. Και τώρα δώροβα.

Τοδωσε το χέρι της. Και η Ρίτα είδε τα μάτια του Σπύρου να λάμπουν. Νά λάμπουν από πόθο.

Κι' έλεγαν αυτά τα άνωνα μάτια που ζωοφάνει έσφαινα: «Τι δύσκολο που είσαι! Μ' αγαπάς άκόμα...»

Τώρα σε ποιά κι' έγω. Και αβείο θά σου θυμηθώ τα παλιά και θά σε στείλω στην άγκαλιά μου.

Το κουδούνι χτύπησε στις έννις και πέντε. Η Ρίτα σηκώθηκε. Ο Σπύρος έμπεκε. Έριξε ένα βλέμα με γούρω στο γεμάτο θαυμασμό και κατάληξε:

— «Καλησπέρα, Ρίτα, είπε.

— «Εκείνη τοδωσε το χέρι της. Ο Σπύρος τοδωσε στο δικό του. Σφιγγόντας το είδε δύο θαυμάσια μπρινιγάν στα δάχτυλά της. Είπε άκόμα ένα μαργαριταρένιο κολλέλι που άγκάλιαζε το λαιμό της.

— «Είσαι θαυμάσια, βλεπω, ήτσειλε.

— «Ναι, απάντησε η Ρίτα. Είχα τύχη. Είμαι άχαριστήμένη από τη ζωή μου...»

Ο Σπύρος άφησε το ταπεινωμένο ύφος που είχε και, σιγά-σιγά έπηρε θάρος.

— «Όποτε είχες τύχη, λοιπόν, α;» — «Ναι, Σπύρο. Όλ' αυτά τα έπιπλα που βλέπεις είναι δικά μου.

— «Ελα να ιδής και τις τουαλέτες μου. Ή Ρίτα άνοιξε τις ντουλάπες της. Και ο Σπύρος θαυμάστηκε μπροστά στο έσορδο των κοσμημάτων που είδε. «Υστερα του έδειξε ένα βιβλιαρίο καταθέσεων στην Τράπεζα. Και ο Σπύρος είδε ένα ποσό, που τον εξέλασε.

— «Ξέρεις, παίζω και στο Χρηματιστήριο.

Και η Ρίτα άνοιξε ένα συρτάρι και τοδεδε ένα δέμα με χρηματιστηριακές άξιες.

— «Η όπρητρία έφερε λικέρ και ήπιαν. Ή Ρίτα έάπλωσε στο ντιβάνι, έπηρε μια στάσι προκλητική και κυττάζοντας το Σπύρο στα μάτια του είπε:

— «Άλχηθα, Σπύρο... Θυμάσαι τα παλιά μας;

— «Ναι, Ρίτα, απάντησε με κάποιο τόνο μεταμέλειος εκείνος. Τα θυμάμαι. Είπε άλχηθα πως δεν σου φέρωκα καλά τότε...»

— «Οι λεπτομέρειες... Τι σημασία μπορεί νάχη αυτό τώρα; Εγώ να σου πω, πολλές φορές νοσταλγώ τα τρία χρόνια που περάσαμε μαζι, κι' έρωις σ' ο Σπύρο ένα βλέμμα γεμάτο πρόκληση και ύποχρεσι.

— «Εκείνος δέχτηκε την πρόκληση. Έπηρε κοντά, ήπρε το χέρι της Ρίτας και το φίλησε. Εκείνη τ' άπηρε. Έπειτα, γεμάτος όρεξη, ήπνε νά τη φίληση και στο στόμα. Μα η Ρίτα σηκώθηκε.

— «Ελα, πάμε να φάμε τώρα, είπε γελαστή. Κι' έπειτα έχουμε καιρό να θυμηθούμε τα παλιά μας.

Ο Σπύρος άκούσθηκε τη Ρίτα

— «Ναι, Ρίτα, απάντησε ο Σπύρος. Σηκώθηκε και ήπνε κοντά της. Της έγάδισε τα μαλλιά.

— «Θάθελες να τα ξαναζήσουμε; ρώτησε η Ρίτα.

— «Μα ρωτάς, άγάπη μου!

— «Η Ρίτα έπρότεινε τα χείλη της. Ο Σπύρος έσφυσε νά τα φίληση. Μα εκείνη τη στιγμή, η Ρίτα πετάχτηκε. Τα μάτια της αυτή τη φορά πετούσαν σπινές άπό θυμό. Το πρόσωπό της είχε πάρει την έκφραση της κακίας:

— «Θέλεις α; Θέλεις να ξαναζήσουμε τα παλιά... Άλλά ποιά παλιά; Τότε που μ' έδιωξες μια χειμωνιάτικη νύχτα, χωρίς να σκεφτής που θά ήγιναινα; Μοι είπες τότε πως δεν θά χαθώ. Μέσα σου όμως έπιστευες πως θάπαιρνα τον καθέφο, πως θά χανόμουν. Και πανταζόσουνα πως αν μ' έβρισκες καμιά φορά στο δρόμο σου, θά ήμουνα σέ τέτοια θέσι, ώστε νά γυρίσης τα μάτια σου άλλω για νά μη σου ζήτησω έσο έλεημοσύνη. Δεν φανταζόσουνα βέβαια πως θά μ' έβρισκες πως δεν βρήκες τώρα. Μα βλέπεις πως δεν έάδηκα. Σήμερα είμαι σέ θέσι πολύ καλύτερό από τη δική σου. Σήμερα σε βλέπω έγω και σε λυπάμαι. Και μ' αυτή την κατάσταση που βρίσκεσαι, έρχεσαι

'Ακούστε, κυρίες μου!

Πολλές φορές, άναγνώστριές μας άποτεινόνται στο περιοδικό μας για νά ζητήσουν κοντά τους τον άνδρα τους, τον άποτον αίσθάνονται να άπομακρύνεται ή καταλαβαίνουν ότι τους τον παίρνει μια άλλη. Το κακό τότε γινάται πολύ δύσκολο. Μια γυναίκα πρέπει νά φρονιζή πάντοτε για το ζήτημα αυτό προτού καν έμφανισθί το παρρημκρότερο νέφος στον όρίζοντα. Και δεν είναι δύσκολο αυτό. Έάν μάλιστα διαβάσετε το κατωτέρω άρθρω και προσπαθήσετε νά το εφαρμόσετε πιστά κώναντας, θί, λείι το πρώτο κεφάλαιο, άποφύγοντας θί, να άναφεράται στο δεύτερο και πρόπαντός τις πέντε περιπτώσεις του τρίτου κεφαλαίου, τότε μπορείτε να είσθε βέβαιες ότι ο σύζυγός σας δεν θά άπομακρυνθί ποτέ από σας και ότι ποτέ καμιά άλλη δεν θά κατορθώση να σας τον άποσπάση.

Ο άνδρας σας άγαπά σέ σας:

— Το γυναικείο σας θέληγρω.

— Τη όροσι και την γοητεία σας, όταν έυνται.

— Τις φρονιδες για την όμορριά σας (άλλά χωρίς νά τις βλέπει ποτέ αυτός).

— Το ένδιόφρον σας για τις λεπτομέρειες της έπιτυχιος στις δουλειές του.

— Την άπόλυτη άδιαφορία σας για τις άποτυχίες του.

— Ένα χαμόγελο όταν έπιστρέφει σπίτι, την ποσοχή στα λόγια του, την γλυκύτητα όταν άμφιβάλλη.

— Την μ'έγριση, την σύντομη, την έρωμένη, την φαιδρή κοπέλλα.

— Ότι άναλάβε για πάντα θί, άφορά το νοικοκυριό.

— Ότι, άφου πανδευθήκατε, δεν παραλείψατε την έμφανισή σας και την όμορφιά σας.

— Την συμφωνία σας με τα γούστα του.

— Μερικές παραχωρήσεις: π.χ. νά διαβάζη την έφημερίδα του ένδ σεις τα αποκοιμείτε το σπίτι ή ετοιμάσετε το τσάι.

— Όταν γυρίζη άργοπαρημένος στο σπίτι, νά βρική τη γυναικά του χαμογελήσθι, της σουπα στο τρα-

πάζω, νά τον κοροϊδέσετε, χρησιμοποϊώντας άσας έχει διηγήσει ήμντερα τουγια την παιδική του ήλικία.

— Νά τον κώναντε γελοίο στον κόσμο.

— Νά μην τον παίρνετε από σοβαρά.

ΡΩΜΑΙΟΣ

πεί, το παιδί στο κρεβάτι και (αν είναι δυνατόν) μια καλή έδρη.

— Ένα άνοητο άποκαρδω γελοίο έπειτα από ένα καυγά.

— Το χαριτωμένο φορεματάκι, που έβγαλατε από την ντουλάπα σας για ένα γεύμα τέτ-α-τέ.

Ο άνδρας σας δεν άγαπά σέ σας:

— Τις κρίσεις των νεύρων.

— Τη νοικοκυρά κατά την ώρα της δουλειάς της.

— Τη έλλειψη φιλαρεσκείας μέσα στο σπίτι.

— Τη φιλαρέσκεια όταν πρόκειται νά βγίητε με φίλους.

— Την άποαισθησία, την άμφιβολία, τις προητιές.

— Τους μορφαμούς εις βάρος ένος διακεκριμένου καλεσμένου.

— Τους καυγάδες σας με την όπρητρία.

— Τον πονοκέφαλο μετά το κομμάτι.

— Νά καννίζετε, μετά τις 10, το τελευταίο τοιγάρω του.

— Την περιέργειά σας για την παρασμένη ζωή του, που προκαλεί έρωμολογήσεις του, τις όποιες θά ήθελε νά κρύψη, και τις όποιες του όπνευθμίζετε κάθε φορά που σας μαλλάζουν.

— Τις περιττές παρατηρήσεις: «Μη κωνιάσαι άπάνω στην καρέκλα σου, μη πετάς στο χαλί, τη στάχη του τσιγάρου, μη μ' έρεχτείνης...»

— Τις άνακρίσεις, τα διαβάσματα γραμμάτων που στέλνει ή λαμβάνει, τις άτελειότητες τηλεφωνικών συνδιαλέξεων, τις ένοχλητικές έρωτήσεις την ώρα του ρυγιδωτού.

— Νά πηγαίνετε νά αλλάξετε στο μαγαζάκι τα δώρα που σας έκανε.

Ο άνδρας σας δεν θά σας συγχωρήσει ποτέ:

— Μιαν άδ' νανία, άσημαντη έστω, για έννν άλλον άνδρα.

— Νά φανερώνετε στις φιλενάδες σας τα μυστικά της συζυγικής ζωής σας.

— Νά τον κοροϊδέσετε, χρησιμοποϊώντας άσας έχει διηγήσει ήμντερα τουγια την παιδική του ήλικία.

— Νά τον κώναντε γελοίο στον κόσμο.

— Νά μην τον παίρνετε από σοβαρά.

και θέλεις νά ξαναζήσουμε τα παλιά... Έφαγες, ήπρες και θέλεις κι' έρωτα. Σου πέσανε από το μισαλό ή ιδέα ότι σ' αγαπά άκόμα, ότι νοσταλγώ αυτή την άποσία και τον ανισμένη ζωή που πέρασε μαζι σου, ότι σε θέλω για άπέντη μου... Όμως όχι, φίλε μου. Θά μείνεις μόνο με την όρεξη... Είδες τις τουαλέτες μου. Είδες τα μπζιζά μου... Άί, λοιπόν, άκουσε τώρα κάτι που πρέπει νά το μάθης. Όλ' αυτά τα έρωτα άχι γιατί μ' άρέσκεις. Τα έρωτα άχι μόνο και μόνο για νά σε βρώ ένα βράδυ σαν κι' άπόψε, μα είμαι έγω έτσι όπως είμαι κι' έσύ όπως είσαι, με το τριμμένο κοστούμι και το ξεθαρισμένο καπέλλω, να σου δώσω νά φας και νά σε πετάξω από την πόρτα μου! Έξω!... Πάρε το ξεθωριασμένο σου καπέλλω και φύγε. Φύγε και νά μ' έξαναβείς.

Ο Σπύρος άκούσε άτασιμένως τα λόγια αυτά που δεν περίμενε. Κι' έβλεπε τη Ρίτα άγριευμένη, με μάτια που πετούσαν φωτιές. Την άκούγε και είχε κατεβαμένο το κεφάλι, σαν το σκυλάκι που το έβριαν. Είχε γίνει όχρος. Έμεινε για λίγες στιγμές σαν χαμένος. Κι' έπειτα κίνησε προς την πόρτα.

— «Ελα δώ! φώναξε η Ρίτα.

— «Εγύρισε.

— Τότε — θυμάσαι; — μού είχες δώσει λίγα χαρτονομίσματα, που έγω σου τα πέταξα στα μούτρα. Σήμερα θά σου δώσω έγω μερικά λεφτά... Θά σου τα δώσω άχι γιατί θέλω νά σε βοηθήσω, άλλα μόνο και μόνο γιατί είμαι βέβαιη πως έσύ θά τα πάρης... Ναι! Πά' τα!

Και το πέταξε ένα μάτσο χαρτονομίσματα, που έπεσαν χάρω στο πάτωμα. Ο Σπύρος έμεινε για λίγo διαστακτός. Έπειτα έσκυψε, τα σήκωσε και τράβα στην τσέπη χωρίς νά κυττάζη τη Ρίτα και χωρίς νά μιλήση. Άνοιξε την πόρτα κι' έφυγε.

Κι' ήταν μια νύχτα χειμωνιάτικη πάλι, παρασμένη μεσάνυχτα κι' ένας τρελλός βορραξ έσφύριζε έξω κι' έκανε τα δέντρα νά τρέμουν...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Είσαι άληθινά, περίεργος τύπος. Όμολογώ πως στιγμής — στιγμές δεν μπορώ νά σε καταλάβω.

— Κι' όμως είμαι τόσο φυσική πάντοτε... Δεν έκδηλώνω παρά εκείνο που αισθάνομαι.

— «Ισως... Πάντως έγω, με δλη τη φίλτα που μάς συνδέει, δεν μπορώ νά πω μετά βεβαιότητας τί ακριβώς αισθάνομαι περισσότερο ή λιγώτερο. Τι σε συνταράσσει και τί σε άνιει άδιάφορα... Ελα, πρέπει να όμολογήσης ότι έχεις μια περίπλοκη ψυχρόσυνθεση... Κάτι άήσυχα φτερουγίσματα... Άκουσε, όμως, άς μιλήσουμε πιδ συγκεκριμένα. Άν την άνοϊξα αυτή τη συζήτηση, καταλαβαίνεις πόος είναι ο λόγος.

— «Ναι, έξω. Σου φαίνεται άκατανόηη ή άποφασισή μου νά παντρευτώ τον Πέτρο...»

— «Ναι. Γιατί τον έγνωρίσες μόλις πρό δεκαπέντε ήμερών...»

— «Θά σου εξηγήσω. Μη βιάζεσαι όμως.

— «Ή Άννα έσώπασε για λίγα λεπτά κι' έπειτα ξανάπε:

— «Είπες πρώτα, πως είμαι περίεργος τύπος... Πως έχω κάτι άνησυχα φτερουγίσματα... Μπορεί νάχρη και δίκω... Όσοσο έγω πιστεύω πως όθι, κάνουν εινε άπολύτως φυσικό κι' έπομένως ανθρώπινο.

— «Μα με συγχωρείς. Άννα, είπε διακόπτοντας ή φίλη της, βρσκεις φυσική την άποφασή σου νά παντρευθης τον Πέτρο, ένδ άγαπάς δύο χρόνια τον Κώστα; Βρίσκες φυσικό νά εγκαταλείψης έναν άνδρωπο που σε άγαπά δύο χρόνια, για νά πάρης έναν που έγνωρίσες χτές;

— «Ναι... ναι... άπολύτως φυσικό! Θά μού άπεπρήνεις νά σου πω πως κανείς σκέμεις τρελλές... Για την άγάπη του Κώστα είσαι βέβαιη. Ένώ...»

Και, δέν άμφισβητώντας την άγάπη του Κώστα... Μα έκαυσε έγω νά νοιάξω και την έλάχιστη άγάπη γι' αυτόν... και το μικρότερον ένδ διαφέρον. Δεν μού έπνευσε άλλως τε ποτέ κανέναν μεγάλο έρωτα... Κι' όμως έζησες κοντά του σχεδόν δύο χρόνια... Τι σημασία έχει αυτό; Σε δλο αυτό το διάστημα δεν μπόρεσα νά χωνέσω ούτε μια στιγμή την ιδέα ότι θά γινόντουν μια μέρα γυναικα του. Τόν έβλεπα πάντοτε σαν κάτι προσωρινό στη ζωή μου. Μοι άρεσε, δεν άντιέλεω, μα άχι για σύζυγο. Όταν έπαυσε νά μού άρση

— «Ναι... Όταν γύρισε τον έγνωρίσα το ίδιο βράδυ στο γραφείο του Κώστα. Έφαγαμε κι' ο τρείς μαζι και δεν δυσκολεύτηκα διόλου νά συνεννοηθώ μαζι του. Τόν ήξερα τόσο καλά... Την άλλη μέρα μού έστειλε ένα υποκέτο λουλούδι... Το έτληφω νύφηνα νά τον ευχαριστήσω και μ' έκάλεσε νά πάρω με το άρκετικό μαζι... Έδεχθηκα. Μετά μια ώρα είχαμε μείνει σ' ένα φανού σέ δλο. Τον άρεσα, μού άρεσε, μού έπρότεινε νά παντρευτούμε. Την ίδια μέρα το είπα στον Κώστα. Τόν ίδιο έκαμε κι' εκείνος. Έπηρε τον άδελφό του στο τηλέφωνο και το έζητησε νά τον ήδει και νά το έξηγήση. Ο Κώστας όμως δεν θέλησε νά συναντηθώ.

— «Με το δικη του... Δεν ήταν τίμιο εκ μέρους τς...»

— «Πόσο στενν κρίνης τα πράγματα, καυμένη. Γι' αυτό και δεν μπορείς νά καταλάβης τί με συν-

— «Ναι, Νίνα, ξανάπε εκείνος, είχα δέν μετανωώ γι' αυτό... Πάντοτε σε σεβόμουν και σ' έκτιμούσα. Δεν φανταζόμουν άσώστο πως εί- μιά καρδιά με τόσο άπαλά φτερουγίσματα... Θά προσπαθώ νά ρωτώ άντάξιος της... ΜΕΛΗ ΔΕΠΟΛΛΑ

— «Ναι, Νίνα, ξανάπε εκείνος, είχα δέν μετανωώ γι' αυτό... Πάντοτε σε σεβόμουν και σ' έκτιμούσα. Δεν φανταζόμουν άσώστο πως εί- μιά καρδιά με τόσο άπαλά φτερουγίσματα... Θά προσπαθώ νά ρωτώ άντάξιος της... ΜΕΛΗ ΔΕΠΟΛΛΑ

— «Ναι, Νίνα, ξανάπε εκείνος, είχα δέν μετανωώ γι' αυτό... Πάντοτε σε σεβόμουν και σ' έκτιμούσα. Δεν φανταζόμουν άσώστο πως εί- μιά καρδιά με τόσο άπαλά φτερουγίσματα... Θ

— «Εάν ο βαρώνος δεν είνε εοχάριστημένος, δε έρθη να μου ζητήσει τόν λόγο», είπε ή Σαρλόττα.
— «Ο ντ' Αμωρύ δεν άπνη- τηση Διευθυνθηκε προς την πόρτα και βγήκε άγανακτισμένος, ψάχνον- τας να βρή τόν ντ' Εσπέ!»

Τό μήλον τής έριδος...

Καθώς διαίχθηκε τόν διάδρομο δ- που έμειναν οι φυλάκες τού πύργου, ο ντ' Αμωρύ συνήτησε την Κα- ρόλα που έπείσφερε με τόν άρχι- θαλαμηπόλο, ένα χονδρό, γεροδε- μένον άνδρα, ντυμένον με μία χρυ- σόαιουρ στολή.
— Λόφ! Νά σοο πώ μία στιγμή... τόν έκάλεισε. Έσο, Καρόλα, πη- γαινε μόνη και πρόσσε μην ά- νασφάρις στην κυρία σου ότι είλα τόν Λόφ. Περιμένε με στην πλατεί αιδούσα.

Η Καρόλα, τρέμοντας ύποκλι- θηκε και έξαφανίσθηκε.
— Λόφ, έπεσιγανό ο ντ' Αμωρύ, ή κόμηση πρόκειται νάσε διατάξη άπό ύποβαλόντα τίμωρη την νέα κοπέλλα γιά την όποία ένδιαφέ- ρεται ο βαρώνος ντ' Εσπέ, γιάτι διέπραξε έν άγνοία της κάποιος έ- λαφρό σφάλμα. Μήν την χτυπήσεις πολύ... Είνε τόσο λεπτή και εύαιό- θητη, ένα παιδί... Θα σοο δώσω πε- νήνια φλορίνα γι' αυτό... Πήγαινε!
Ο Λόφ δεν πρόλαβε να εύχαρι- στήση τόν πυργώδεσπότ, ο ντ' Α- μωρύ είχε κιόλας άπομακρυνθί.
Σέ λίγο ο Λόφ βρήκε την Κα- ρόλα, και οι δύο μαζί παρουσιάζ- θησαν στην κόμηση.
Η Σαρλότα, άναστατωμένη, πε- ρίμενε.

Η Ζίτα, κοντά της, περίμενε σιω- πηλή, μή τολμώντας ν' άρθρώση λέξι.

— Λόφ! φώναξε ή Σαρλόττα. Εί- κοσι μαστιγώματα στην κοπέλλα αυτή. Γερά, όχι χάδια...

Η Ζίτα, σαν χολμένη, θέλησε να φωνάξη. Άλλα ο Λόφ την είχε άρ- πάξει άπό τό δεξι χέρι. Με τό μα- στίγιο που κρατούσε, της κάταφερε ένα χτύπημα. Η Ζίτα άφησε μία κρουγή εκπλήξεως.

Δέν είχε νοιώσει πόνο...
— Φωνάζε, λοιπόν... της ψιθύρισε στ' αούτι θειαστικά. Φωνάζε σάν νά τρελλάναις άπό τόν πόνο.

Η Ζίτα όμως δεν μπορούσε να τόν καταλάβη. Κατακόκκινη άπό τήν τροπή, θέλησε νά άποσπασθί άπό τά χέρια του. Άλλα ο Λόφ κρατώντας την πάντα γερά, σή- κωσε πάλι τό μαστίγιο του και χτύ- πησε.

Η Ζίτα, καταγανακτιόμενη φώ- νάζε:

— Δειλέ! Δειλέ!

— Χτύπα, Λόφ... χτύπα δυνατά! φωνάζε ή κόμηση.

Και τά μάτια της, δάκνοια από τήν Ικανοποίησι, έφάνερναν μία διαβολική χαρά!

Η Καρόλα συμμερίζοταν τήν χα- ρά της αούτι.

Ο Λόφ άφηκε την Ζίτα έπιτέλους πού κυλιόσκη άναίσθητη χάμο.

— Νά με συγχωρεί ή έξοχ της σας, έλπε, άλλα νομίζω πώς την έ- χτυπησα πολύ δυνατά... Η μικρή έχασε τις αισθήσεις της... Δεν βλέπετε;

— Κρίμα, έλπε ή Σαρλόττα. Διε- σκέδαζα πολύ... Άς περιμένωμε να συνέλθι και...
Τήν ίδια στιγμή έμπαινε ο ντ' Ε- σπέ.

— Α! Καλώς τόν άγαπητό μου βαρόνο! έλπε ειρωνικά ή Σαρλότ- σολαβήστε γιά τήν προστατεου- σά.

— Όχι, όχι κυρία, έλπε ο βαρό- νος, γίνοντας μιάν άδιάφορη μα- τού εύγενικό. Έρχομαι έκ μέρους σάς είδοποιήσοι μου άρχοντες νά ρείτε μαζί του γιά τό Άνζού. Ο σούζυος σας θά έκρησθί έκεί έπισφ- ρισθί με τούς νέους συναδέλφους του. Έπιθυμεί, λοιπόν, νά δώσετε σχετικώς άδες τις άπαραίτητες ό- ρες.

— Πολύ καλά... και σείς; Θα μάς συνοδεύετε;

τού πιστού φίλου τών ντ' Αμωρύ —τού έαυτού μου!— και να σοο δη- λώσω ότι ή λημοσύνη σας αούτη γιά τις ύπηρεσίες πού σας προσέ- φερα στό παρελθόν, μ' αναγκάζουν νά διακόψω τούς δεσμούς πού με συνδέουν με τόν εύγενικό άν άν αν- σας και έπομένως και νά μή σας συνοδεύουν στό Παρίσι.

— Κι' αούτο, γιά νά δικαιολογηθί ή άπουσία μου άπό τήν συνοδεία τού κόμητος και νά μπορέσω νά έκτελέσω με τήν ήσυχία μου τις διαταγές πού άφορούν τήν τύχη της Ζίτας.

Τόν άθλιο! τράυλισε ή Σαρ- λόττα... Υπελόγισε χωρίς τόν ξε- νοδόχο.

— Τί πρόκειται να κάμης; Είσαι πάντοτε άπορασιμένη νά πάρης αούτη την κοπέλλα μαζί σου;

— Περισσότερο άπό κάθε άλλη φορά. Είμαι εύτυχημένη πού ή ά- πορασία μου αούτη θ' άνατρέψι τήν σχέδια σου ντ' Αμωρύ.

— Άλλά, και τά δικά μας...
— Γιατί; έξέπληξη ή Σαρλόττα.

— Γιατί, άν μείνω έδώ να δδη- γήσω την Ζίτα στόν πύργο σου ντ' Αμωρύ, στό δάσος τού δουκάτου, θά μπορέσω νά πεταχί και ώς τις φυλάκες όπου έχω κλειδώσει τούς δύο συντρόφους της γιά νά τούς έλευθερώσω...

— Όθλω νά τούς έξηγήσω ότι τούς άποκρίμωσα και τούς φυλάκισα γιά νά τούς γλυτώσω άπό τήν λύσσα τού άρχοντά μας. Θα έξανακερδίωω εύκολα τήν έμπιστοσύνη τους έτσι...

Ο νεαρός φίλος της Ζίτας, τρελ- λος άπό τήν άγωνία, θά μου ζη- τήσι τήν χαρί να έξαναθί τήν Ζί- τα. Θα προσποιηθί εύκολα ότι εί- μαι άπειλημένος πού δεν μπορέσα νά τήν σώσω, και αούτη, γιάτι στό μεταξύ με πρόλαβε ο σκληρός άρ- χοντας, πού τώρα τόν μισώ κι' έγώ θανάσιμα...

— Έτσι, σιγά-σιγά θά κατορθώσω νά τούς πείσω ότι μοναδικός σκο- πός μου είνε νά συμμαχήσω μαζί τους ένάντιον του ντ' Αμωρύ...

— Και νά τόν εκδικηθώμει...
— Θαυμάσιο σχέδιο! τόν δέικοψε ή κόμηση.

— Ύστερα άπό άπεγνωσμένες έ- ρευνές μου, συνέχισε ο βαρώνος, θά προσποιηθί ότι άνεκάλυπα τήν Ζίτα στόν πύργο τού δάσους τού ντ' Αμωρύ, και όταν έπιστρέψι ο σούζυος σας, θά είσάγωω κρυφά τούς δύο έξαγριωμένους άνδρες, πού θά σκοτώσουν χωρίς όικτο τόν ντ' Αμωρύ γιά νά σώσουν τήν Ζίτα.

— Βέβαια, θά λάβω άδες τις άναγ- καίες προφυλάξεις και άμέσως χω- ρίς χρονοτριβή θά βάλω νά σκοτώ- σουν τούς δολοφόνους.

— Και θά σοο δώσης τότε τήν Ζίτα;

— Έτσι δεν συμφωνήσαμε; Θα σοο τήν παρδώσω νά τήν κάνης ότι θέλεις. Λοιπόν, συμφωνοι; Θα μου ήφησης έδώ την Ζίτα;

— Όχι! φώναξε ή Σαρλόττα.
— Δεν έγκρινεις, λοιπόν, τό σχέ- διο μου; Προηγούμενος τό έβρι- σκες θαυμάσιο, νομίζω... ρώτησε άνήσυχος ο ντ' Εσπέ.

— Ναι, άλλα με ώρισμένην τρο- ποποίησι του. Όθλω, δηλαδή, να- ρθί ή Ζίτα μαζί μου. Δεν θά με έ- νκαταλείψι όδα μία στιγμή, θά κοι- μηθί κοντά μου, θά τήν περιβάλλω με τις περιποιήσεις μου. Και θά της σύγχωρησι τήν βιαιότητα της. Όθλω νά κερδίω τήν φίλτα της...

— Για ποιά λόγο;

— Για νά έξεγελώ όσο μπορώ περισσότερο τό πάθος τού σούζυου μου, συσσωρεύοντας έμπόδια στόν σκοπό του. Μόλις έπιστρέψωμει, και άφελθί πιά μόνη ή Ζίτα, θά είνε α- πό και όχι έξω πια, πού θά τήν ά- παγάγη, άν στό μεταξύ οι δύο σύντροφοι της πού θάχουν έλευθε- ρωθί και θά τούς έχεις φέρι κρυφά έδώ μέσα, τού δάσουν τόν καιρό.

— Δεν θέλω τό τέλος αούτης της Ιστορίας νά λήρη χωράν στόν πύρ- γο, τού δάσουν, άλλα έδώ μέσα, στό σπίτι μου, άνάμεσα στούς άν- θρώπους μου πού μου είνε από- λυτα άφοσιωμένοι.

— Ναι, καταλαβαίνω... Μπορεί έ- κει, στό πύργο τού δάσουν νά σταθί τυχερώς ο ντ' Αμωρύ και νά σωθί... Είνε άπίθανο... άλλα μπο- ρεί και νά σωρήθ...

— Άκριβός. Έδώ, και άν άκόμη ή τύχη δεν μάς βοηθήσει, και άν άκόμη οι δύο αούτοι άνθρώποι μας δεν πετύχουν ή πρόλαβει να τούς σκοτώσι ο ντ' Αμωρύ, θά μπορέ- σωμε νά έπανορθώσωμε τό λάθος χωρίς κανείς νά μιλήσ...

Τό μέλλον του άνηκε...

— Άλλά, τότε πώς νά έξηγήσω στόν ντ' Αμωρύ...

— Δεν έχεις τίποτα νά τού έξηγή- γησης, άφού άγνοείς ότι παίρνω μαζί μου τήν Ζίτα, ως τήν τελευ- ταιά στιγμή. Έρθε να με βρής... είχες βίαιη σούτησι μαζί μου. Σχεδόν μ' έβρισες... Και γιά νά άποφύγης τό έξόπαιμα τού θυμού μου, έσπευσες νά κρυφθίς. Μήν λημονήσης, πράγματι, νά κρυφθίς, νά έξαφανισθί έως τήν στιγμή τής άναχωρήσεώς μου.

— Κι' έσύ;

— Έγώ, θά προσποιηθί τήν κα- ταγανακτιόμενη και θά ζητήσω άπό τόν ντ' Αμωρύ νά σέ βρή πά- σι θυσία, νά σέ φυλακίσι και νά σέ τιμωρήσι γιά τήν προσβολή πού υποκάμεις θά τόν χυδαίο τρόπο σου... Αούτος, θά πείσι τότε στήν φάκα... Γιατί δεν θά θέλγησι νά σέ άναζητήσιν... Και, όταν θά δή τήν Ζίτα μαζί μου, θά είνε πιά πολύ άργά γιά νά σέ είδοποιήσι. Γιατί θά βρισκόμαστε ήδη μακριά άπό τό Μαίν.

— Άλλά, και άν θελήσι νά στείλ η έναν άγγελόφρο, τό άγ- γελμά του δεν θά σ' εύρίσκει έδώ. Έχεις, λοιπόν, μία δικαιολογία ά- πέναντί του;

— Τρομαγμένος άπό τις άπειλές μου, θά βρισκόμην τήν Ζίτα που- θεύς, φοβούμενος τήν όργην μου, έσπευσας νά κρυφθίς στόν πύργο σου, περιμένοντας με άνυπομονή σία τήν στιγμή τής έπιστροφής τού ντ' Αμωρύ γιά νά καταπονήσι πάλι ύπό τήν προστασία του.

— Έτσι, μόλις έγκαταλείψης τό Μαίν, θά πιάς νά τήν ήσυχία σου στίς φυλάκες πού κρατούνται οι δύο σύντροφοί μας νά τούς έλευ- θερώσι και νά τούς προετοιμάσιν γιά δώ τις περιμένοντες άπό αούτους.

— Ναι, ναι...

τού κόμητος, τήν ύποψηφιότητα γιά τόν γαλλικό θρόνο.
Και ποιάς έξέρις άν δεν κατώρθη- νε—με τήν βίαιη τής τρομερής αούτης γυναικάς— νά άρπάξη άπό τόν κόμητα Ρενάτο, τό στέμμα πού τού άνήκε μόλις χήρεψι ο γαλλι- κός θρόνος.

Τό ίδιο κίολας βράδυ ο ντ' Ε- σπέ έξαφανίσθηκε... Κανείς δέ γνά- ριζε πού βρισκόταν.

Είς μάτην ή Σαρλόττα έκαμε σκηνή στόν σούζυο της και άνε- ζήθηκε παντού τόν ντ' Εσπέ. Είς μάτην έβρεσε εις κίνησι νά τόν ά- νεύρη όλο τό ύπηρετικό προσωπικό της.

Κι' αούτος ο ίδιος ο ντ' Αμωρύ κινήτοποίηθηκε. Ο ντ' Εσπέ δέ βρισκόταν πουθενά.

Ο ντ' Αμωρύ ήταν κατενθουσια- σμένος ένδοξώχως, έπιδοκμάζον- τας τήν Ικανότητα τού εύνομού- νου φίλου του, έναντίον τού όποιου προσποίαται ότι ήταν καταγνα- κτισμένος, όρκιζόμενος ότι θά τόν τιμωρήσι σκληρά γιά τήν προσβο- λή πού έκαμε στήν ύψηλή σούζυο του.

Τέλος, έφθασε ή στιγμή τής άνα- χωρήσεως. Οι ασπληγείς ήχσαν. Και ο ντ' Αμωρύ με τήν Σαρλόττα βγήκαν άπό τόν πύργο τού Μαίν, συνοδευόμενοι άπό μία μεγαλοπρε- πή πομπή, άπό Ιπποτας έρίπτους, στρατιώτες και αούλους, όπλισμέ- νους με φανταχτερές παντοπίες και κρατώντας πολύχρωμες βαρύ- τιμες σημαίες.

Ο ύποκοκό του τόν έπυεψήμο- σαν μ' ένθουσιασμούς έκδηλώσεις. Και ο άρχοντας τούς πετούσε χρυ- σά νομίσματα.

Αδμονύοντες νά δή τήν Ζίτα. Άλλα ή Σαρλόττα βρισκόταν διαρ- κώς κοντά του... Παρηγοριόταν ό- μως στήν σκέψι ότι ή άπουσία του δεν θά διαρκούσε πολύ και ότι στήν έπιστροφή του θά άποζημιω- νόταν κατακτώντας έπιτέλους τήν χαριτωμένη αούτη ταίγαννοπούλα πού με τό έλκυιστικό κομμά της και τήν παράξενη όμορφιά της τόνειχε μαγέψει...

Δέν άμφέβαλλε ότι πιά του, ή Ζίτα τόν άκολουθούσε, συνοδευο- μένη άπό τις δύο άλλες καμαριέρες της Σαρλόττας πού είχαν αναλά- βει νά τήν συνοδεύσουν...

Τί άπείνι ο ντ' Εσπέ;

Μόλις ένύχνησε, ο ντ' Εσπέ βοή- θούμενος άπό τήν Καρόλα, έγκα- τέλειπε άπαρατήρητη τόν πύργο τού Μαίν και διευδύνθηκε πεζή στό πλησιέστερο χωριό, όπου τόν περί- μενε σ' ένα πανδοχείο ο Ιπποκόμο.

Σέ λίγο έκίνησαν και οι δύο γιά τήν Ρουάν, όπου και διενυκτέ- ρευσαν. Τήν έπομένη, ο ντ' Εσπέ έπήγαινε μόνος στίς φυλάκες τού Βάσσελμπουργκ.

Ακτινοβόλους άπό χαρά.

Είχε καταστρώσει ένα περίφημο σχέδιο γιά τήν άπόδρασι τού Ζα- κεινιά και τού Τρικμπόλο. Μαζί του, κρυμμένα κάτω άπό τά ρούχα του, έφερε ένα πλήθος μικροσκοπι- κών διαρρηκτικών εργαλείων. Και είχε γεμίσει ένα πουγγί με χρυσά νομίσματα.

Ο διοικητής τών φυλακών, μό- λις πληροφορήθηκε τήν άφίξι του, έσπευσεν νά τόν άποδεχθί έπισφίμας.

Τόν δώρησε στό γραφείο του και διάταξε νά φέρουν άναμφυκτά. Ήταν κατενθουσιασμένος με τήν έπίσκεψι τού βαρώνου πού τόν έτί- μιψε με τήν αούτοπρώτη παρού- σία του.

Μετά τις τυπικές φιλοφρονήσεις, ο ντ' Εσπέ, έμπήκε στό θέμα πού τόν ένδιέφερε.

— Θα έπιθυμούσα πολύ νά μά- θαινα τί γίνονται και θά άθλιοι έ- κείνοι τύποι πού σάς έστειλα κα- τά διαταγή τού ήγεμόνος μας ντ' Α- μωρύ, θά μπορούσαν νά τούς έβλε- παί προτού τούς έπιβλήθι ή ποινή τών μαρτυρών; Πιστεύω νά τούς άποσπάσω καμιάν όμολογία γιά τήν άπόπειρά εκείνη τής δολοφo- νίας πού έσχεδιάζαν κατά τού έύ- γενεστατού άρχοντός μας. Άσφα- λώς θά είχαμ και συνενώσεις...

— Άλλά, τί σοο βγαίνει κ. διευθυντά;

Ο διευθυντής τών φυλακών είχε γίνει κάτωχρος, πελιδνός, άπό τά πρώτα λόγια τού βαρώνου. Φαίνό- ταν έτοιμος νά λιποθυμήσι. Τραύ- λισε τρέμοντας:

— Ένα μεγάλο δυστύχημα... Έξο- χότατος... Ένα πολύ μεγάλο δυσ- τύχημα... Δεν φταίει όμως κανείς...

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ

ΕΥΘΥΜΗ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

Η κοπέλλα εκύτταζε τραγικά τά μαύρα νερά τού ποταμού...

Εφοβόταν... ίσως ο άγνωστο, πού τραβά και παρσούρει, ίσως τήν ζωή, τήν πείνα, τήν δυστυχία... Γυ- ρίζοντας έξωφανα τό κεφάλι της εί- δε, σάν ένα φάρο έλπίδας, τά φώ- τα τού μαγιστίου τού γερο-Χόντζ. Γιατί νά μή δοκιμάσι, άκόμη μία φορά, τήν τύχη της;...

Διευδύνθηκε προς τήν κλειστή πόρτα του και, άνοίγοντάς την, έ- νοώσεν νά τήν ύποδέχεται μία φιλό- ξενη κι' εύγενετική θαλαπληρ.

— Κύριε Χόντζ!... έλπε δειλά.
Ο γερός άρχαιοπαλής τήν εκύτ- ταζε με άπορία.

— Ε, τί θέλεις; ρώτησε.
— Ξερώ ότι ζητάς μία όπάλλη- λο. Πάρτε έμένα, κύριε Χόντζ! Εί- μαι μόνη, περιπασιμένη, δίχως σπίτι, χωρίς δουλεία... Πάρτε με δοκιμα- στικά. Δεν θά μετανοήσωτε!...

Χω δικαίωμα νά ζήσω κι' έγώ, ο Χόντζ έξακούσθησε νά τήν κυττάξι με μάτια μωλοκλειστά, α- νιγνιστικά, πού δεν έπρόδιδαν ποτέ τί σκέψι του.

— Λυπηρότα με... πρόσσε έκεί- νη. Χτύπησα μάτια τόσους πόρτες!...

Καλά λοιπόν, σάς παίρνω, έλπε ο Χόντζ. Έλάτε νά σας δείξω όλα αούτά τά άρχαία πράγματα, πού έ- χουν τήν άεία και τήν Ιστορία τους... Ιστορία τόσων αιώνων.

Πέρασαν έμπρός άπό παλιά για- ταχνία, ακουρισμένα άπό τό αί- μα, βεντέλιες άπό πολύχρονο φτε- ρά, φορετά βενετσιάνικα, παράξενα έξένα κοσμήματα, άριστοτεχνικά μπιμπέλια...

Η Λέλα, Μολέντι εκύτταζε έκστα- τικά τούς θησαυρούς έκείνους και άκούγε τής σύντομες έξηγήσεις τού Χόντζ.

Κι' αούτο, έδώ... ρώτησε, δει- χνοντας ένα δαχτυλίδι με όπάλλι σκαλισμένο σάν ακαβαίτο.

— Αούτο είνε τό φυλαχτό της εύ- τυχίας. Άν τό φορέσις στό δάχτυ- λο άνδρός, θά σ' άγαθήσι άμέσως. Και, άν τό περάσις έπειτα στό δικό σου, θά τόν άγαθήσις και σύ.

Η κοπέλλα κυττάζε τό παράξενο δαχτυλίδι με τόσο πόθο, με τόση λαχτάρα, ώστε ο γερο-Χόντζ, καλό- καρδος κατά βάθος, της έλπε από- τωτα:

— Πάρτε τό! Σας τό χαρίζω. Θα σάς θυμίζι πάντα ότι ή καρδιά έ- νοός άρχαιοπαλή δεν είνε σκεπα- σμένη άπό σκόνη, σάν τά τόσα πα- λιά πράγματα τού μαγιστίου του!

Δέν άργησε νά άναγνώρισι ο Χόντζ ότι ή Λέλα ήταν μία πολύτι- μη όπάλλη. Οι πελάτες άρχισαν νά γεμίζουν τό μαγαζί του, γιά νά θαυμάσουν τήν έξωτική και αύ- στηρη όμορφιά της. Άκόμη κι' ο Γκριμ, ο έγγονος τού Χόντζ, πού τόν είχε ξεχάσει άπό καιρό, τώρα τού έδειχνε ένα έξαιρετικό ένδια- φέρον κι' έρχόταν τώρα καθημέρι- νως νά τόν έπισκεφθί.

Τόν ρώτησε πιά τήν Λέλα, και ο γερός τού διηγήθηκε τήν Ιστορία της. Και πρόσσε στο τέλος:

— Είνε ένα κορίτσι όμορφο, καλό και σοβαρό, πού άξίζει μία καλή τύχη! Έπαύθηκα λοιπόν, γιά νά τήν βρώ τήν εύτυχία. Και, γιά νά τήν κάνω νά βλέπ η έμπιστοσύνη τού μέλλον, έπινύσασ την Ιστορία τού δαχτυλιδίου—στ' άνομά του. Κι' έγώ θά έχω κανόνισι όλα!

Πολλοί άπό τούς πελάτες του τήν έχουν έκτιμήσει και θά τήν ή- θελαν γιά σύντροφο της ζωής τους. Έγώ θα δείξω έγώ άπ' αούτους, τόν έλεγε ο βαρόνος Βιστερ, πλούσιος, γοη- τευτικός, γεμάτος χαρίσματα... Εί- πα προτού τούς έπιβλήθι ή ποινή τών μαρτυρών; Πιστεύω νά τούς άποσπάσω καμιάν όμολογία γιά τήν άπόπειρά εκείνη τής δολοφo- νίας πού έσχεδιάζαν κατά τού έύ- γενεστατού άρχοντός μας. Άσφα- λώς θά είχαμ και συνενώσεις...

— Άλλά, τί σοο βγαίνει κ. διευθυντά;

Ο διευθυντής τών φυλακών είχε γίνει κάτωχρος, πελιδνός, άπό τά πρώτα λόγια τού βαρώνου. Φαίνό- ταν έτοιμος νά λιποθυμήσι. Τραύ- λισε τρέμοντας:

— Ένα μεγάλο δυστύχημα... Έξο- χότατος... Ένα πολύ μεγάλο δυσ- τύχημα... Δεν φταίει όμως κανείς...

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια

τόν δεχθί, γιάτι είνε ένας πρώτης τάξεως γαμπρός. Κι' έπειτα, θά τόν άγαπήσι άπό όποβόλη, πιστεύοντας ότι δεν μπορεί νά ξεφύγι άπό τήν δύναμι τού μαγικού δαχτυλιδίου.

Μά είνε άνήκουστο, παππού, νά παίξης έτσι με τις τόχες τόν άν- θρώπον, σάν νά ήσαν νευρόσπαστα! Και τί άλλο είνε ή ζωή, παρά ένα παγινιδί νευροσπάσεων;... Σού φαίνεται παράξενο ότι θέλω κι' έ- γώ νά τ' τραβήξω λίγο τις κλω- στές τους;...

Ο Γκριμ εύρίσκει κι' έφυγε θυμα- μένος, ένώ ο παππούς του τόν εκύτ- ταζε τόσο άπό τά γυαλιά του, χα- μογελώντας παράξενα.

Τό άλλο πρωί, ο Γκριμ έναναγό- ρισε. Φρόντισε νά βρή μόνη τήν Λέλα και της έλπε:

— Άκούστε, Λέλα! Ο παππούς μου είνε ένας γερός έγωιστής! Θέ- λει νά σάς παντρώη διά της βίας, και θά φορέσι στο δάχτυλό τού βα- ρώνου Βιστερ τό φυλαχτό σας, βέ- βαιος ότι τό ήλιθίο αούτό άστείο θά τελειώσι μ' ένα γάμο.

Η κοπέλλα χλωμάσε.

— Άπαντήστε μου, Λέλα, έπέ- μινε ο Γκριμ. Τόν άγαπάτε; Η τούλάχιστον πιστεύετε ότι θά μπο- ρέσιτε νά τόν άγαπήσις κατόπιν;

— Πιστεύω πώς δεν θά τόν άγα- πήσω ποτέ, γιάτι...

Η Λέλα δεν άποτέλειωσε τήν φράσι της. Έβγαλε άπό τό δάχτυ- λό της τό δαχτυλίδι και τό έβραζε τρέμοντας μέσα στήν τσέπη τού Γκριμ.

Η στιγμή εκείνη, πλησίον άπό γερο-Χόντζ και ο βαρώνος Βιστερ.

— Έλάτε έδώ, Λέλα, έλπε ο γερός. Ο βαρώνος θέλει νά σας χαιρέτη- ση και νά ιδή τό δαχτυλίδι σας.

— Δεν άχχω, έδώ... άπάντησε ή κοπέλλα. Λυπάμαι, κύριε Χόντζ, άλλα τό άφρα στο σπίτι...

— Ψεύδεσθα αδιάντροπα! έφώνα- ξε ο Χόντζ θυμωμένα.
— Σας βεβαίω...
— Μα κοιτάχτε. Λοιπόν, πίσω σας, διαβάτε!...

Αίγα βήματα μακρότερα, ο Γκριμ ξεφύλλιζε μία παλιά περιγραφή, άδιαφορώτως φανταστικά γιά τήν αούτη εκείνη. Στό δαχτυλό τού έ- λαμπε τό μαγικό δαχτυλίδι!

— Ω, Θεέ μου!... φώναξε ή Λέλα χλωμάζοντας.

— Συχαρητήρις, λοιπόν! έλπε ο βαρώνος. Άν πιστέψωμε τήν Ιστο- ρία της μαγικής δύναμεις τού φυ- λαχτού, πρέπει τώρα νά παντρευ- θήτε!...

Χαιρέτησε δλους κι' έβγήκε άπό τό κατάστημα.

— Και τώρα;... έλπε ο γερός αό- στηρά.

Τώρα θά κάνω αούτο... άπάν- τησε ο Γκριμ.

Και, παίρνοντας τό γεράκι της Λέλας, της έφόρεσε γρήγορα τό δαχτυλίδι.

— Σας βεβαίω ότι δεν φταίω έγώ, κύριε Χόντζ!... μπορούσις ή κο- πέλλα.

— Έγώ φταίω, παππού, γιάτι τήν θέλω δική μου! έλπε ο Γκριμ. Βλέ- πεις ότι, άντι γιά σένα, τραβήξα έγώ τις κλωστές τών νευρόσπα- σταν!...

— Έτσι νομίζεις; άπάντησε ο γε- ρος χαμογελώντας. Έσο έκανες αούτό πού ήθελα έγώ!... Μ' άρέσει ή Λέλα γιά έγγονή μου, κι' άποφά- σισα έξ άρχής νά

20 —Τό ξέρεις πώς έσένα μονάχα ά-
γαπάει, ό Χίτο, είπε αιγανά ή Τούρια
στην Μπιάλα.

—Παρακάλεσέ τον όμως, έσύ,
Τούρια.

—Μά έσύ άν τόν παρακαλέσης θά σ' άκού-
ση, ίσως, είπε ή κοπέλλα.

—Καλά λοιπόν, έκανε ή Μπιάλα, θά τόν πα-
ρακαλέσω. "Αν έχθ μέσα τον καρδιά άνθρώπου
κι' όχι πέτρα, θά μ' άκούση

—Έθελος να πάμε μαζί; Έκανε ή Τούρια, με
μία ξαφνική άνησυχία.

—Πάμε μαζί, είπε ή Μπιάλα, κι' έφυγαν
μαζί οι δύο κοπέλες.

Ήσαν τό Χίτο, έπως συνήθως στό περιβόλι
του. Μόλις τις είδε μαζί, παραξενεύθηκε. Τά
μάτια του σηλωθήκαν στη Μπιάλα. Μά ή κο-
πέλλα παρατήρησε πώς σήμερα ή ματιά του σάν
να είχε διαφορετική έκφραση. Δέν ήταν γυαλι-
στερή καί άγρια, όπως τις άλλες φορές όταν
την κίταζε. Δέν της έδωσε την αντίπαυση πώς
είνε τό πειναιμένο άγριμι πού βλέπει τη λεία
του να ζυγανών. Ήταν πιο μαλακιά, πιο άν-
θρώπινη ή ματιά του.

—Χίτο, είπε ή Τούρια. Κάτι θέλωμε να σέ
παρακαλέσουμε. "Η Μπιάλα θέλει να σέ παρα-
καλέση.

—Καλώς όρίσατε! Είπε ό Χίτο, με εύγένεια
άσυνήθιστη γι' αυτόν. Μπιάλα, είσαι χλωμή. "Α-
κόμα δέν συνήλθεσ από τη βουτιά πούκανες στη
θάλασσα.

—"Η Μπιάλα κοκκίνισε.
—Δέν είμαι από αυτό χλωμή, είπε. Μά έ-
χουν φυλακίσει τό Φρέντ... γι' αυτό!

Τό ξέρω.
Την κίταζε με μάτια παράξενα, περίεργα
μαζί καί θλιμμένα.

—Χίτο, είπε ή Μπιάλα με ύφος σοβαρό καί
παθητικό, σάν μεγάλη. Ξέρω πώς έχεις λόγους
να είσαι δυσαρεστημένη μαζί μου. "Ετσι τού-
λάχιστον νομίζεις, πώς σέ δυσαρεστείται. Μά
έγώ δέν έκανα ποτέ τίποτε επιτήδες για να σέ
βλαψω. Την άγάπη πού μου ζήτησες, την είχα
χαρίσει σέ άλλον άντρα. Τόν κυνήγησες, βέλη-
σες να τον σκοτώσει. Γι' αυτό δέν σέ κακίω-
ζήλευσε. Μά εσύ ποτέ πιά θά τον κυνηγάς; Τού-
χεις ακόμα κακία; Νοιάθεις ακόμα μίσος γι'
αυτόν τόν άντρα στην καρδιά σου;

—Γιατί με ρωτάς; Έκανε με σφιχτά χείλη ό Χίτο.

—Γιατί άν δέ νοιώθης πια μίσος στην καρ-
διά σου, θά μπορούσες ν' άκούσης την παρά-
κλησί μου.

—Μιλήςε μου πρώτα, πές μου τί θέλεις, κι'
έπειτα θά σου άποκριθώ.

—Θέλω να άποθήσους πώς κάποια μέρα θά γινό-
τευση από τη φυλακή του! Φρέντ να δραπε-
τεί.

—Ό Χίτο ζάρωσε πιά φρόδιτα του καί δέν άπο-
κρίθηκε. "Η Μπιάλα συνέχισε, ένώνοντας τα χέ-
ρια της ίκετευτικά.

—Χίτο... άν με χωρίσουν από τόν Φρέντ, θά
πεθάνω. Δέν θά γίνω κανενός άλλου άντρα γυ-
ναίκα, στό λέω. Θά σκοτώσω τό παιδί καί θά
σκοτώθω κι' έγώ.

Την κίταζε πάλι στά μάτια. Κάποια πάλη
γίνονταν στη φυσιογνωμία του.

Μετά πολλή ώρα, πού φάνηκε αιώνας, στις
δύο κοπέλες, άποκρίθηκε:

—Μπιάλα, ήθελα κι' έγώ να σου μιλήσω.

—"Ηθελα να είμαστε μονάχοι έσύ κι' έγώ, μά δέν
πειράζει, άς άκούσης κι' ή Τούρια... "Ισάμε σή-
μερα ήμουν βέβαιος πώς κάποια μέρα θά γινό-
σουν δική μου. Μά σήμερα τό ξέρω πιά πώς
αυτό δέν θά γίνη. Τη στιγμή πού σέ είδα πιά
δέν μπορώ τό νερό με τό παιδί... τί να σου πώ...
μέσα μου. Μά κατάλαβα πώς ή ψυχή σου είχε
σάν διαφορετική από τών άλλων κοριτσιών την
ψυχή. Κατάλαβα πώς ή δική σου άγάπη μοιάζει
Φρέντ για χατήρι μου. "Εγώ θέλησα να σκοτώσω τό
θής για χατήρι σου. "Εσύ θέλησες να σκοτω-
μού φαίνεται πώς σ' άγάπησα τόσο, γιατί μοιά-
ζουν οι ψυχές μας.

Τά μάτια της Τούριας, καρπομένα άπάνω
του, γεμάτα ζήλεια, γεμάτα άνησυχία, τόν έκα-
ναν να σταματήσει. Σε λίγο συνέχισε σοβαρά:

—Από τη στιγμή πού πευπίσες στη θάλασσα,
σης άλλον άντρα.

—Και μούχεις κάνει γι' αυτό, Χίτο; ρώ-
τησε ή κοπέλλα σιγά.

—Όχι, άποκρίθηκε αυτός μαλακά. Μου φαί-
νεται τόσο παράξενο να μη ν' άγαπή ή γυ-
ναίκα πού τόν άγαπά... μά δέν σούχω πιά κακία.

—Και θά βοήθησής τό Φρέντ;

—Ζήτησ πολλά, Μπιάλα, είπε ό Χίτο, πάλι
σκοτεινός.

—Χίτο, έκανε ή Τούρια, με μάγουλα κοκκίνα
από την έκπαι. "Η Μπιάλα σούβλειζε, σέ περι-

φρόνησε. Τη στιγμή όμως πού αυτή σούφευγε,
έγώ έρχόμουν κοντά σου, ζητιάνευα την άγάπη
σου. "Αν δέν θέλεις να βοηθήσης τόν Φρέντ για
χατήρι της Μπιάλας βοηθήσε τον για δικό μου
χατήρι.

—"Η φωνή της παλλόταν. Την κίταζε καλά.

—"Ηταν όμορφη ή Τούρια, με τό γεμάτο δε-
μένο κορμί, με τά ήδονικά χείλη, με τά μάτια
της, άγρια από πάθος κι' άγάπη. Πρώτη φορά
σκέφθηκε να την παρατήρηση καλλίτερα ό Χίτο.

—Όλες τις άλλες φορές, την κίταζε έπως κύ-
ταζε τις άλλες κοπέλες της Τσίτης. Σάν όμορ-
φα ζα, πού μπορούν να τού χαρίσουν μία στιγ-
μιαία χαρά. "Η ματιά του δέν άποτραβήχτηκε
αμέσως από τη δική της αυτή τη φορά. Κι' ή
άποκρισή ήρθε στα χείλη του, άργη:

—Για δικό σου χατήρι, Τούρια; "Ας τό
κάνω για δικό σου χατήρι. Είπε άλήθεια πώς
έσύ στόηκες πάντα καλή μαζί μου, καί τότε
δταν μου γυρίζαν δλοι τη πλάτη στό χωρίο.

—"Ακόμα σου γυρίζουν πολλοί την πλάτη,
είπε ή Τούρια, δέν μπορούν ποτέ να κρύψη
τά αισθημάτα της.

—Ναι, έκανε ό Χίτο δυσαρεστημένος. Πολ-
λοι δέν μου συγχώρησαν άκόμα πώς θέλησα να
σκοτώσω τόν άντίζηλο μου.

—"Αν όμως τόν σάσης τώρα, είπε ή Τούρια,
δλοι θά σέ θαυμάσουν γι' αυτό καί θά πάρης
πάλι άνάμεσα στους νέους τη θέσι πού είχες
άλλοτε.

—Δέν πρόκειται γι' αυτό! Έκανε ό Χίτο νευ-
ρικός "Εμπρός μονάχα, γρήγορα. "Αν εινε να
δραπέτευση, πρέπει άπόψε κίολας να τόν βοηθή-
σουμε. "Ελάτε κι' οι δύο μαζί μου.

—Ό Φρέντ δραπέτευει

Περμέναν κι' οι τρείς κρυμμένοι όσπου να
δύση τό φεγγάρι. Τό σκοτάδι άτάχθηκε, διά-
φανο, στη θάλασσα, στις κοιλάδες καί στά βου-
να. Στο μετόξύ ό Χίτο είχε καταστρώσει τέλεια
τό σχέδιό του.

—"Αφ'ότι ή Μπιάλα καί την Τούρια κρυμμέ-
νες μέσα σέ άδανους, έπάνω σέ μία πύργω. Κι'
αυτός έπρεσε στό νερό άδουροβα. Είχε τυλιγμένο
στη μέση του ένα μακρύ σκονίλι. Στην πύργω
δλα ήσαν έτοιμα για μακρινό ταξίδι. Μόνοι
με ρούχα, με τρόφιμα, έτοιμάστηκαν σέ λίγα λε-
πτά της ώρας. Κι' άνάμεσα άπ' αυτά, τό μωρό
καλά τυλιγμένο. "Η Μπιάλα είχε άποαφρητήσει
τους γονείς της. Πού θά πήγαινε; Κι' αυτή δέν
ήξερε. Είχε άφθεή στη διάθεση του Χίτο. Αυτός
είχε ύποσχεθή να την οδηγήσθ κι' αυτήν καί
τόν άντρα της σέ μέρος άσφαλισμένο. "Η Τού-
ρια έπέμενε να πάη κι' αυτή μαζί, να βοηθήσθ.

—Οι δύο κοπέλες περιέμεναν με κρυσιόχτυπι.
"Η Μπιάλα κρατούσε τό στόμα τού μωρού. Μια
φωνούλα νάβγαζε αυτό, θά άπάγγιαναι χαμένα.

—Στό μετόξύ ό Χίτο, δταν ζύγισσε στη φυλα-
κή, έκανε μακροβούτι. "Η άπόσταση πού τόν χώ-
ριζε από τό παράθυρο τού Φρέντ, ήταν άπίθανα
μεγάλη για όποιον άλλον καλυμβήθη. "Η Μπιάλα
δμως κι' ή Τούρια πού τόν παρακολουθούσαν
από τη σκιά, δέν παρανεύνησαν δταν μετά
πολλή ώρα είδαν ένα μαύρο σημάδι, πού κατα-
λαβαν πώς ήταν τό κεφάλι του, να βγαίνει από
τό νερό.

—"Εφθασε! Ψιθύρισε ή Τούρια.

—Ό Χίτο κίταζε γύρω λίγη ώρα. "Επειτα,
άποφασιστικά, άρχισε να ακορφαλώνει τόν βράχο
πού άποτελούσε τό θεμέλιο της φυλακής. Μετά
ύψωνόταν ό τοίχος. Τίποτε δέν σάλεψε. Σκαρ-
φάλωσε καί τόν τοίχο, έφθασε δέν σάλεψε. Σκαρ-
φάλωσε οίδια δόκλειαν. "Η ένα εργαλείο πού
είχε πάρει μαζί του, παραμέρησε τό ένα καί γλύ-
στρησε σαν τό φίλι στό καλάι.

—Ότ άκούσασε τού θορύβου ό Φρέντ πετάχτη-
κε. Στόν έλθε στό μισοσκόταδο τό σκοτεινό
άκούσθηκε γεμάτη άγανάπη.

—Εσύ είσαι, Χίτο; "Ας κι' έδω ήλδασ να με
βρής; Δέν φταίνει πού σέ συγχώρεσαι; "Εγώ
έπρεπε να σέ γυρέψω, να σου ζήτησω πληρωμή.

—Σώπα! Έκανε ό Χίτο. Δέν ήλθα σαν έχ-
θρός. Δέσε αυτό τό σκονίλι στη μέση σου. Κάτω
σέ περιμένει ή Μπιάλα.

—Ό Φρέντ διάστασε τό θολωμένο του μυαλό,
τό φάνηκε άβανθ αυτή ή ιστορία. Μά ό Χίτο
άρχισε κίολας να τού δίνει τό σκονίλι στη μέση.

—Ελα, κάνε γρήγορα. "Η Μπιάλα κινδυ-
νεύει κάτω καί κρατεί καί τό μωρό.

—Χίτο, είπε ό Φρέντ, κίταζοντάς τον στά
μάτια. "Αν μου λές άλήθεια, θά σέ άμειψή ό
Θεός γι' αυτό πού κάνεις. "Αν μου λές ψέμμα-
τα, θά σέ τιμωρήσθ. "Εγώ μία φορά γελάστηκα
καί ήλθα μαζί σου. Τώρα ξανάρχομαι, έπειδή
μου άναφέρεις τ'όνομα της Μπιάλας κι' έπειδή ή
έλευθερία εινε τό μεγαλύτερο δώρο τού Θεού.

—"Ερχομαι μαζί σου, κι' άς βάζω με τό μυαλό
μου πώς μπορείς να κήψης τό σκονίλι καί να μ'
άφήσης να γκρεμισθώ καί να τασκιστώ κάτω
στά βράχια.

—Ό Χίτο έκανε σάν να μην άκούγει. "Εδρε
καλά τό σκονίλι γύρω από τη μέση τού Φρέντ,
καί μετά τό πέρασε γύρω από τη δική του.

—Εμπρός, είπε. Θά πηδήσουμε τώρα. Θά τό
δέσουμε τό σκονίλι καί στα καγκέλλα καί θά πη-
δήσουμε.

Σέ λίγο, τα δύο κορμιά τους, βρέθηκαν στό
κενό.

Γιά μία στιγμή ένοιωσε ό Φρέντ πώς χάνε-
ται, πώς σέ λίγο θά τόν καταπιεί τό χάος. Τό
χέρι τού Χίτο γαντζωμένο άπάνω του, παρά να
τό δίνει τό συναίσθημα της άσφαλείας, τού
φερνε σύγκρου. Μά δταν κάποτε ένοιωσε τό
σκονίλι να τεντώνεται, πού τό κορμί του γερό να
πατάη κάτω, στέρεα σ' ένα βράχο, τού φάνηκε
πώς έμπνυσε από έφιάλη.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: "Η συνέχεια

ΟΤΑΝ ΠΑΙΖΕΙΣ ΒΕΡΟΝΙΚΑ...

ΕΥΘΥΜΟ ΑΠΡΟΨΠΟ

—Σας λέω για πέμπτη φορά ότι ό διευθυ-
ντής δέν πρόκειται να σας δεχθή ή φάνας έθυμα-
μένος ό θυρωρός τού βαριέτα. "Ρόζα-Μπιάνκα.

—"Η Βερόνικα όμως έπέμεινε:

—Σας βεβαίω ότι είμαι πραγματική βιρ-
τουόζα στη φυσιογνωμία! "Ο διευθυντής θά με
προλάβη, άσφαλώς, δταν μ' άκούση να παίζω...

—Δυστυχώς για την Βερόνικα, ό θυρωρός ή-
ταν άμειλίκτης. Ούτε τό παρακλητικό της ύφους,
ούτε ή όμορφιά της δέν συνεκίνησαν. "Εσπρωξε
διά της βίας την νέα έξω καί έκλεισε την πόρ-
τα. "Η Βερόνικα τότε κατέβηκε σιγά-σιγά τη
σκαλα καί προχώρησε πρὸς τό κέντρον της
πλατείας πού βρισκόταν μπροστά στη "Ρόζα-
Μπιάνκα.

Τότε όμως της ήρθε ξαφνικά μία σοφή ιδέα,
την όποιαν έθεσε άμέσως σ' έφαρμογή. "Επλη-
σασε καί πάλιν τό νυκτερινό κέντρον καί δταν
έφθασε κάτω άπ' τό παράθυρο τού διευθυντού
άρχισε να παίζη με τη φυσιογνωμία μία μέλω-
δία τού "Τροβατόρε" φροντίζοντας να τήν άπο-
δώσθ όσο πιο καλά καί πιο δυνατά μπορούσε.

—"Αλλοίμονο όμως! Τό παράθυρο έσκαλου-
θούσε να παραμυνη κλειστό. "Σάν να μην έφθα-
νε δέ αυτό, στην γωνία τού δρόμου ένεργήσθη ένας
πόλιςμαν, ό όποιος πλησίασε βιαστικά την Βε-
ρόνικα καί της είπε άσυστά:

—Σταματήστε άμέσως! Δέν έρεστε ότι δέν
έπιτρέπεται να παίζετε μουσική στό δρόμο καί να
ζητιανεύετε;

Χωρίς να δώση σημασία στά λόγια τού άστυ-
φύλακα, ή Βερόνικα συνέχισε τό παίξιμό της,
παίζοντας τώρα μία μελωδία της "Αιντας.

—"Αν δέν έυγυε άμέσως, θά σας συλλάβω! ήν
τοίχοις δέ άστυνομίκου.

—"Η φυσιογνωμία είχε φθάσει στην μεγαλύ-
τερή της ένταση, ό πόλιςμαν όμως όρβηλασε πύ
δυνατά άπ' αυτήν. "Εξάσνα τό παράθυρο άνοιξε
καί ό διευθυντής έπρόβαλε στό παράθυρο, φω-
νάζοντας θυμωμένος:

—Κάνετε λίγη ησυχία, διάβολε!

—Βοηθήστε με, κύριε! τόν παρεκάλεσε ή
Βερόνικα.

—Νά μην άνακατευθήτε στην ύπόθεσιν αυτή,
γιατί θά αναγκασθώ να σας συλλάβω καί σας!
φάναζε ό άστυνομίκος άποτεινόμενος στόν διευ-
θυντή.

—Μά ξέρετε ποιός είμαι έγώ; ούρλιασε
έκείνος.

—Προτού ό πόλιςμαν προφθάσθ να μιλήσθ, ή
Βερόνικα ξανάπαράκαλεσε:

—Κύριε διευθυντή, πέστε στόν άνθρωπον
αυτό ότι παίζω κατ' έντολήν σας... ότι θέλετε
προτού ύπογραψετε τό συμβόλαιό μου ν' άκού-
σετε άν τόν παίξιμό μου εινε πράγματι τόσο δυ-
νατό όσο σας τό παρήσταν...

—Ό διευθυντής πρόξεζε τό ίκετευτικό βλέμμα
της νέας, συγκινηθήκε καί έπειτα από μερικόν
στιγμών σιωπή έφώνασε στόν άστυφύλακα:

—Μάλιστα, κύριε άστυφύλακα. Τά πράγματα
συμβαίνουν όπως άκριβώς τά περιέγραψεν ή
δεσποινίς... "Αφήστε την λοιπόν έλεύθερη!...

—Ό άστυνομίκος έκύτταζε με δυσπιστία τό
κορίτσι καί τέλος είπε:

—Δυσκολεύομαι να πιστέψω ότι λέτε την ά-
λήθεια... Μπορείτε να μου δείξετε τό συμβόλαιο
πού έπρόκειται να ύπογράψετε;

—Ό διευθυντής ήταν πιά έκτεθειμένος. Πώς
μπορούσε να διαψεύσθ ότι είχε δηλώσει έπίση-
μα πρὸ άλλων μολις στιγμών στόν άντιπρό-
σωπο της έξουσίας; "Εμεινε μερικές στιγμές
σκεπτικός καί στό τέλος, δυο λέξεις έφευγαν
άσυναίσθητα άπ' τα χείλη του:

—Και βεβαί! "Οταν ό δού νέοι ήλθαν στό γραφείο τού
διευθυντού, έκείνος έδειξε στόν πόλιςμαν ένα
έντυπο συμβόλαιό λέγοντας:

—Λοιπόν, δεσποινίς... δεσποινίς... Τί άφηρη-
μένος πού είμαι, έξχασα κίολας τ'όνομά σας.

—Βερόνικα Μόρις, κύριε διευθυντή.

—Α, μάλιστα! "Ας γράψωμε τό δνομά σας
στό συμβόλαιο καί άς τό ύπογράψωμε... "Ετσι!
Και τώρα, κύριε πόλιςμαν, έλθετε ίκανοποιημέ-
νος;

—Όχι άπολύτως, κύριε διευθυντή! είπε χα-
μογελάοντας ό πόλιςμαν... "Εχω να σας ζητήσω
κι' έγώ μία χάρι...

—Μία χάρι, έσείς από μένα;

—Μάλιστα, θά ήθελα να με προσλάβετε στό
συγκρότημα τού βαριέτα σας!

—Πώς; "Εσάς, έναν άστυφύλακα;

—Δέν είμαι άληθινός άστυφύλας, κύριε διευ-
θυντή, είμαι ό άρραβωνιστικός της Βερόνικας,
καί παίζω μπάντζο άκομπαζιάνοντας την... "Η
άνάγκη βλέπετε τροχίζει τό μυαλό!

Τ. ΜΠΑΛΤΣΕΡΙΝΟ

Α.Ο.Δ.Ο.

* Στην Κίνα, πρὸ άλλων άκόμη χρόνων, δ-
ταν ένας ύπουργός ύπέπιπε στη δυσμένεια τού
Αυτοκράτορος κι' έπαύετο, καταδικάζοντας τον ύ-
πλήθως να σκουπίζη κάθε πρωί τις αύλές του ύ-
πουργείου του καί τού Αυτοκρατορικού άνα-
κτόρου.

* "Ο τίτλος τού βαρβάνου πού Γαλλία ήταν
άλλοτε τόσο σπουδαίος καί ύψηλός, ώστε τόν
είδαν πολλές φορές στός άγίους εις ένδειξιν
σεβασμού.

'Ελβίρα,

ή θλιμμένη φυματι-
κή πού την έσκότω-
σε ή άγάπη τού ποιη-
τού ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ

Μία γνωριμία στις όχθες της λίμνης

"Η μεγάλη ναπολεόντειος περιπέ-
τεια βρισκόταν στό τέμα της. Οι
Γάλλοι είχαν άρχισει ν' άνα-νέουν
από τόν βράχνα της "Επαναστάσεως.

—"Η φωτεινή λουτροπόλις τού Αϊζ
τό καλοκαίρι έκείνο τού 1816 είχε
ξαναβρθ την παλιά της αήλη.

—Ανάμεσα στός νέους θαμώνες
της, ήταν καί μία παράξενη νέα
γυναίκα, ως τριάντα έτών. Φορού-
σε ένα άσπρο πλατύγυρο καπέλο
καί τά προσεκτικτά μπουκαμένα
μαλλιά της έφεταν σαν χρυσές
φούντες έπάνω στή πορφυρά μά-
γουλα της πού τά φλόγιζε ό πυ-
ρετός.

—Σε κανένα δέν μ' έλθεσε. Καί κα-
νείς δέν τολμούσε να της άποτεινή
τόν λόγο.

—Καθόταν άφες άτελείωτες στην
όχθη της λίμνης καί κυττούσε τά
λευκά πανιά πού γλ. προόσαν καί
φεύγανε στην ήρεμη έπιφάνεια τών
νερών.

—"Ηταν μία θησικία.
—"Ενα θερμό Αύγουστο άτικο πρωί-
νό ένας κομψός νέος με άριστοκρα-
τική εμφάνιση, τόλμησε ν' άνη χαι-
ρητήρη περνώοντας πλάι της:

—Δεσποινίς... "Η πύρις καί ή
ύγρασία της λίμνης θά τις κάμουν
κακό...

—"Η νέα, άνασφάκωσε τό δρυϊό κε-
φάλι της καί τόν έκίνησε θυμω-
μένα. "Οταν όμως άντίκρουσε τό με-
γάλο φωτεινό μάτι τού άγνώστου
καί την εύγενικά φυσιογνωμία του
χαμογέλασε.

—Και τί σας ένδιώφερε αυτό,
έσας; τοίπε με γλυκύτητα.

—Σας βλέπω κάθε μέρα πού περ-
νώ από δω. Καί ή μοναξιά σας με
θλίβει. Μούχτες έμπνευσέ τό θέμα
ένός τραγούδιού μου. Μά, προτού
τό άποτελέσω, θάθελα να γνώ-
ριζα την "Ηγέρία μου.

—Μπάρ! Είσαθε ποιητής, λοιπόν;

—Ενας όνειροπόλος πού πονά
για κάθε τι πού δέν εινε χαρούμενο
σ' αυτό τόν κόσμο. Καί σεις μου
φαίνεται τόσο θλιμμένη...

—"Η άγνοια σας ήλκωθηκε. Πλησίασε
τόν ποιητή καί τοίπε:

—"Η ζωή μου δλη ήταν μία θλί-
ψη... Δέν γνώρισα ούτε την χαρά
ούτε τόν έρωτα ποτέ... "Αφίστε με
μόνη, σας παρακαλώ... Γιατί καί ή
δική σας γνωριμία έίποτε άλλο από
μία νέα θλίψη δέν θά μπορούσθ να
μού δώση...

—Μία σκιερά άλλάγε γεμάτη από
πράσινο φως ώδηγούσε από την λι-
μνη στό δάσος. "Ηταν ένα ρωμαν-
τικό μονοπάτι γεμάτο ήρεμο φως,
όπως ό γεμάτος σιωπή καί μυστή-
ριο διάδρομος τών μοναστηριών,
πού μέν από τά χρωματικά τζά-
μια τών τώ φως ελσχωρεί σαν ύ-
ράνιο δάρο.

Αυτό τό μονοπάτι άκολουθήσαν
σέ λίγο "Εκείνη κι' "Εκείνος: ή
"Ελβίρα Μπρουσσά καί ό μεγάλος
λυρικός ποιητής "Αλφόνσος Λαμαρ-
τίνος...

—Ό ποιητής είχε σαγηνεύσει την
άγνωστη νέα της λίμνης... Καί είχε
ανάλαβει να της χαρίσει ότι αυτή
τού είχε όμοιογύσει ότι δέν είχε
γνωρίσει στη ζωή της...

—Εξομολόγησις άνέραςτης

—Ενας άκόμη άριθμός στόν άτε-

λεύτητον κατάλογο τών κατακτη-
σεων τού ποιητού. "Ενα άκόμη
θύμα!

—Ό ποιητής με τούς λεπτούς τρό-
πους, με την όμορφιά του, με τό
σπινθηροβόλο πνεύμα, με την έξαι-
ρετική κομψότητα, ό άκορεστος
Δόν-Ζουάν της έποχής του, είχε
κατακτήσει την "Ελβίρα, για να
την οδηγήσθ ταχύτερα στόν τάφο...

—Και όμως ή πολυβασανισμένη
αυτή γυναίκα, με την εθραυστή
όμορφιά τού έχάρους τις γλυκύτε-
ρες στιγμές της ζωής του. Καί, σ'
αυτήν χρωστά ό διάσημος ποιητής
τό μεγαλύτερο μέρος της ποιητι-
κής δόξας του...

—Από την πρώτη τους συνάντησι
ό Λαμαρτίνος πληροφορείται την
πνευμένη ζωή της.

—Από πολύ μικρή έχασα την μη-
τέρα μου, τού διηγείται "Εκείνη.
Πέθανε τραγικά προσπαθώντας να
γλυτώσθ άπ' τά χέρια τών φανατι-
κών μαύρων τού "Αγίου Δομινί-
κου... "Ο πατέρας μου μ' έκλεισε
τότε σ' ένα οικότροφείο. "Εμεινα
έκεί άρκετόν καιρό, χωρίς φροντί-
δα, χωρίς λίγη στοργή καί άγάπη.
Κι' όταν βγήκα με πάντρεψε με έ-
να άνδρα πού ποτέ μου δέν μπο-
ρεσα να καταλάβω γιατί με πήρε...

—Γιατί τό λέτε αυτό;

—Σας περνά τούλάχιστον σαράν-
τα χρόνια...

—Και είναι;

—Είμαι μία φίλη του. Καί σεις

—Είμαι μία φίλη του. Καί σεις

—Είμαι μία φίλη του. Καί σεις

—Είμαι μία φίλη του. Καί σεις

—Είμαι μία φίλη του. Καί σεις

—Είμαι μία φίλη του. Καί σεις

—Είμαι μία φίλη του. Καί σεις

—Είμαι μία φίλη του. Καί σεις

—Είμαι μία φίλη του. Καί σεις

—Είμαι μία φίλη του. Καί σεις

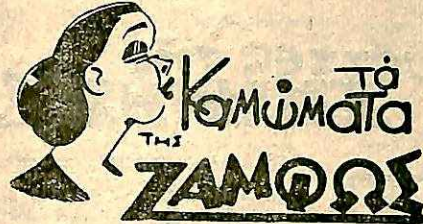
ΚΑΙ...ΚΛΕΦΤΕΣ

ΓΛΕΝΤΙ ΕΝΤΟΣ ΤΑΒΕΡΝΑΣ

A black and white line drawing of a man in a top hat, a long coat, and trousers. He is leaning on a cane with his right hand and holding a book or folder under his left arm. He has a mustache and a serious expression.

ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΝ

Ὁ κλήδονας

Γιάννης
 ΣΤΗΝ
Παρώνα

Τα
Βάβαρα
ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ἀλκυροκουλοῦρες—

21

★ ΣΙΑΟΥΕΤΤΕΣ τῆς
ΣΚΗΝΗΣ ★

Ἡ ἀδελφή της καὶ τὸ τράκ.

Κανείς δεν το πίστευε, ούτε η ίδια, ότι μία μέρα θα μπορούσε να βγύ σ' αθέατο. Και κάλλιο τας θά εχε την σμερνήν ἐξέλξει...

— Συνάνασεν τὴν ἀδελφὴν του στὸ θέατρο καὶ μ' ὅσας καὶ τὴν ἀκούων να τραγουδᾷ καὶ τὴν βλέπων καὶ τὴν χειροκροῦν, μὰς ἐξουλογοῦνται ἡ καλλιτέχνης. Ἦμιουν μὴ θεατρόφιλος καὶ τίποτε περισσότερο. Καὶ ποτὲ δὲν ἔβαλε στὸ πον μου διὰ τὰς μελουσῶν νὰ βγαίῃ καὶ μὴ μὴ ἐγὼ στὴ σκηνήν, ἀλλὰ εἶχε ἄλλοι καὶ παρόμοιαι ἐκδοὶ ἀπὸ μὴ «φωτογένεια» πὺν ποὺ ἀνεγνώσαν πολ' ρί...

Τὴν πολυλογίαν σ' ἔνα δαλιμαῦ-
μα πρὸς τὰς. Ποῦναι τὰ μὲς μίληση,
ἀ πορβή σ' ἐκμνηστῆρεντες.

— Τὰ πάντα μορεῖ ἀ σὰς πῆ. Ὁχι-
μὸς ποτὲ γεννηθῆαι μὴ πληροφω-
κωτὲ τοῦ θάνατος Μαχέδων κ. Τρα-
φόρος. Γιατὶ ἡ Ἄλκιη εἶναι τοσοο-
κωτ, ποτὲ νερτέται μὴ φανερώση τὰ
φόνια της.

— Ἐχετε τὸν σὺ σκηψή; ῥωτοῦμε
τὴν διὰ Βέηλου.

— Πῶντες, μὰς ἀπαντᾷ μὲ ἐλλικρί-
η. Κ' ὅσο κ' ἂν φαίνομαι ἀδιόφο-
ρη, ἡ καρδία μου χυτὰ δύναται, ὅσο
ἐκείνη ἀπὸ τοῦ θάρρους τοῦ κοιντοῦ
περισσοτέρως τὸν θῆλον ἔχω ὅταν βλέ-
ω μεταξὺ τῶν θεατῶν τῆν... ἀδελφῆ
οὐ!

— Γιατὶ αὐτό;

— Ἀχ, θεὲ μου!... Ἐπὶ τῶσα αὐ-
τηροῦ σὺ κρῖναις της!...

Καὶ μὴ χαροκτηνωστική «γάρφα»
 ας οἱ σκηπὶ! Τῇ φωτίζουσιν.
 — Γάρφα... γάρφα... ὦ, ναί! Διέ-
 ραζε καλότερα νὰ πρᾶξαι, ἀλλ' ἐν-
 τρυφάζεις. * Πᾶν θάμνημα εἶνα κα-
 κιοκαὶ τοτὸ Ἀδελφότητος· καὶ αὖτε
 τοιοῦτο νέου μοι * εἶνα στυγερότερον. Σὲ
 αὐτὴ στείλει, ἔπειτα καὶ βγῶ στὴ σκηνή
 αὐτὴ νὰ φωνάξω!
 — Βοήθεια! Βοήθεια!
 * Ὁ βοήθαρος μου θὰ ζήτησει ἀμέ-
 σεως εἰς βοήθειάν μου. * Όταν ὅμως
 γῆμα στὴ σκηνή καὶ ἄρχισα νὰ ψαλ-
 λῶ, κανεὶς δὲν φαίνεται. Κανεὶς
 δὲν εἵρεται νὰ με βοηθήσῃ! Σὰ ἀπό-
 ρη. Τιποτέ. Μπεῖκα τότε αὐτὸ παπα-
 ρόνομα ἐξάλλει.
 — Ποῦ εἶναι ὁ Χ; ὠχτήσα. Τοξεύ-
 α!

Μα, το φρούτο δὲν ἦταν ἀκόμη ώρι-
μο.
"Ἡ Σοφία δὲν βιαζόταν, "Ἐπει-
κόμης της σὸ θέατρο τὴν ἀδελφὸν
της καὶ αὐτὰς-αὶ τὴν ἐμνήσθη σὰ μνη-
στικὰ τὸ ἐπαγγέλματός...
Καὶ μὰ μὲν, ἑαρινὰ, τὸ "Ἀλκί-
ἐκκετο τὸ δειλὸ νεμπουτὶ τὸν σὸν
"Παταγῶλο, τὸ Βόστη, σὸ δὲ
Σαυράτ, ὡς χορευτρία μαλλένου."
"Αὐτὸ κατὸν ἔλεγε φυσικὰ καὶ ἐπι-
νῆση. Καὶ ἐξήντησε ἀπὸ μιλλαιοῖνα
Πόες καὶ πόες σμερνεῖς προαγω-
νιστρεῖς κας δὲν ἄξιζαν παρόμοια τὴν
καριέραν τους...
Καὶ μὰ χαντικριστικὴν σύλληψιν
Στὸ ἴδιον ἔργο, πρὶν ἀπὸ μερικὰ χρόν-
ια εἶχε νεμπουτᾶν καὶ ἡ Σοφία Βέμπο
ὡς ντεζέ...

Τὸ Ἄλκιμα ὅμως εἶχε ταῖς ἐντο. Καὶ
 δὲ δοῦναι αὐτὸν αὐτοῦ.
 Ὑποθέτω ὅτι ὁ δὲ μῆνης περὶ
 μᾶς εἶναι ὁ ἴδιος ἀρχὴν αὐτὸν καὶ
 φῶς νοητικῆς.
 Πῶς δὲ τὴν φῶσιν τὴν ἡγεμονίαν
 ἀκούει τὸ Ἄλκιμα, τὸ μπουλῶνται
 μὲν μόνον, πρὸς τὸν ἴδιον ἔνα
 νοητικῆς τὸν ὅπου ἐμμεῖται καὶ
 αὐτοῦ τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα. Ὡς
 οὖν σὺ ἀλλοτρίωται ἐκεῖνο σκεπάζει
 ὅπου ἡ Μαρία Νέζο ἐμμεῖται τὴν
 Ἀλίκη Μουσοῦνη καὶ ἡ Ἀλίκη Βέμπο
 τὴν ἡ ἀδελφὴ τῆς.

Ἐλάνω στη σκηνή ἡ Ἀλίκη ἔγαν
καὶ ἐλνε ὅλας τετραπόλους διαβολάκος.
Ἐλόνε, χωρίς νά ξερη χορὸ, τραγου-
δοῦσε, ἐμμεῖτο χωρίς νά διδαχτῇ ἡθο-
ποία...
Αὐτοδιδαντὴ σ' ὄλα.
Δυνατὸ τοῦ κομικοῦ στοιχείο, στὸ
πλῆθὸν τοῦ Φιλιππῆδ, ἐσκόρπισε ἐπὶ μῆ-
νης τὴν ἐνθῆμια στους ὕδατας τοῦ Ἀ-
θῆναιου.
Ἀληγορήτῳ ἔμενε τοῦ κομικοῦ ἐκεί-
νο τραγουδάκι τῆς:

Τζουτζίκο μου, μπουλούκο μου νου
[νοτικό μου]
λατρεύω τὸ μικρὸ σου τὸ μυτάκι...

Ἑλαιοάριος καὶ ῥομαντζής ἀκόμη
Ἡ γλυκεία ἐκείνη τοιοῦτα της μὲ τὴν
Μαρίνα Καλοῦτα καὶ τὴν Ρένα Ντόξ
Ἄδια λουλούδια ἂν ἔβλεπες στὴλε μου
πραγματοῦνται ἀκόμα ἀπὸ τοὺς νοσταλγί-
κους κηδεμόνες τῶν περγασινούτσικων
ἀθηναίων νύχτων.

Καί, αἰοῦ ἀποδείχθηκε ἰαχνή γὰρ
ὅλα, ἐπεβλήθη τέλος στὴν οὐχτην. Σή-
μερα ἡ χροιάτιστα οὐσιμότητα τοῦ
μουσικοῦ καὶ θεάτρου ἔχει τὴν θέσπ-
τον τῆς ἀξίει· ἀνταρῶς στὰς συνειδή-
σεις τῆς...

— Μὰ ... παίζει τάβλι του ἀπάντα
ἀρεστέ, νομίζω, μὴ πληροφόρησε κά-
ποιος. Τί νὰ τὴν φωνάξω. —
— Συναβήθην λοιπὸν στὴ σκηνή κι
ἐσχίσθη παλὴ τὰ φωνάζω βοηθεῖα. Ἀ-
πὸ τὴν ἡδὴ το ἔχοντα εἶχε γίγει ἀντιλήπ-
τὸ το μιντο. Κάποιος μάλιστα ἀπὸ
τὴν γαλλοῖα μὲ ὄφ φώναξε :
— Νὰδὸς ἐγὼ, κοπέλλα μου, νὰ σὲ
πάρω !
— Τέλος ; κινέφθηκε ὁ συνάδελφός
του, ὅπουτος, ευχόμενος, εἶχε τὴν ἀντι-
στροφήν : — Τὴν ἀνέλας ; —
— Τὴν ἀνέλας εἶσι, βρε κοπέλλα μου ;
οὐδὲν. Πᾶν ἀνάγκη τὰδὸς καὶ καλὰ
ἀπὸ νὰ σὲ σφώω. Τόσο πρὸςδὸν
καὶ τοῖς βοσκτοῖσι. —
— Καὶ τὸ ἔχοντα ; —
— Ἀς ἐλθῶσι τῶρα καὶ στὰ ἐλδιετα-
νὰς τὴν καλὴν κινδός.
— Καμιά ἀδελφματικὴ περιτετεῖουλα,
εὐλοπιςμὴ Ἀλκήκι. —
— Ὡ, μὰ, δὲν ἔχω τίποτε το ἀξιο-
γόνο... —
— Ψέματα ! διαμνηστέσται παρακαθί-
νοντες συνάδελφός της ποὺ παρακολο-
ύσιν... ἔξ ἀποστάσεως τὴν συνένευσ-
τάς ; Τὴν ἐποχὴν ποὺ το νομὴ ἦταν
ἀντάσταν δόματα τὴν ἐρωτεύεσθαι ἑνὰς...
— Συναβήθην. Καὶ τὴν εὐποχέθηκεν δὴδ
τρία καυβέλλα νομίζω, τὴν ἡμέρα
ἐν ἀνταποκρίν-ταν ποὺ αἰσθάνη του.
Ὁ δὲ « κοκλήρα » Ἀλκήκι ἀπεποιήθη
ἐνὺς τοῖς ἄρτους καὶ τὴν φλεγμονήν
αὐτὴν καὶ ψυγμένην καρδίαν τοῦ φουφάσθη.

Ὁ δὲ σπῆτι, το φαγητό, ὁ μινηματο-
νέσφος.

Καὶ μιὰ ἀδιάρκητη ζωότης :
— Ἐλάβε τοικοκυρά ; Ἔχετε νὰ μα-
γειρεύετε ;
— Μ' ἀρέσει ἡ τοικοκυρίατικὴ ζωή.
Καὶ σ' ὅλα τὰ καταπύργω, ἐπὶς ἀπὸ
τοῦ μαγειρέμα... Σ' αὐτὸ τὸ τελευταί-
οι... ἡ ἀδελφή μου ! Γιατὶ μα-
γειρεύει τόσο ὥραια πὺν μ' ἐπισκιά-
ει...

Με τί ἄλλο ἀποχαιθεῖς; Πῶς περ
 ἄρε τίς ὄρεσ πῶς ἐλθεῖν θέλεις;
 — Ἀρτεμῖος τὸν κτηματογράφον ὅπου
 οὐκίμαζα καλοῦσε καὶ τὴν ἐρωτογενῆ
 — ὅλοι θὰ θύμωσαν ἐπὶ τῇ ἑσπερῇ
 ἐπιτυχίᾳ πῶς εἶχε ἡ Ἀλίκη Βέηλο στὸ
 «Προσφρονιστοῦλα» ὅπου εἶχε ὁ
 ὀδυνητὸν τὸν πόλο τῆς μετρίως ὑπέρ-
 ούς — τεκλαιόναυον γιὰ τὰ σπῆρα καὶ
 αὐὰ μαζιχθῆς φιλικανγυβῶστρια.
 Καὶ τίς ἔπληξεν; Ὅπως μαντεύ-
 σαι ἡ Ἀλίκη προέκειτο νὰ μετατη-
 ρηθῇ ἐν κείᾳ ἀπὸ τὸ λαμπρὸ μονο-
 τῆ διαπρὸ τῆς σοφῆς πρᾶξι.
 Τῆς εὐνομεθα καλὴν ἐπιτυχίαν.
 Μ. ΧΑΝ.

ΜΙΚΡΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑΚΙ

Ὅταν ὁ νέος πέρασε ὅλο τὸ δρόμο πὸν τὸν στάδιαν δεξιὰ κ' ἀριστερά πασχάλις, βρέθηκε σὲ μιὰ μικρὴ πλατεία. Μπροστά του ἀνοίγαν τρεῖς δρόμοι.

Στὴ γωνία τοῦ κάθε δρόμου, στέκονταν κ' ἀπὸ μιὰ κόρη.

Ἡ πρώτη ἦταν ξανθεὶς, ἡ δευτέρη μελαχροινὴ κ' ἡ τρίτῃ κοκκινόμαλλος.

Ἡ ξανθεὶς εἶχε γαλανά ματία, ἡ μελαχροινὴ πράσινα κ' ἡ κοκκινόμαλλος κόκκινα.

*Η πρώτη κρατούσε στο χέρι ένα μικρό μπουκετό βιολετίνες. *Η δεύτερη είχε βάσει στο κοραζάκι ένα μπουκετό γαρόφαλα, και η τρίτη κρατούσε ανάμεσα στα δόντια της ένα τριαντάφυλλο κόκκινο σαν το αίμα.

*Η πρώτη είχε υπερήφανη κορμοστασιά. *Η κυματιστή σιλουέτα της είχε κάποιον παρθενική χάρη. Τό βρέχμα της ήταν άδολο, το μέτωπό της άγνο και το πρόσωπό της είχε το λεπτό και σεμνό χρώμα της ντροπής.

*Η δεύτερη ήταν υψηλή, το μέσολό-
μο κορμί της είχε κάποιο αυτό-
κρατικό μεγαλείο. Τα μάτια της
έλαμπαν παράξενα και το δροσερό
πρόσωπό της φαίνονταν σαν να
φρικούσε από τον πόθο.

*Η τρίτη ήταν κοντούλα, πετα-
χί, χαριτωμένη. Το κορμί της λυ-
γίζει με μία προκλητική χάρη. Τα
μάτια της ήσαν ωχρά από την ήδυ-
πάθεια και το χρώμα του προσώπου
της λές κι Ήπειροι ζωή από κάποια
πνοή φιλαρεσκίας.

*Η πρώτη κόρη είπε στο νύο:

Ἡ Μαρία Ντενίς σᾶς δίνει μερικές συμβουλές
γιὰ τὸ μακιγιάζ.

«Θυμωθείτε πάντα, ὄρατες οὖν πᾶς χεῖλὴν πολὺν κόκκιναν καὶ μύρου πολὺν μακιγιαρισμένα γὰρ ῥέζουσιν τὸ πρόσωπον. Ἐχέτε τὸ γὰρ ὅτι» ὅπως αὐτοῦ, γιὰτὶ ἴδους ποῖα ἴσως, ποῖα λόγῳ, ἔχομε τὴν κακὴν αὐτῆς συνήθειαν. Μία καλὴ λοιπόν, συμβουλὴ εἶνε νὰ βάψωτε ἴσως.

«Δεύτερη συμβουλὴ εἶνε νὰ προσέχετε τὴν ἐκλογὴν καὶ τοῦ ρούκου καὶ τοῦ κραγιὸν. Τὸ προτιμώμενον εἶνε νὰ προσπαθῆτε νὰ ἀπολαύσετε τὴν δύναμιν περιπότου τοῦ φυσικογινόμενου χρώματος, ἀξιώνοντες αὐτὴν κατὰ τὴν.

«Στὸ μακιγιαρισμὰ, τὰ χεῖλῃ καὶ τὰ μάγουλα πρέπει νὰ ἔχουν τὸ ἴδιον χρώμα. Γι' αὐτὸ εἶνε καλὸ νὰ μεταχειρίζεσθε τὸ ἴδιον πάντοτε μακιγιαρισμὰ καὶ γιὰ τὸ ἕνα καὶ γιὰ τὸ ἄλλο, ἀδιαφοροῦσαι γιὰ τὴν ποιότητά. Ἐάν εἶνε λιπαρὰ ἢ στεγνὰ. Ἡ ἀρμονία αὐτὴ εἶνε ἀπολύτως ἀνεγκύριον γιὰ τὴν διατήρησιν τῶν δυνάμεων.

[illegible]

— Είμαι ἡ μνηστήρ σου. Είμαι ἕ-
κληνη πού σε καρτερεῖ, δεῖλὴ καὶ ὀ-
πομηνονετικὴ, ἀπ' τὸν καιρὸ πού ἡ
ντροπαλὴ καρδιά της χτύπησε στὰ
κορσάκια κάποιου ἀγνωστοῦ καὶ μὴ
στισκὶς φωνῆς. Εἴμαι ἕκληνη πού ἀ-
νταγριχάζει ἀκόμα καὶ θάνατ' ἐν-
δῶν με, τὸ νοῦ της καὶ πού θά
παροδοθῇ σὺ νικητὴ της κόκκινη
ἀπ' τὴν ντροπῇ, με φοβισμένο χυ-
ποκάρι. Εἴμαι ἕκληνη πού θά σε
σκέπῃ πάντα με τὴν εὐαχρική ἀγά-
πη καὶ τὴ θερμὴ στοργή της. Δική
σου ἡ ψυχὴ μου. Εἴμαι ἡ πίστις σου
συντροφεὺς σὺ δύσκολο καὶ κου-
ραστόκο δρόμῳ τῆς ζωῆς. Ἐγὼ θά
νοιάζομαι γιὰ τὸ σπῆτι σου, ἐγὼ θά
ᾤ ἀναστήσομαι τὰ παῖδιά σου, θά
παῖδιά μου πού θά κάνουν πῶς
δυνατὴ τὴν ἐξουσίαν μας. Εἴμαι ἡ μνη-
στήρ σου, νῆε!... Θὰ σ' ἀγαπῶ πάν-
τοτε!...

Ἔπειτα ἠλθισε ἡ δευτέρα κόρη
καὶ τοῦ εἶπε·
— Εἰμὶ ἡ φίλη σου. Εἰμὶ ἐκεῖνη
ποὺ σὸ προσμένει μὲ περίεργια
ἀπ' τοῦ καιροῦ ποὺ γνόρισες τὴς χα-
ρὲς αὐτοῦ τοῦ κόσμου. Εἰμὶ ἐκεῖνη
ποὺ γίνεται ἀλλοφρονηθεῖσα ἀλλο-
γίζεται τὰ γέρα σου, τὰ σιδερά σου
πυρράς. Εἰμὶ ἐκεῖνη ποὺ θὰ σοὶ
δοῶσι μὲν σιτηγὰς, ἐνυακροσθησί, ἀ-
φου σοὺ ἔδωκας κ' ἕνα μικρὸ μέρος
τῆς καρδιάς της. Εἰμὶ ἡ σύντροφος
τοῦ γεννιότη σου, εἰμὶ ἐκεῖνη
ποὺ θὰ σὲ κατερίδων δοῶν καρπὸν
Βαστάξῃ ἡ πρόσκαιρη ἐνίσωμάς.
Εἰμὶ ἡ φίλη σου, νῆε!... Ὅσ' ἄ-
γαπήσω γιὰ λίγον καιρὸν!...

Ἡ τρίτη κόρη εἶπε τότε, μετὰ τὴν σειράν της, τοῦ νέου!

— Δὲν εἶμαι οὐτὲ ἡ μνηστή σου, οὔτε ἡ φίλη σου. Εἵμαι ἐκεῖνη ποὺ δὲν εἶναι περίμενη ποτὲ, ἐπειδὴ ποτὲ δὲν χτύπησε ἡ καρδιά της. Εἵμαι ἐκεῖνη ποὺ γελάει ἀπὸ οἴκου θύαν- τος τὴν βάζει μετὰ τοῦ νοῦ της, εἵμαι ἐκεῖ- νη ποὺ δὲν κορσίδευσε πάντα, ἐξόνα, τὴν ταπεινὴν τὴν σκαλῶ. Εἵμαι ἐ-

κέλνει πού θά προσποιηθῇ ὅτι σ' ἀγαπᾷ, ἐνῶ κατὰ βάθος σέ συγκαί-
νειται, σέ μισεῖ. Ἐμμεῖς ἐκείνη πού θά
σέ βασάνει πάντα μέ τις ἰδιοτρο-
πικές καί τίς ἀκατέχουσες της, πού
θά σέ κάνουν νά λιώνεις καί νά μω-
ραίνεσαι ἀπό ἀγάπη, χωρίς νά ἴσως
ποτέ κατορθώσεις νά συγκληθῇς
μέ χορηθίς τῆς ψυχῆς της. Γιατί δέν
ἐξέ ψυχή. Ἐμμεῖς ἡ γυναίκα τῆς
μίας καί μόνης νύχτας. Ἐμμεῖς ἡ
ἐφήμερη συντροφιά σου, πού θά σέ
κουρελιάσει καί θά ἀπατά ὅσον
καιρό θά βαστάξῃ ἡ κρυφή ἐξ-
εῳσι. Ἐμμεῖς κάποια πού δέν ἐξεί-
δνομα... Ποτέ μου δέν θά σ' ἀγα-
πήσω!...

“Ὁ νέος κύττας προσεκτικά καί
τίς τρεῖς κόρες.
“Ἡ πρώτη ἔπρεπε καταγῆς καί” ἄρ-
χιζε νά κλαίει πικρά.
“Ἡ δευτέρα ἀνασκήκωσε μέ ἀδια-
φορία τοὺς ὁμοῦς της καί ἐκτείνε-
σιγα·σιγὰ νά φύγει.
Καί ἡ τρίτη ἔμπηξε· κάτι τρελλά
κι’ ἀδιάντροπα γέλια καί τῶρα
σά πόδια...

...ἐνῶ ὁ νέος ἔτρεχε σάν τρελ-
λὸς ἀπό πίσω της, πίσω ἀπ’ τὴν
τρίτη κόρη καί τὴν θερμωπαρκαλοῦ-
σε νά σταθῇ λίγο, νά τῆς πῇ τὸ
πόσο τὴν ἀγαποῦσε, νὰ τῆς πῇ πὺς
ἡ ζωὴ του ἀλόκληρη τῆς ἀνῆκε, πὺς
τὴν ἐλάτρευε!

ΛΕΩΝ ΚΑΝΤΙΠΙΟΥ

Ἐνὰς παρὰς τοῦ Γεωδινιμπούργου
 Ἀδυντῆς τῆς δανίας ἔκανε ταυτάς μὲν
 παρὰς τοῦ ἀνακλινύου. Ἐνὸς φάσους, τὸ
 δὲ κινύου τὸν προσέκρουσαν ἐπὶ κατὰ τὸ
 σκληρὸν. Μαζὶ μὲν τοὺς συντερόφους του,
 ἐξορράξας τότε τὸ κινύου καὶ ἀνέστησαν
 ἐπὶ παλαιότατον πλοῖόν, Πρὸβηται
 περὶ ἐνὸς σκαμμένου πολλὸν κορομῶ
 δένδρου, μόνους πέτε μετὰ, ποὺ
 ἐνὲς μυρὸς πρὸς τὴν μὲν ἀκρὸν του, ἐνὸς
 τοῦ μέρους ἔχει καθύπερθε γὰρ τοὺς κο-
 πηλάτας. Ὁ δοξαλόγοι του ἐξήσαν
 τὸ εὐρημα ἀποφαινόντις διὰ τὸ πλοῖον
 γυροπορεύοντι ἀπὸ ῥυλὸν ἐπὶ.

κατα ἀπαράληκτα ὁ ἕνα καλλιτέ-
της. Τὰ παραδείγματα ποῦ θὰ ἀνα-
φέρωμαι ἀποδεικνύουν μὲ πόσο ζή-
λο ἀσχολοῦνται οἱ ἡθοποιοὶ μὲ τὴν
ἀσκησιν σπῆρ, ὅχι συνάφῃ μὲ τὸ
πάγλημα τους.

Ο γερμανὸς ἡθοποιὸς Κάρλ Ράν-
αντς εἶνε μανιώδῃς θαυμαστής τῆς
εἰφομαχίας καὶ θεωρεῖ ὅτι ἡ
ἐνάγκη πνευματικῆς συνεργασίας
ἀσπαστίας λήψεως ἀποφά-
σας ποῦ εἶνε ἀπαραίτητὴ κατὰ
τὴν εἰφοσκίαν, ἀποτελεῖ ἰδεώδες
ὁμιλήρωμα τῆς σωματικῆς ἀσκή-
σεως.

Ο Βίλλυ Μαίτγκεν εἶνε πρῶτῃς
ἀέρας ἡπείρου καὶ τὸ ἀπέδειξε πε-
ρίφημα πρὸς διάφορους ταινίες του. Ο
Μαίτγκεν Ντίλταγκεν ἀσθονάτων ἦδη
τὰ παιδικὰ του χρόνια ἰδία-
σεν συμπάθεια πρὸς τὸ ποδόσφαι-
ρον. Εἰσάγει εἰς τοὺς ὁλοὺς γυναι-

ως κομὸς Ροδῶντικ. Πλάττει αἶψα ποδοσφαίρο κάθε ἄλλο παρά σαστεχνικά. Ἀλλ' ὥστε γενικὸς θεωρεῖται ὡς ἕνας πολὺ καλὸς αἰκίστης.

Ὁ Ἀτίλτα Χέρμυλικερ, ὁ Κάρλ Σοντερχ Νηά, ὁ Πάουλ Χέρτμαν αἱ πολλοὶ ἄλλοι συνάδελφοί τους ἐνεχυρεῖται καὶ ὡς αἰσθητικὸν ἀφαιρῶν ἐν τῇ κουλτ. Εἶνε φανατικὸν φύσιον ἀντρά καὶ ἀπολαύουν τὸν καθαρὸν ἀντρά τῶν δασῶν πού τοὺς ἀσπάζει π' τὴν ἀποπνεκτικὴν ἀτμόσφαιρα τῶν στούντο. Τὸ ἀγαπημὸν σπορ τοῦ Πάουλ Χέρμυλικερ, πού γυρίζει τώρα μὲ τὴν Ζάρα Λεαντερ τὸν ἰσὺ «Μεγὰλ ἀγάπη», εἶνε τὸ ψάμα. Μολὶς βροί λην Ζάρα ἐλευθερὴ ἀρπάζει τὸ ἀγκιστρί καὶ τρέχει ἐπὶ τὴν θάλασσαν, θεωρεῖται δὲ

ἴσας ἀπ' τοὺς πρὸ τοῦ χαρσίου ψαλμοῦ.
 * Ὁ Γάβριλ Ζιμπερ περιπλανή-
 ῃσθε σε ὅλες τὶς θαλάσσας τοῦ κόσμου
 ὡς ναυτὸς σ' ἕνα Ἰστωρικό.
 κατέληξε — περνώνας ἀπ' τὴν
 Ὠκερά — νὰ γίνῃ ἡθοποιός. Τὸ
 τραί δέ, δὲν βούλει ποτὲ ἀπὸ τοῦ
 πλῆτος τοῦ ἀνδρὸς παῖξῃ προηγουμένη
 σὺ μὴ ὅρα μπεδὲ.
 * Ὁ Χάρις Ρίμμαν τοὺς βλέπει ὁ
 αὐτοὺς ἀφ' ὀψηλοῦ, ἔχει
 ἀπολυπρωτάτος ἀεροπορὸν καὶ ἔχει
 νὰ ἰσχυρτικὸ ἀεροπλάνο τὸ ὁποῖο
 ἔπλετο ὁ ἴδιος ἀπὸ πολλὰ χρόνια.
 τὴν ἀεροπορικὴν τοῦ αὐτὴ ικανότη-
 ταν ἀπέδειξε στὸ πλῆθ. Πιλότος.
 βέδω, ποὺ ἀπέπλευσε μιά ἀπ' τὴς
 μεγαλύτερες ἀπέτυχες τοῦ δημοφι-
 λούς αὐτοῦ κωμικοῦ. Ὁ νέος ἡθο-

ΤΙΑ ΤΙΣ ΝΟΙΚΟΚΥΡΕΣ

... ἄν τὰ νόχια σας εἶνε λεπτά
... Εὐραυστα, ἀέλιβετὰ τὰ καθή-
μερινῶς μὲ καθαρὴ ἀσπρὴ βαζελί-
να. Τὰ λουλούδια ποὺ ἀρχίζουν νὰ
παραινῶνται, γιὰ νὰ ἀναγλυφθοῦ-
σέρεκα, ὅπως πρὶν, δὲν ἔχετε παρὰ
μὰ ρουτήξετε τὰ κοτσάνια τοῦ
λίγν ὥρα μέσα σὲ νερὸ ζεστό.

... Γιὰ νὰ ξεφλουδίσετε εὐκολο-
νὰ πορτοκάλια γιὰ ν' ἀποκτήτετε τὸ
ὅμοια καὶ γλυκύτητα καὶ νᾶνε δρι-
μύον σάν νὰ τὸ κόψατε αὐτὴ τὴ
στιγμὴ ἀπὸ τὴν πορτοκαλίαν, δὲν ἔ-
χετε παρὰ νὰ τὸ βάλετε μισὴ ὥρ-
α μέσα σὲ ζεστὸ νερὸ.

... Γιά νά διατηρήσετε τό τυρί
αί ν' αποφυγετε τό μούχλασμα
αί τό έρώμα, πρέπει νά τόχετε
επιλεγμένο μέ μία πετοέτα μουσκε-
μένη μέ ζεδι.

... Γιά ν' αποφυγετε τή φλόγα
αί τό μελάνιασμα του δέρματος
είναι επίσης πάσσεας ή χτυπήματα
πρό εφάρτα νά λιώσουν ένα μί-
ντρο κομμάτι κόλλας καλλιγραφίας
μέ κρύο νερό καί μ' αὐτό ν' αλεί-
ψετε τό χτυπημένο μέρος.

... Γιά νά ξεκολλήσετε τίς έτικες
έξω από τίς μπουτίλες βρῆστε τή
πρώτη μέ κρύο νερό καί μ' έπειτα νά
έξοτε παράστον λίγα δευτερόλεπτα
πάνω άπό τή φωτιά. Θά ξεκολλή-
σουν μέ τή μεγαλύτερη εύκολία.

... Άν θέλετε νά κρύψετε τ' ασ-
τικά σας καί νά μή χάσουν τή γυα-
λάτα τους δέν έχετε παρά νά τ' α-
σκατέρετε μέσα στό στεγνό μ' αλευρί
αί νά τοποθετήσετε νά μείνουν δύο καί
σπορέματα, χωρίς νά πρόσθετε κα-
τί άλλο.

ὅς ῥ' ἔρμην Μπρῶτον, πὺδ θεω-
 ῖται ἔνας ἀπ' τοὺς μέλλοντας
 ἀλλήλους ἀδελφὰς ἱππίας Γερμανίας
 ἀληθινὴ μαγία μὲν τὴν ἀνευ-
 στή, τὴν ὅποια θεωρεῖ ὡς τὸ κα-
 ρὸν μῆσον ἀναφυχθῆναι μετὰ τὴν
 ἀσπαστικὴν ἐργασία τὸν στυγνὸν
 δίκτυον Στάλιν· ἀπάλι εἶνε φαν-
 ῶς ὀρεβρασία, ὅσο δυσκολότερη
 ἢ ὀρεβρασία, ὅσο φιλητότερη
 τὸ βουνό, ἔκτος περισσώτερο
 ῖται, ἔκτος. Ἐκτός τοῦ ὁπῶρ
 οὔ, ὁ Στάλιν καταγιγνέται ἐπίσης
 μὲν τὴν ἱππασίαν ἀπὸ τοῦ μπῆ-
 ρος, τὸν ὅποιο πολλὰ τὸ μπῆ-
 ρος, ὅσο διάφορον ἥθησιν, ὅσο
 ἔχουν ἐνὶ κοινῷ σκοπῷ. Ὅλα
 τὰ ἔχουν δύναμιν καὶ νῦν ἐργα-
 σίαν καλλιτεχνικὴν καὶ νῦν ὁρμή
 ἐργασίαν καὶ παραμένει πάν-
 ὅτε μοναδικὸς σκοπός.

Η διαφορά των γυναικῶν, ἔ-
καποτα στήν ὀρασιότητα ἡθι-
κῶν γερμανικῶν κινηματογράφου.
Μάρτε Χορέλλ, ἕνας ἐνθουσιώ-
δους αὐτῆς τῆς πολιτικῆς πάντο-
τε μέγα το πολυτιμότερο ὄφρ-
οῦσεως. Καὶ χωρίς νὰ κατα-
στῇ τὴν γκάρφα τοῦ προσώπου.
Μὰ ποὺ εἶχε νὰ προσέθετε.
Ὁ γυνὴ ὅτι οἱ ὁμορφεὶς διαπιστώ-
σονται ὅτι οἱ ὁμορφεὶς γυναικεῖς
ἔχουν ἄλλες ἀνάγκες.
Ἐπειδὴ δὲ, τοῦ ἀπῆντησεν
τὴν ὁμορφεὶς. Πρέπει ὅμως νὰ
εἶναι οἱ ἄνδρες, γιὰ νὰ μᾶς ἐρω-
τήσῃ γιὰ τὴν ὁμορφεὶς, ἀλλὰ καὶ ἀνέ-
χονται ὅτι οἱ ὁμορφεὶς ἀνέχονται
ἀνδρες!

Χάρρυ Μπάρρ στο Βερολίνο

ο γνωστός Γάλλος πρωταγωνιστής Χάρρυ Μπάρρ πρόκειται να μην τίτλο «Γερμανικό όνειρο» από αρχαίες ήδη να γυρίσει χροιά της ετοίμης Χρόνης Μπέρτραντ, τον σκηνοθετίζει ιδιαίτερο ενδιαφέρον ταίνια αυτή εινε η μουσική δεν χροιάμεν οι Μπέρτραντ αλλά αποτελεω ως ο ημείο περι το κεντρικη η υπόθεσις.

Σκελετός μεταπρασινά γαντία

79° Ο Ντελαρός σκέφθηκε για λίγο και μετά:

— Κύριε Τόμ Κόξ, είπα, έμπιστευόμηναι και ζητώ την συμβουλή και τη γνώμη σας. Αν δεν φύγω από την Γαλλία; — Είσθε χαμένος κ. Ντελαρός. — Άντε πρέπει να φύγω; — Χωρίς να χάσετε ούτε στιγμή, κ. Ντελαρός, πρέπει να δραστηρευέστε.

— Καλά, άφηστε με δυο λεπτά να σκεφθώ. — Πράγματι... Έμεινε βυθισμένος στις σκέψεις του επί πεντε λεπτά της ώρας και μετά είπε αποφασιστικά:

— Δέχομαι! — Λαμπρά! Έκάνετε πολύ λαμπρά κ. Ντελαρός.

— Καί τώρα, κ. Τόμ Κόξ, δε κανονίσω καλά τα πράγματά μου. Άφου θά μου δώσετε τις έγγραφες που θά σάς ζητήσω θά... σάς πω κι εγώ τὸ μέρος στο οποίο αυτή την στιγμή βρίσκονται οι δυο πριγκίπισσες κ' ο «Σκελετός με τὰ Πράσινα Γαντία».

— Έχετε δικαιο, είπα ο Τόμ Κόξ. Άς τὰ κανονίσωμε, λοιπόν.

Έμειναν συζητώντας επί μιάμιση ώρα και μετά ο Τόμ Κόξ άνοιξε την πόρτα του γραφείου του Ντελαρός και έκάλωσε τον αρχιφύλακα που σκετόταν στον διάδρομο.

— Δεν σ' χρειάζομαι πιά, του είπα. Θά πάρῃς μαζί σου δέματα τούς αστυφύλακες, κ' κλείνουν βίβλια που είνε μετριοφίμοι σ' εμένας.

Πολύ καλά, Καί θέλετε νά σάς περιμένω...

— Πουθενά, δεν σάς χρειάζομαι πιά. Έπιστρέψτε στο τμήμα σας.

— Μάλιστα, κ. Τόμ Κόξ. Καί ο αρχιφύλακας εξαχρέτισε και βγήκε.

— Ά! κ. Τόμ Κόξ, έκαμε ο Ντελαρός, έφερε και κάποτε πολύ καλά τις δουλειές σας.

— Τό πιστεύετε;

— Διάβολε, μά θέλει και ρώτημα. — Οπότε, τότε, φίλε Ντελαρός, θά σάς κάνω κ' εγώ τώρα μία παρατήρηση: Ότι σεις τις δουλειές σας δεν τις κάνετε, τις περισσότερες φορές, καθόλου καλά.

— Αυτό βλέπω κ' εγώ.

— Άνθρωπε τού Θεού, άφου ήθελες νά πές στη Μασσαλία, δεν έπαυνες ένα ψευδώνυμο; Δεν άλλαξες λίγο τὰ μούτρα σου;

— Δεν τὸ συλλογίσθηκα καθόλου. — Τώρα τελειώνω τὴ δουλειά σου, κ' ες βγούμε άπ' εδῶ σαν δυο καλοί φίλοι.

— Άμέσως.

— Δεν είνε, βλέπετε, ανάγκη να υποπευδῶν τίποτε, Ντελαρός. Θά σέ συνοδεύω μόνος μου στον σιδηροδρομικό σταθμό, θά σέ βάλω μέσα τὸ τραίνο, πού φεύγει γιά τὴ Ρωσσία και δεν θ' απομακρυνθῶ από δά ξεκίνησή σου παρά μόνο τὴ στιγμή που σαι ήρωγος και θά φύγῃς με κάθε ασφάλεια, φτωχέ μου Ντελαρός.

Έτσι και έγινε. Ύστερα από ένα τέταρτο της ώρας ο Τόμ Κόξ και ο Ντελαρός βγήκαν μαζί από τὸ γρατὰς και γελώντας.

— Άπό τὴν Τσάπκα καθηυθύνθησαν σὸν σιδηροδρομικό σταθμό τὸ Βορέϊ, όπου τὸ τραίνο ήταν έτοιμο πρὸς ἀναχώρησι. Ο Ντελαρός έγκατεστάθη σ' ένα πολυτελές διαμεριστὰ της πρώτης θέσεως, συζητώντας με τὸν ντέκτεντλ ὅς τὴ στιγμή της ἀναχωρήσεως τὸν τραίνο.

— Κύριε Τόμ Κόξ, είπα τότε ο Ντελαρός σβίγγοντας τὸ χέρι τὸ αστυ-

νομικοῦ. Σας εἰμαι εὐγνώμων.

— Στὸ καλὸ, Ντελαρός.

Καί όταν τὸ τραίνο ἀπεμακρύνθη, ο Τόμ Κόξ κατευθύνθη πρὸς τὸ ξενοδοχείο του ντυθούσαντας:

— Άς έτοιμασθούμε, λοιπόν, γιά τὴν ἄγγλία.

Ἑτοιμασίες ἀναχωρήσεως

— Λοιπόν, Τόννυ, έκαμες ὅτι σου ἐπληρώνησα;

— Μάλιστα. Έστειλα τὸ τηλεγράφημά σας στὸν κ. Ζεφρουά στὴ Μασσαλία, γιά νά συλλάβῃ εὐθὺς ἀμέσως τὸν γασματέα τὸν ξενοδοχείου τῶν Παρισίων και νά τὸν φέρῃ εδῶ, παίρνοντας μαζί του και τὸν Νταμάρα, και μετὰ έτοιμάσει τίς ἀποσκευές μας.

— Επληρώσεις τὸν λογαριασμό τὸν ξενοδοχείου;

— Ναι, και στὸν ξενοδόχο πὸν μοῦ ἐφάρτησε γιὰτὶ ἐγκαταλείπω τὸ ξενοδοχείο του εἴται εἰσπραξία, τὸν εἶπα ὅτι φεύγωμε γιά τὴν Ἀμερική.

— Μαράβο, χοντροκέφαλε! Ὡστε δὲ εἶπε έτοιμα και μόλις ἔλθῃ ο Ζεφρουά μπορούμε νά φύγωμε. Τώρα πῆγαίμε νά εἰσποίησης τὴν γρηῃ οικονομίῳ μου νά έτοιμασθῇ, νά τῆς κόψῃς ὅμως τὸ μέρος πὸν πηγαίνουμε.

— Επληρώσεις τὸν λογαριασμό τὸν ξενοδοχείου;

— Ναι, και στὸν ξενοδόχο πὸν μοῦ ἐφάρτησε γιὰτὶ ἐγκαταλείπω τὸ ξενοδοχείο του εἴται εἰσπραξία, τὸν εἶπα ὅτι φεύγωμε γιά τὴν Ἀμερική.

— Μαράβο, χοντροκέφαλε! Ὡστε δὲ εἶπε έτοιμα και μόλις ἔλθῃ ο Ζεφρουά μπορούμε νά φύγωμε. Τώρα πῆγαίμε νά εἰσποίησης τὴν γρηῃ οικονομίῳ μου νά έτοιμασθῇ, νά τῆς κόψῃς ὅμως τὸ μέρος πὸν πηγαίνουμε.

— Επληρώσεις τὸν λογαριασμό τὸν ξενοδοχείου;

— Ναι, και στὸν ξενοδόχο πὸν μοῦ ἐφάρτησε γιὰτὶ ἐγκαταλείπω τὸ ξενοδοχείο του εἴται εἰσπραξία, τὸν εἶπα ὅτι φεύγωμε γιά τὴν Ἀμερική.

— Μαράβο, χοντροκέφαλε! Ὡστε δὲ εἶπε έτοιμα και μόλις ἔλθῃ ο Ζεφρουά μπορούμε νά φύγωμε. Τώρα πῆγαίμε νά εἰσποίησης τὴν γρηῃ οικονομίῳ μου νά έτοιμασθῇ, νά τῆς κόψῃς ὅμως τὸ μέρος πὸν πηγαίνουμε.

— Επληρώσεις τὸν λογαριασμό τὸν ξενοδοχείου;

— Ναι, και στὸν ξενοδόχο πὸν μοῦ ἐφάρτησε γιὰτὶ ἐγκαταλείπω τὸ ξενοδοχείο του εἴται εἰσπραξία, τὸν εἶπα ὅτι φεύγωμε γιά τὴν Ἀμερική.

— Μαράβο, χοντροκέφαλε! Ὡστε δὲ εἶπε έτοιμα και μόλις ἔλθῃ ο Ζεφρουά μπορούμε νά φύγωμε. Τώρα πῆγαίμε νά εἰσποίησης τὴν γρηῃ οικονομίῳ μου νά έτοιμασθῇ, νά τῆς κόψῃς ὅμως τὸ μέρος πὸν πηγαίνουμε.

— Επληρώσεις τὸν λογαριασμό τὸν ξενοδοχείου;

— Ναι, και στὸν ξενοδόχο πὸν μοῦ ἐφάρτησε γιὰτὶ ἐγκαταλείπω τὸ ξενοδοχείο του εἴται εἰσπραξία, τὸν εἶπα ὅτι φεύγωμε γιά τὴν Ἀμερική.

— Μαράβο, χοντροκέφαλε! Ὡστε δὲ εἶπε έτοιμα και μόλις ἔλθῃ ο Ζεφρουά μπορούμε νά φύγωμε. Τώρα πῆγαίμε νά εἰσποίησης τὴν γρηῃ οικονομίῳ μου νά έτοιμασθῇ, νά τῆς κόψῃς ὅμως τὸ μέρος πὸν πηγαίνουμε.

— Επληρώσεις τὸν λογαριασμό τὸν ξενοδοχείου;

— Ναι, και στὸν ξενοδόχο πὸν μοῦ ἐφάρτησε γιὰτὶ ἐγκαταλείπω τὸ ξενοδοχείο του εἴται εἰσπραξία, τὸν εἶπα ὅτι φεύγωμε γιά τὴν Ἀμερική.

— Μαράβο, χοντροκέφαλε! Ὡστε δὲ εἶπε έτοιμα και μόλις ἔλθῃ ο Ζεφρουά μπορούμε νά φύγωμε. Τώρα πῆγαίμε νά εἰσποίησης τὴν γρηῃ οικονομίῳ μου νά έτοιμασθῇ, νά τῆς κόψῃς ὅμως τὸ μέρος πὸν πηγαίνουμε.

— Επληρώσεις τὸν λογαριασμό τὸν ξενοδοχείου;

— Ναι, και στὸν ξενοδόχο πὸν μοῦ ἐφάρτησε γιὰτὶ ἐγκαταλείπω τὸ ξενοδοχείο του εἴται εἰσπραξία, τὸν εἶπα ὅτι φεύγωμε γιά τὴν Ἀμερική.

— Μαράβο, χοντροκέφαλε! Ὡστε δὲ εἶπε έτοιμα και μόλις ἔλθῃ ο Ζεφρουά μπορούμε νά φύγωμε. Τώρα πῆγαίμε νά εἰσποίησης τὴν γρηῃ οικονομίῳ μου νά έτοιμασθῇ, νά τῆς κόψῃς ὅμως τὸ μέρος πὸν πηγαίνουμε.

— Επληρώσεις τὸν λογαριασμό τὸν ξενοδοχείου;

— Ναι, και στὸν ξενοδόχο πὸν μοῦ ἐφάρτησε γιὰτὶ ἐγκαταλείπω τὸ ξενοδοχείο του εἴται εἰσπραξία, τὸν εἶπα ὅτι φεύγωμε γιά τὴν Ἀμερική.

— Μαράβο, χοντροκέφαλε! Ὡστε δὲ εἶπε έτοιμα και μόλις ἔλθῃ ο Ζεφρουά μπορούμε νά φύγωμε. Τώρα πῆγαίμε νά εἰσποίησης τὴν γρηῃ οικονομίῳ μου νά έτοιμασθῇ, νά τῆς κόψῃς ὅμως τὸ μέρος πὸν πηγαίνουμε.

— Επληρώσεις τὸν λογαριασμό τὸν ξενοδοχείου;

— Ναι, και στὸν ξενοδόχο πὸν μοῦ ἐφάρτησε γιὰτὶ ἐγκαταλείπω τὸ ξενοδοχείο του εἴται εἰσπραξία, τὸν εἶπα ὅτι φεύγωμε γιά τὴν Ἀμερική.

— Μαράβο, χοντροκέφαλε! Ὡστε δὲ εἶπε έτοιμα και μόλις ἔλθῃ ο Ζεφρουά μπορούμε νά φύγωμε. Τώρα πῆγαίμε νά εἰσποίησης τὴν γρηῃ οικονομίῳ μου νά έτοιμασθῇ, νά τῆς κόψῃς ὅμως τὸ μέρος πὸν πηγαίνουμε.

— Επληρώσεις τὸν λογαριασμό τὸν ξενοδοχείου;

— Ναι, και στὸν ξενοδόχο πὸν μοῦ ἐφάρτησε γιὰτὶ ἐγκαταλείπω τὸ ξενοδοχείο του εἴται εἰσπραξία, τὸν εἶπα ὅτι φεύγωμε γιά τὴν Ἀμερική.

— Μαράβο, χοντροκέφαλε! Ὡστε δὲ εἶπε έτοιμα και μόλις ἔλθῃ ο Ζεφρουά μπορούμε νά φύγωμε. Τώρα πῆγαίμε νά εἰσποίησης τὴν γρηῃ οικονομίῳ μου νά έτοιμασθῇ, νά τῆς κόψῃς ὅμως τὸ μέρος πὸν πηγαίνουμε.

— Επληρώσεις τὸν λογαριασμό τὸν ξενοδοχείου;

— Ναι, και στὸν ξενοδόχο πὸν μοῦ ἐφάρτησε γιὰτὶ ἐγκαταλείπω τὸ ξενοδοχείο του εἴται εἰσπραξία, τὸν εἶπα ὅτι φεύγωμε γιά τὴν Ἀμερική.

— Μαράβο, χοντροκέφαλε! Ὡστε δὲ εἶπε έτοιμα και μόλις ἔλθῃ ο Ζεφρουά μπορούμε νά φύγωμε. Τώρα πῆγαίμε νά εἰσποίησης τὴν γρηῃ οικονομίῳ μου νά έτοιμασθῇ, νά τῆς κόψῃς ὅμως τὸ μέρος πὸν πηγαίνουμε.

— Επληρώσεις τὸν λογαριασμό τὸν ξενοδοχείου;

— Ναι, και στὸν ξενοδόχο πὸν μοῦ ἐφάρτησε γιὰτὶ ἐγκαταλείπω τὸ ξενοδοχείο του εἴται εἰσπραξία, τὸν εἶπα ὅτι φεύγωμε γιά τὴν Ἀμερική.

— Μαράβο, χοντροκέφαλε! Ὡστε δὲ εἶπε έτοιμα και μόλις ἔλθῃ ο Ζεφρουά μπορούμε νά φύγωμε. Τώρα πῆγαίμε νά εἰσποίησης τὴν γρηῃ οικονομίῳ μου νά έτοιμασθῇ, νά τῆς κόψῃς ὅμως τὸ μέρος πὸν πηγαίνουμε.

— Επληρώσεις τὸν λογαριασμό τὸν ξενοδοχείου;

— Ναι, και στὸν ξενοδόχο πὸν μοῦ ἐφάρτησε γιὰτὶ ἐγκαταλείπω τὸ ξενοδοχείο του εἴται εἰσπραξία, τὸν εἶπα ὅτι φεύγωμε γιά τὴν Ἀμερική.

— Μαράβο, χοντροκέφαλε! Ὡστε δὲ εἶπε έτοιμα και μόλις ἔλθῃ ο Ζεφρουά μπορούμε νά φύγωμε. Τώρα πῆγαίμε νά εἰσποίησης τὴν γρηῃ οικονομίῳ μου νά έτοιμασθῇ, νά τῆς κόψῃς ὅμως τὸ μέρος πὸν πηγαίνουμε.

— Επληρώσεις τὸν λογαριασμό τὸν ξενοδοχείου;

— Ναι, και στὸν ξενοδόχο πὸν μοῦ ἐφάρτησε γιὰτὶ ἐγκαταλείπω τὸ ξενοδοχείο του εἴται εἰσπραξία, τὸν εἶπα ὅτι φεύγωμε γιά τὴν Ἀμερική.

— Μαράβο, χοντροκέφαλε! Ὡστε δὲ εἶπε έτοιμα και μόλις ἔλθῃ ο Ζεφρουά μπορούμε νά φύγωμε. Τώρα πῆγαίμε νά εἰσποίησης τὴν γρηῃ οικονομίῳ μου νά έτοιμασθῇ, νά τῆς κόψῃς ὅμως τὸ μέρος πὸν πηγαίνουμε.

— Επληρώσεις τὸν λογαριασμό τὸν ξενοδοχείου;

— Ναι, και στὸν ξενοδόχο πὸν μοῦ ἐφάρτησε γιὰτὶ ἐγκαταλείπω τὸ ξενοδοχείο του εἴται εἰσπραξία, τὸν εἶπα ὅτι φεύγωμε γιά τὴν Ἀμερική.

— Μαράβο, χοντροκέφαλε! Ὡστε δὲ εἶπε έτοιμα και μόλις ἔλθῃ ο Ζεφρουά μπορούμε νά φύγωμε. Τώρα πῆγαίμε νά εἰσποίησης τὴν γρηῃ οικονομίῳ μου νά έτοιμασθῇ, νά τῆς κόψῃς ὅμως τὸ μέρος πὸν πηγαίνουμε.

— Επληρώσεις τὸν λογαριασμό τὸν ξενοδοχείου;

— Ναι, και στὸν ξενοδόχο πὸν μοῦ ἐφάρτησε γιὰτὶ ἐγκαταλείπω τὸ ξενοδοχείο του εἴται εἰσπραξία, τὸν εἶπα ὅτι φεύγωμε γιά τὴν Ἀμερική.

— Μαράβο, χοντροκέφαλε! Ὡστε δὲ εἶπε έτοιμα και μόλις ἔλθῃ ο Ζεφρουά μπορούμε νά φύγωμε. Τώρα πῆγαίμε νά εἰσποίησης τὴν γρηῃ οικονομίῳ μου νά έτοιμασθῇ, νά τῆς κόψῃς ὅμως τὸ μέρος πὸν πηγαίνουμε.

— Επληρώσεις τὸν λογαριασμό τὸν ξενοδοχείου;

— Ναι, και στὸν ξενοδόχο πὸν μοῦ ἐφάρτησε γιὰτὶ ἐγκαταλείπω τὸ ξενοδοχείο του εἴται εἰσπραξία, τὸν εἶπα ὅτι φεύγωμε γιά τὴν Ἀμερική.

— Σὲ ποῖο μέρος ὅμως;

— Στὴ Γκίτσαρστον Στρίτ ἀριθμ. 17 διαμένει ένας φίλος μου, ὁ Ἄρ-δουρ Ἀτκινς. Εἶνε Ἀγγλοαμερικανός και εἶνε ὁ ἐν Ἀγγλία πρῶτος τῶν ὑποθέσεών μου. Σημείωσε τὴν διεύθυνσι.

— Μείνετε ήσυχος γι' αὐτό.

— Θά πάτε λοιπόν και θά ἐγκατασταθῆτε στὸ σπίτι του.

— Θά μᾶς δεχθῇ ὅμως;

— Βεβαίωτατα, τὸν εἰδοποίησα ἀπὸ χθές. Σήμερα πῆρα ἀπάντησι του, σὰς περιμένει.

— Τότε εἶπε ἐν τάξει.

— Θά με περιμένετε, λοιπόν, ἐκεῖ.

Ὑστερα ἀπὸ μιά μέρα θάρθω κ' ἐγώ, και τότε θά κανονίσωμε τὸν τρόπο τῶν ἐνεργειών μας.

— Συμφωνοῦνταί.

— Πήγαίμε, λοιπόν, Ζεφρουά, και ἐπειδὴ δὲν εἶνε σωστό νά ξαναρθῇς εδῶ, γιὰτὶ μπορεί νά σέ θῇ κανένας ἀπὸ τοὺς κατασκοπεύοντες τοῦ Ἑθνικοῦ Διευθυντοῦ, ὅταν τελειώσης τίς δουλειές πὸν σου ἀνέθεσα, μοῦ τη-λεφώνησι.

— Πολὺ καλά, κ. Τόμ Κόξ.

Μετά τρία τέταρτα τῆς ὥρας ὁ Τόμ Κόξ ἐκάλετο στὸ τηλεφῶνο πὸν ξενοδοχείου και ὁ Ζεφρουά τὸν ἀνεκοί-ωνε δὲ εἶπε εἴτω.

— Ὡστε πότε μπορείς ν' ἀναχωρή-σῃς Ζεφρουά; ρώτησε ὁ ντέκτεντλ.

— Μετὰ δυὸ ὥρες.

— Λαμπρά! Φύγε με τὸ τραίνο τῆς δεκάτης.

— Καί σεις;

— Ἄ! ἐγὼ θά φύγω πανηγυρικός ἀπὸ τὸν Παρίσι. Θέλω νά πιστέψουν ὅλοι οἱ ἐπιστρέφω στὴν Ἀμερική.

— Καί πότε θά φύγετε;

— Ἀφοῦ τὸ πρωί, και μάλιστα μέρα μεσημέρι.

— Καί στὸ Λονδίνο, πότε θά συ-ναντηθούμε;

— Θεοῦ θέλοντος, μεθαύριο τὸ πρωί.

Μετά τὴν τηλεφωνική αὐτὴ συνο-μίλια, τὸν ὁ Τόμ Κόξ προσέκαλες τὸν Νταμάρα.

— Τί σάς πῶ, Νταμάρα, του εἶπε, ἔξερεις τί ἀπεφάσισα γιά εἴνα; Νά σ' ἀφήσω στὸ Παρίσι.

— Μά, κ. Τόμ Κόξ...

— Νταμάρα, εἶνε ἀνάγκη.

— Πῶς! Πῶς! Πῶς! νά ἐλευθερώ-σετε τίς κυρίες μου και δὲν με παρ-νέτε μαζί σας;

— Τὸ κάνω πρὸς τὸ καλὸ τῶν κυ-ριῶν σου, Νταμάρα. Ἄν σέ δούν νά ταξιδεύῃς μαζί μου, θά υποπευδῶν και θά πάρουν τὰ μέτρα τους. Καί σὺ ἔξερεις πολὺ καλά τί μπορεί νά κἀνῇ τὸ Ἑθνικὸν Διευθυντὸν ὅταν ἀποσταθῇ καί. Μείνε, λοιπόν, στὸ Παρίσι και πάρε και σὺ τὸν ρόλο τὸν ὑπέρτερο πὸν ἀναήλθῃς τούς κυ-ριους του. Ψάχνε, Νταμάρα, ψάχνε διαρκῶς...

— Ἄ! κατὰλ'ε, ἔχετε δίκιο κ. Τόμ Κόξ. Θά μείνῃ στὸ Παρίσι γιὰτὶ καταλαβαίνω δὲ μόνοντας εδῶ θά φελησῶ περισσότερο τις κυρίες μου, παρά ἂν ἔλθω μαζί σας.

— Μαράβο, Νταμάρα, εἶσαι ἀνθρω-πος γυναικίσκος και ἀφωσιμένος στους κυριους σου. Εὐθὺς ὡς ἐπιτύχῃ τὴν ἀπελευθέρωσιν, τὸν δυὸ πριγκίπισ-σάν, θά σου τηλεγραφήσω γιὰ νά ή-συχάσῃς.

— Σας εὐχαριστῶ, κ. Τόμ Κόξ, σὰς εὐχαριστῶ πολὺ και σὰς εὐχομαι καλὴ ἐπιτυχία.

Τὸ πρωί τῆς ἐπομένης ὁ Χονδρό-Τόννυ φωρῶντας τὴν στολή τὸν ἀρ-χιφύλακος τῆς αστυνομίας τῆς Νέας Ὑόρκης, ἐπῆνε στὸν πλησιέστερο σταθμὸ τὴν ἀμαξίαν, ἔπλεξε ένα ἁ-μάξι και ἐπείστερε στὸ ξενοδοχείο.

Ἐφροντίσε νά φορεθῶνται ἐπάνω στὸ ἁμάξι ἐκείνο δὲες ὁ ἀποσκευῆς τὸν Τόμ Κόξ, και τέλος εἶπε δυνατὰ γιά ν' ἀκουσθῇ ἀπὸ τούς περιέεργους πὸν παρακολουθοῦσαν τὴν φόρτωσι τῶν ἀποσκευῶν.

— Στὸ διάβολο, τελειώσαμε ἐπὶ τέ-λους! Θά φύγωμε πιά ἀπὸ τὸν τόπο αὐτό και θά ἐπιστρέψωμε στὴν Ἀμε-ρική.

Καί μπῆκε στὸ ξενοδοχείο, ἀπὸ τὸ ὁποῖο βγήκε σὲ λίγο συνοδευόμενος τὸν Τόμ Κόξ.

Ὁ ντέκτεντλ φοροῦσε τὴν ταξιδιω-τική του στολή και ήταν εὐθυμώτα-τος. Μὲ εὐκρινῆσαι μικρὸ παιδίον ἐ-πηλθε σὲ ἀμέλει λόγοντας στὸν ἀκό-λουθὸ του:

— Ἐμπρός, λοιπόν, Χοντρο-Τόννυ μου, ή σκέψῃς και μόνο τί ἐπιστρέ-φωμε στὴν Ἀμερική σ' ἔκανε νά τὰ χάσῃς...

— Καί μήπως ἔχω ἀδικο, κ. Τόμ Κόξ;

Τὸ πρωί τῆς ἐπομένης τὸ ἀπό-πλοιο ἔπλενε στὸν Τάμεσι και μετὰ λίγη ὥρα ἀνχωροῦντο στὸ ὠκεανὸ γιὰ νά ἀποπλοίσαι τῆς εἰσπράσεως αὐτῆς ἀγκυροβολία.

Ὁ Τόμ Κόξ και ἡ συνοδεία του ἀ-πεβιβάσθησαν με τὴ σειρά τους, ἀ-γνώστους ἀνάμεσα στ' ἀνθρώποις σὲ λίγο με τὸν ὑπόγειο σιδηροδρόμο καί μετὰ με ένα ἁμάξι ἐφάρσαν τέ-λος στὸ μέρος πὸν εἶνε ἐγκατεστά-μεν ὁ Ζεφρουά με τούς αστυφύλακες του.

— Καλὸς ήλθε, κ. Τόμ Κόξ, εἶπε ὁ Ζεφρουά.

— Ἐν τάξει δὲ.

— Ἐν τάξει. Δὲν ἔχουμε νά κάνω-με τίποτε ἄλλο παρά νά ἐνεργήσωμε...

— Καλά. Ὁ ἀρχισμὸς τῆς ἐνεργεί-ας ἀπὸ αὐτοῦ. Σήμερα ἔχουμε ὅλοι μᾶς ἀναπαύσεως. Ἄς ἀναπαυ-θούμε λοιπόν.

— Λοιπόν, κ. Τόμ Κόξ, τί ἐκάμα-τε; Ἐπῆγате στὸν διεθυντὴ τῆς Ἀστυνομίας τὸν Λονδίνου;

— Ναι.

— Καί τὸ ἀποτέλεσμα;

— ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια

Καί ἀνέβηκε κ' αὐτὸς δίπλα στὸ κάθισμα τοῦ ἁμαξί, στὸν ὁποῖο ἔδω-σε τὴν διεύθυνσι τῆς κατοικίας τῆς κ. Χάλλεϋ, ἡ ὁποία ἀπὸ λίγες μέρες τώρα και εἶνε δὲν Ἀγγλία πρῶτος τῶν ὑποθέσεών μου. Σημείωσε τὴ

Kf. 1:4,000,000

413 (Hwy) Road
63 Avenue #1218
Estate
(Nate)
K. M. H. H.

